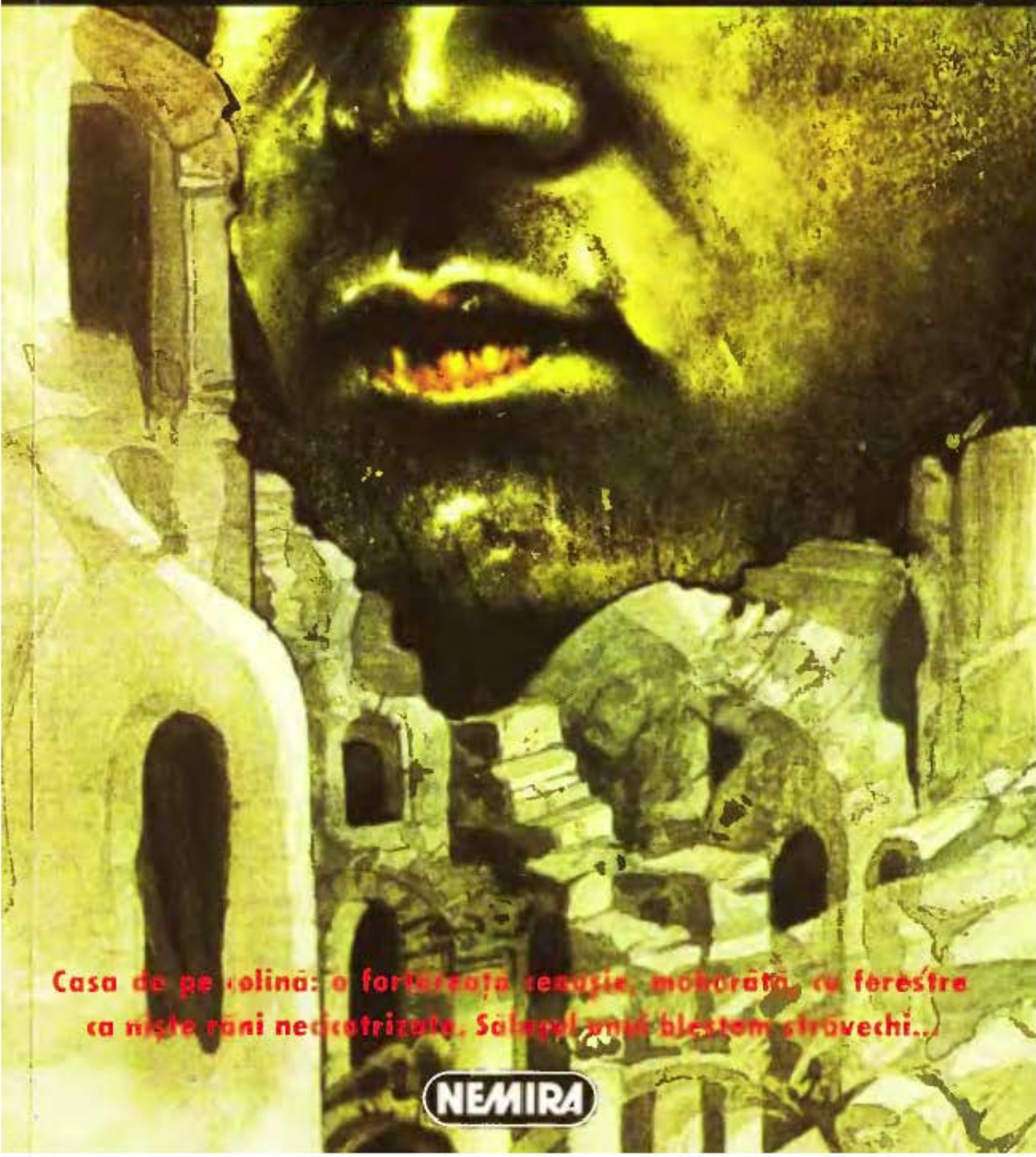

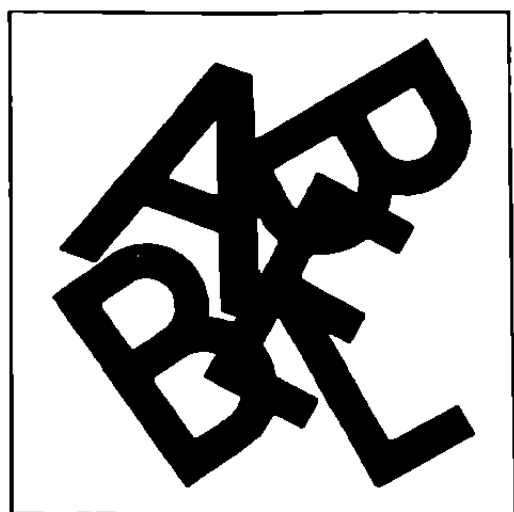
SERGE BRUSSOLO

COSMAR DE INCHIIRIAT

Casa de pe colină: o fortăreață senzile, măhorată, cu ferestre
ca niște răni nedicțizate. Săgezi unui blestem străvechi...

NEMIRA

LECTIA BABEL

PARANORMAL

Brussolo este enigma imposibil de clasat a literaturii franceze,
creatorul ei baroc și unic. (*7 à Paris*)

Trag la nimereală în strigoi care mă înconjoară și sper un singur
lucru: că voi avea destulă muniție pentru a rezista asediului.
(Serge Brussolo)

N
NEMIRA
1995

SERGE BRUSSOLO
COSMAR
- DE
INCHIRIAT

Casa de pe colină: o fortăreață cenușie, mohorâtă, cu ferestre înguste, ca niște răni neekatrizate. Sălașul unui blestem străvechi...

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

POSTFAȚĂ DE HORIA NICOLA URSU

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Éditions Gérard de Villiers, 1990

**SERGE BRUSSOLO
CAUCHEMAR À LOUER**

**Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.**

Difuzare:

Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București

Telefax: 668.54.10

Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-108-6

1

ERA UNA DINTRE ACELE ZILE când totul merge din ce în ce mai rău; când imaginile din jur îți par o prelungire a coșmarurilor din timpul nopții, un fel de revărsare a imaginărilor în lumea reală. Ploaia inunda peisajul, învăluind drumul în perdele lichide continue, în spatele cărora casele nu mai erau decât niște umbre vagi. Tatăl lui David conducea cu dinții încleștați și mâinile crispate pe volan. Zgomotul aversei acoperea glasul radioului, strivind muzica sub o răpăială jilavă. Mami stătea tăcută, cu nervii încordați. Nu prea avea încredere în calitățile de șofer ale soțului ei, cu atât mai mult cu cât știa că, înainte de plecare, acesta băuse pe ascuns.

Îl văzuse închizându-se în magazia din grădină, unde ținea ascunsă damigeana cu rachiu de mere. Când ieșise de-acolo, bărbatul ei se împleticise o clipă pe poteca dintre doveci – unii păstrând și acum cicatricile ultimei sărbători de Halloween! – și nu-și găsisese echilibrul decât agățându-se de frânghia de rufe. Mami îl împinsese pe David pe scaunul din spate, de parcă ar fi vrut să-l cruțe de această scenă ru-

șinoasă. Deseori, când își bănuia bărbatul că băuse, mami îi dădea fiului, în șoaptă, sfaturi disperate:

„Dacă avem un accident, grăbește-te să ieși din mașină, nu te ocupa de noi. Chiar dacă suntem răniți sau inconștienți, îndepărtează-te cât poți de repede, mai înainte ca rezervorul să facă explozie. Nu pierde timpul încercând să ne ajuți, mai ales dacă mașina a luat foc...”

David clătina din cap, fără să scoată o vorbă, cuprins treptat de senzația că era un pilot kamikaze pregătindu-se să decoleze.

Azi se duceau să viziteze casa cea nouă, recomandată de agenție.

– I se spune Picnicul de la Willoughby, le explicase agentul imobiliar. Are o poziție foarte frumoasă. La începutul secolului se organizau acolo dejunuri la iarbă verde cu un aer foarte monden, foarte *français*...

Mami se hlizise, puțin cam proteste. Tati dăduse din umeri.

– Doar dacă turiștii nu vin să ne frece la bibilică, mormăise el.

– Și dacă vin, n-o să ieșiți în pierdere, îl încântă agentul. Sunt sigur că doamna, soția dumneavoastră, face niște clătite foarte bune și o cafea excelentă. Vara se poate câștiga o grămadă de bani cu câteva prăjituri de casă și zece litri de citronadă.

Tati ridicase dintr-o sprânceană și mormăise:

– Mare șmecheraș mai ești!

Râseră cu toții, greoi, așa cum numai adulții știu s-o facă, și totuși, imediat ce intrase în biroul acela mic, David fusese cuprins de un nestăpânit sentiment de angoasă. Nu știa de ce. Poate pentru că ideea mutatului îl înspăimânta? Oricum, o tulburare inexplicabilă pusese stăpânire pe el atunci când

directorul agenției scosese, dintr-un fișet metalic cu vopsea scorojită, fotografia *casei*. De altfel, la ultima ședință cu părinții, psihologul școlii declarase că David era un copil prea impresionabil pentru vârsta lui și cu prea multă imaginație.

– O curcă plouată, da-da, bombănise tati. Sămânță proastă.

– Nu are decât doisprezece ani, îi luase apărarea mami.

– Eu, la doisprezece ani, îi pusesem cu botul pe labe pe toți cei de pe strada mea, i-o trântise tati. Și toți puștanii ascultau de cel mai mic semn al meu, așa să știi.

Adevărul era că agenția imobiliară îți dădea o senzație de sufocare. Era un fel de cocioabă mică și întunecoasă, înghesuită între două clădiri enorme care păreau că o apasă ca doi dinozauri de beton. Zidul era brăzdat pe dinăuntru de crăpături care te făceau să te gândești la pereții unui ou gata să se spargă. Acolo David se simțise imediat... în pericol.

O pisică neagră, plină de cicatrice, se fâșia nervoasă pe mocheta unde urinase din abundență. Animalul sfâșiasse cu ghearele anunțurile din vitrină, făcându-le să semene cu niște pergamente ciopârțite, aproape ilizibile. Acum, animalul mieuna încetișor, lovind covorul, într-un ritm accelerat, cu coada lui năpârlită. Lăsase urme de gheare peste tot: pe lambriurile de lemn, pe fișetele metalice, pe mapa de birou.

– Sunt sigur că am ceea ce vă trebuie, zisese bărbatul așezat la mașina de scris și pe care iluminatul prost îl preschimba într-o umbră chinezească enormă.

Și imediat scosese un dosar roșu, murmurând cu o lăcomie ciudată:

– O casă de vis. O afacere grozavă pentru cineva căruia îi place munca fizică.

O introducere frumoasă. Tati era mândru de mâinile lui groase, pline de bătăături, cu pielea mai aspră decât aceea a iguanei. După care discutaseră de bani, și David nu-i mai

ascultase. Pe toată durata tranzacțiilor, pisica se uitase fix în ochii lui, fără să clipească, cu ghearele adânc înfipite în mochetă. „Hei! zisese David în gând. Ești motanul lui Frankenstein, ori ai căzut în mașina de tocat gunoaie, te-au montat din piese detașabile sau ce-ai pățit?”

Încerca deseori să stabilească o legătură telepatică cu animalele. Acest mod de comunicare funcționa în general bine în benzile desenate. Numai că, în realitate, dacă te uitai fix în ochii unui animal mai mult de zece secunde, îi provocai mai ales lătrături sau miorlăituri furioase. Poate că trebuia folosite anumite cuvinte pentru a intra în contact? Un fel de formulă de politețe? *Jupâne Motan? Înălțimea Voastră?*

– Îți place de Shagan? se auzi vocea agentului imobiliar. A fost lovit de multe necazuri. Când era pisoiaș, o ceată de șobolani a încercat să-l înfulece de viu, dar, deși era micuț, a reușit să-i omoare. Pe *toți*.

– Înseamnă că... e un luptător nemaipomenit, murmură David, ca să spună și el ceva.

– Da, chicoti celălalt. Bine spus.

Bărbatul părea că se amuză, dar David nu înțelese de ce.

– Vă dau adresa, cheile și vă las s-o vizitați liniștiți, zise bărbatul întorcându-se spre tati. Eu am totdeauna încredere. N-am să mă țin după dumneavoastră să-mi laud marfa. Vizitați totul pe îndelete cu familia, luați o hotărâre în deplină libertate și pe urmă vă întoarceți aici.

Lăsa că cadă, pe mapa de birou zgâriată, o enormă trusă de chei.

– Puteți merge cu toată încrederea, repetă, Picnicul de la Willoughby e o casă superbă.

Porniseră la drum pe la începutul după-amiezii și, pe toată durata traseului, băiețelul avusese impresia că se deplasează

în mijlocul unor valuri uriașe sau că intrase, din neatenție, într-un acvariu. Lumea dispăruse, șoseaua se dizolvase în scurgerile de noroi, și nu mai rămânea decât acel drum de pământ pe care tatăl său, firește, în cele din urmă se rătăcise. De jur împrejur, lumea se scufundase, înecată, înghițită de apă. Continentele se topiseră ca niște bucăți uriașe de zahăr dizolvate de creșterea apelor. Ștergătoarele de parbriz se agita asemenea labelor unei insecte gigantice agățate de un geam.

– Asta da zi împruțită! bombăni tatăl, aplecat asupra volanului. Uitați-vă la mocirla asta, ai zice că toți sfinții paradisului se pișă în capul nostru!

– Andy! strigă mami, tresărind. Nu huli! Nu într-o zi ca asta! Când intri într-o casă nouă e, într-un fel, ca și cum ai începe o viață nouă, ai ocazia de a lua niște hotărâri înțelepte.

Poate că blestemele lui tati declanșaseră *chestia*? Cine să știe? Poate creierul lui, încețoșat de mânie și alcool, emisesese o undă-semnal, care funcționase ca un mesaj, atrăgând creatura care bântuia fără treabă și...

Nu, fusese întâmplarea, numai întâmplarea.

Tati lovi câinele la ieșirea dintr-un sat căruia David nu-i cunoștea nici numele, nici existența. Animalul se ivise din mijlocul ploii torențiale, cu blana udă și parcă dată cu catran, sălbăticiune lucitoare ce părea că ieșise dintr-o baltă de scurgere a canalizării. Tati încercase, cu stângăcie, să-l ferească, dar nu-i plăcuse niciodată să conducă și nu avusese ocazia să se experimenteze în manevre periculoase. În plus, conform formulei consacrate, alcoolul de mere încetineea probabil reflexele. David simți cum aripa din dreapta îl lovea în plin pe animal. Șocul se transmise în toată caroseria, pentru a se răsfărânge apoi în mâinile, gleznelor și pânțelele băiatului. Preț de o clipă, acesta avu senzația că el însuși lovise animalul cu pumnul și cu piciorul, simțindu-se cumplit de vinovat.

Vibrația avea ceva moale și dezgustător, care trăda strivirea cărnii și zdrobirea oaselor.

Imediat David se simți copleșit de imagini cumplite, alimentate de amintirea tuturor animalelor călcate de mașini pe care le văzuse pe autostrăzi în cursul existenței sale. Acele corpuri golite, ale căror măruntaie se destrămau pe bitum, acele cadavre pe care camioanele le mai turteau câte puțin la fiecare trecere, transformându-le curând în simple siluete tatuate pe asfalt. Umbre grase, băltoace de piele care abia dacă mai erau tivite cu păr și ale căror oase se preschimbaseră treptat în pulbere.

Tati frână brusc, și David începu să spere, prosteste, că animalul nu avea nici o leziune. Poate că ar fi reușit să-l urce în spate și să-l lase la un veterinar? Nu, era o prostie, niciodată tatăl lui n-ar fi fost de acord să se ocupe de un animal rănit. Iar mami, oricât de miloasă pretindea că este, s-ar fi gândit mai întâi la sângele care ar fi putut să-i păteze pernele.

Chiar în momentul acela, animalul se aruncă asupra ferestrei laterale scoțând un urlet de lup. Botul strivit nu mai era decât un terci de carne din care ieșeau colții. Labele din față zgâriau portiera de parcă ar fi vrut să treacă prin ea, iar capul i se izbi de geam cu atâta forță, încât probabil că șocul îl ameți.

Toată familia se trase înapoi, speriată. Sângele animalului mânjea parbrizul cu dâre purpurii, diluate imediat de ploaie. Tati porni din nou motorul, bolborosind o vorbă urâtă. Să ieși din vehicul ar fi însemnat să te sinucizi. Nebun de furie, câinele se arunca întruna asupra caroseriei, ca un porc mistreț. Șocul loviturilor făcea vehiculul să tremure pe amortizoare.

Tati accelerează, cu mâinile jilave de transpirație, îngrozit de gândul că s-ar putea împotmoli. Câinele însângerat alerga greoi, ținându-se după mașină. Rana oribilă nu-i diminuase

cu nimic capacitățile fizice, și continua să sară, lovind cu capul în geamurile laterale, în încercarea de a pătrunde în mașină pentru a-l face bucățele pe șoferul vinovat. Tati avea fruntea plină de sudoare, o sudoare izvorâtă din spaimă, care îi făcea palmele lipicioase. Apăsă pe accelerație, cuprins de panică, sperând că va scăpa de animal, dar câinele continua să izbească mașina, de parcă ar fi avut puterea să alerge tot mai repede. Poate că durerea și furia îi înzeceau forța musculară. Se puteau auzi zgomotul fleșcăit al labelor groase călcând prin noroi și frecarea blănii de caroserie.

De fiecare dată când sărea, ghemul de carne ciopârțit care îi servea drept cap se turtea de geamul lateral, cu un plesnet grețos. De data asta, tati apăsa pedala de accelerație până la refuz. Mașina se năpusti înainte, aruncând un val de mocirlă negricioasă, care acoperi geamul din spate. Cu falangele înțepenite pe volan, tati conduse cu cea mai mare viteză aproape o jumătate de oră, convins că, la cea mai mică încercare de încetinire, câinele va recâștiga teren.

„Acum o să avem pană de benzină, își zicea David, sau ratăm curba și ne răsturnăm în șanț...”

Dar nu se întâmplă nimic de felul ăsta și, treptat, spaima se risipi. Când tati încetini, priviră cu toții prin retrovizor, așteptându-se să vadă câinele ivindu-se dintr-o clipă în alta, dar oglinjoara nu le arăta decât panglica cenușie a drumului plin de apă.

– Pe toți dracii, gâfâi tati, ce-a fost asta? L-ai văzut? *Nu mai avea cap, dar tot alerga...*

Ținând volanul cu o mână, scotoci prin torpedou, în căutarea romului pe care îl ascundea uneori acolo, dar nevasta lui avusese grijă să o facă înaintea lui, și acum plosca de metal era goală. Înjură. David întorcea capul din trei în trei secunde, pentru a privi peste umăr, așteptându-se să vadă, prin geamul din spate, botul însângerat al câinelui.

– *Ce-a fost asta?* bolborosi încă o dată tati, privind și-roaiele de sânge negru care se întăreau pe parbriz.

Dar nimeni nu-i răspunse. Mami se închină din obișnuință, gândindu-se că vor ajunge în sat într-o mașină plină de sânge.

– Ploaia va spăla caroseria, mormăi tati ghicindu-i gândurile. Sper că aripa nu s-a turtit de tot, că altfel o să-și rădă toată lumea de noi.

David se ghemuise pe bancheta din spate. Auzea, în adâncul creierului, o voce răutăcioasă care fredona: *semn rău, semn rău, semn rău...*

În momentul acela ar fi trebuit să știe... Ar fi trebuit să ghicească și să fugă. Să părăsească mașina și s-o ia la goană peste câmp. Să nu se ducă la întâlnirea îngrozitoare pe care i-o pregătea destinul.

Imediat după aceea apăruse indicatorul scorjit și decolorat, iar inima tresărise dureros în pieptul băiatului.

Willoughby.

– Am ajuns! zise tati, râsuflând ușurat.

„Am ajuns“, zise David în gând, în vreme ce mâinile îi deveneau reci ca pielea unui animal.

2

DIN CAUZA PLOII, trecură prin sat fără să zărească nimic. Casele, bătute de șuvoaiele de apă, te trimiteau cu gândul la niște siluete întrezărite dincolo de perdeaua biciuitoare a unei cascade. Străzile erau pustii, obloanele închise. Podeaua verandelor scotea un sunet de butoi gol.

„Ne-am rătăcit, își zise David. Tati n-a remarcat indicatoarele, și până la urmă am intrat într-o zonă militară. E un sat de butaforie, o chestie din aia care servește la experimentarea rachetelor. Construiesc case, le umplu cu obiecte și manechine, apoi le bombardează ca să măsoare efectul exploziilor, asta numindu-se o simulare.“

Televiziunea difuzase un documentar pe această temă, arătând bungalowuri cochete măturate de un suflu invizibil dar cumplit de puternic. Construcțiile își luau zborul, desfăcându-se scândură cu scândură, în timp ce manechinele înșirate de-a lungul străzilor se dezmembrau cu încetinitorul. Aceste imagini îl obsedaseră multă vreme pe David. Și acum i se mai întâmpla să viseze noaptea prăbușirea căsuțelor atât

de frumos colorate. Le vedea făcând explozie, cu o grație molatică, fără flăcări sau fum, iar capetele manechinelor se rostogoleau pe străzi ca niște bile de bowling în căutarea unor popice-fantomă.

„O tabără militară, își repetă el strivindu-și cu înfrigurare nasul de gearn. Un sat-țintă. Peste câteva minute, din cer va cădea o șmecherie. Un proiectil teleghidat, o rachetă, o... ceva, și mașina noastră va începe să se topească, și oțelul moale ne va învălui ca o cochilie, și...”

Din cauza spaimii, simțea o nevoie furioasă de a face pipi. Câinele nebun care îi atacase poate că era dulăul lăsat să păzească tabăra. Cu siguranță că radiațiile suportate în cursul diferitelor experiențe nucleare îi modificaseră organismul, ceea ce explica incredibila lui rezistență și...

Se scutură.

„Delirezi, constată el, ești gata să pierzi hăturile.”

La ieșirea din sat, ploaia se opri brusc și se pomeniră la marginea unei păduri dese, cu trunchiuri noduroase, care acoperea versantul a ceea ce părea un fel de colină. Pe un panou de fier ruginit, orientat către culme, stătea scris *Willoughby Point*. Aversa, spălând trunchiurile și frunzișul de praful care le acoperea, înviorase culorile pădurii, făcând-o să arate ca un decor nou-nouț de teatru.

– Te-ai crede într-un film de desenate animate, murmură mami, luându-l pe David de mână. Ai văzut cât e de frumos?

Băiatul clătină din cap. Printre trunchiurile copacilor se ridica o ceață de condensare, care plutea la cincizeci de centimetri de sol. Rădăcinile copacilor dispăreau în acel soclu pufos și ireal, astfel încât întreaga pădure părea ieșită la suprafața unui nor.

– Nu e decât un pic de ceață, mormăi tati. Ploaia a scos căldura din pământ, asta e tot.

Avea o teamă bolnăvicioasă față de tot ce era frumos. Un fel de artag mocnit care îl făcea să deteste operele de artă, sculpturile, tablourile, toate acele lucruri în fața cărora te oprești cu sprâncenele ridicate, ochii mari și gura întredeschisă.

Timp pierdut! declara el sentențios. Arta e o chestie pentru leneși. Un pretext ca să arzi gazul de pomană. Și pe urmă nu servește la nimic. Când văd câte muzee sunt și mă gândesc la toți acei indivizi care nu au unde să doarmă...

„Dar e drăguț“, protesta uneori David, agitând o ilustrată sau o poză decupată dintr-o revistă ilustrată.

„*Drăguț, drăguț*, fomfănea tatăl, cu un glas smiorcăit, asta e o vorbă de cumătră și care n-ar trebui să iasă niciodată din gura unui bărbat.“

Uneori era foarte dificil să vorbești cu tati, corzile lui vocale păreau a fi făcute pentru răcnit. Conversațiile cu el erau minate, pline de capcane, era suficient un cuvânt neînsemnat pentru a declanșa o reacție în lanț. O explozie nucleară.

Acum mașina urca încetișor panta. Capota, despicând ceața, amintea de prora unei corăbii a vikingilor. De o parte și de alta a drumului, copacii se ridicau ca pereții unei fortărețe. Unii erau atât de apropiați, încât i-ar fi fost imposibil chiar și unui copil să se strecoare prin spațiul dintre trunchiurile lor.

„Ai zice că sunt barele unei cuști“, își zise David.

Dacă în pădurea aceea trăiau animale, cu siguranță că nu exista nici un risc ca ele să țâșnească brusc, din desiș, în mijlocul drumului. Porcii sălbatici și chiar căprioarele erau prea mari ca să se poată strecura printre copacii cu trunchiuri atât de apropiate.

La jumătatea pantei, mașina fu gata să se împotmolească, și geamul din spate se murdări iar de noroi. Din fericire,

roțile prinseră sub ele o creangă ruptă, și vehiculul se putu smulge din solul moale. Ieșiră pe neașteptate într-un luminș inundat de soare, care forma un fel de gol pe culmea colinei. Casa se afla acolo, așezată pe covorul de ceață, masivă și cenușie, cu ferestre mici și înguste ca deschizăturile din zidurile unei cetăți.

– E nostimă, făcu mami deschizând portiera. Ai zice că e o mică citadelă. Andy, i-ai văzut ferestrele? Sunt mici de tot...

Tati trase frâna de mână. Nu avea chef ca mașina să se ducă la vale pe terenul alunecos.

– Cu siguranță că e o fostă construcție militară, zise el, îndreptându-și spatele. Cred că au fost indieni pe-aici prin regiune. Un trib mic și sângeros. Mă rog, așa mi se pare...

David ciuli urechea. Perspectiva de a locui într-o mică fortăreață, martoră a unor bătălii trecute, nu-i dispăcea deloc. Poate că, scotocind prin boscheți, va reuși să găsească până la urmă vestigiile acestor înfruntări. O săgeată ruptă, un tomahawk vechi. Nu, era o prostie, o sumedenie de turiști veniseră aici la picnic și copiii lor scotociseră cu mult înainte desigurile, așa că, probabil, nu mai rămăsese nimic... în afară poate de lucrurile ascunse, îngropate, greu de scos la lumină?

– Va trebui s-o revopsim, murmură mami arătând spre fațadă. Piatra asta cenușie, goală, arată îngrozitor. Ai zice că e un vechi monument funerar.

Imediat după aceea, își mușcă buzele, de parcă ar fi regretat ce spusese.

– Din cauza vântului, zise tati. Iarna probabil că vântul bate tare acolo sus. Vopseaua și-a luat tălpășița o dată cu vijeliile.

Stăteau toți trei nemișcați, în iarba plină de apă, fără să îndrăznească să facă un pas înainte. Casa, cu o formă cubică,

fără înflorituri arhitecturale, îl domina cu masa ei apăsătoare și lipsită de grație.

– Părea mai veselă în fotografiile văzute la agenție, se încumetă să spună mami.

David strâmbă din nas. E adevărat că acea clădire avea ceva dezagreabil. Cu pietrele ei mari și cenușii, tăiate anapoda și înghesuite la întâmplare, cu deschizăturile cât se poate de înguste, casa semăna perfect cu o mică fortăreață și, după poziția retrasă, părea concepută pentru a rezista la asedii de lungă durată. Nici chiar soarele care inunda luminișul nu reușea s-o mai înveselească. Lumina murea la suprafața ei, fără măcar să-i atingă piatra, iar fațada, nepăsătoare la razele soarelui, rămânea un bolovan cenușiu, un fel de tumulus gigantic căruia ezitai să-i treci pragul.

– Haide, intrăm sau stăm aici toată ziua? zise tati pierzându-și răbdarea.

Mami strânse mâna lui David, și băiatul constată că degetele ei își pierduseră brusc toată căldura.

Tati deschise ușa care nici măcar nu era încuiată.

– Țsta e semn bun, declară el. Înseamnă că în regiune nu sunt hoți și că între oameni domnește încrederea. Mie-mi convine să scap de oraș și de uși blindate.

Înăuntru era întuneric și frig. David simți imediat un miros ciudat de cenușă, ca și cum vântul, pătrunzând prin coșuri, ar fi împrăștiat în încăperi praful din căminele lăsate în părăsire.

– Nu e deloc umezeală, constată mami. Lucru de mirare, atât de aproape de pădure...

Avea dreptate. Piatra zidurilor peste care îți treceai degetele era uscată, plină de praf. David o gustă cu vârful limbii. Era îngrozitor de amară, foarte neplăcută.

– E un loc imens, șopti mami deschizând la întâmplare ușile. Chiar și cu vechiturile pe care le-au lăsat aici, tot nu vom avea destulă mobilă să umplem casa!

– O să confecționez eu, zise cu hotărâre tati. Mâini am, lemn e berechet în pădure...

Acum treceau prin săli pustii pe care razele soarelui le dunga cu diagonale lungi și aurii, încărcate de praf.

– Va trebui să măsurăm totul, zise mami, să desenăm un plan...

David profită că tatăl lui măsoara cu pași mari o încăpere și se îndepărtă, trăgându-se înapoi. Pomi pe un culoar îngust care părea că traversează casa dintr-o parte în alta. Mergea atingând zidul, ca un orb, și, explorând peretele cu degetele, descoperea o mulțime de cratere mici, de parcă piatra ar fi fost ciuruită de mitralii, de parcă niște prizonieri ar fi fost împușcați chiar în mijlocul acestor culoare, de parcă...

Se opri tulburat. Privi în jurul lui.

Toate acele adâncituri care găureau pereții aminteau de interminabilul ricoșeu al unor proiectile de calibru mare. Se dăduseră lupte în interiorul casei? Își închipuia soldați ascunși în spatele unor baricade din scaune și bufete, trăgând foc continuu în indieni mângăliți cu desene războinice. Pe culoar muriseră oameni, zeci de oameni, care până la urmă blocaseră trecerea. Soldații se repliaseră în bucătărie, trăgând la întâmplare pentru a-și acoperi retragerea.

Excitat, David mima numai pentru el o luptă imaginară, lipindu-se de zid ca să evite mulțimea gloanțelor. Colo se prăbușise un tip cu pieptul străpuns de o săgeată, iar unghiile lui zgâriaseră peretele; dincolo un glonț făcuse o gaură enormă, în partea cealaltă...

„Nu e decât un culoar, cu pereții deteriorați, îi șoptea glasul rațiunii. Nu e decât o casă veche, care trebuie tencuită din nou...”

Dar nu avea chef să țină cont de realitate. Alergând, lipindu-se de tocul ușilor, fugind în zig-zag ca să scape de săgeți, pătrundea tot mai adânc în labirintul casei. Nu i-a trebuit mult timp până să-și dea seama că nu mai auzea vocile părinților și că lumina devenea din ce în ce mai slabă. De la umbră trecuse la penumbră, de la penumbră la aproape întuneric, iar acum se opri în pragul tenebrelor și ezita să meargă mai departe.

Totuși nu coborâse noaptea. Era suficient să ridice capul spre spărturile mici din zid, care întruchipau ferestrele, ca să aibă confirmarea imediată. Nu, era altceva...

– Lumina nu reușește să intre în casă, zise cu glas scăzut.

Da, asta era. Razele soarelui se răsfrângeau pe fațadă fără să reușească să se strecoare în încăperi. Ferestrele erau mici, firește, dar băiatul avu deodată convingerea că nu dimensiunile lor intrau în discuție. Casa era refractară la lumina zilei; asta explica și frigul dinăuntru. Cu siguranță că până și în zilele cele mai toride de vară zidurile se încăpățâneau să rămână reci ca gheata, impermeabile la căldura din jur.

David se întoarse. Ochii i se obișnuiau cu penumbra. Deschise o ușă și nimeri într-o bucătărie enormă. Erau acolo destule cratițe încât să gătești în ele pentru un întreg batalion. O oală uriașă și neagră trona pe o mașină de gătit, din fontă, care ocupa tot zidul din fund. Praful acoperea totul cu plușul lui cenușiu: pardoseala, masa... David înaintă cu pași mici. Pe mușama zăcea ceea ce fusese o tartă cu căpșune. Din ea fusese tăiată o bucată mare, aflată acum într-o farfurie, sub paza unui cuțit și a unei furculițe. Da, era într-adevăr tartă cu căpșune, numai că fructele, ca și aluatul, aveau consistența scrumului unei țigări. Cu băgare de seamă, David ridică o mână, apoi întinse un deget. Cum o atinse ușor, bucata de prăjitură se sfărâmă, pierzându-și forma inițială, iar în farfurie

nu mai rămase decât o grămăjoară de un cenușiu spălăcit, mirosind a muc de țigară.

Cine din casă se distra modelând sculpturi fragile, de cenușă?

– Nu, nu, nu e asta, se grăbi să șoptească băiatul. Prăjitura e aici de atâta vreme, încât s-a transformat în pulbere, asemenea mumiilor scoase din sarcofag cu neatenție...

Dar cât timp trebuie să treacă pentru ca o tartă cu căpsune să se preschimbe în pulbere? Zece ani? O sută? O mie? Nu, era prea mult. Pentru cine fusese făcută și cine o uitase pe masă fără să muște din ea nici măcar o dată? De parcă ai putea să uiți o astfel de tartă cu căpsune!

Observă că intrarea lui nepoftită nu deranjase nici o insectă, nici un rozător. În filmele de groază, când eroul pătrunde într-o casă părăsită, pașii lui provoacă totdeauna debandada unei armate de gândaci de bucătărie și de șobolani pe care aparatul de filmat se grăbește să-i arate într-o suită de prim-planuri scârboase. Acolo nu era nimic, nici muște, nici gândaci, nici șoareci. Nici o gănganie nu încercase să se apropie de tarta care nu mișuna de viermi. Nici un păianjen nu-și țesuse pânza în colțurile bucătăriei. Locul nu avea nimic neliniștitor în afară de prăjitura fulgerată de o descărcare electrică inexplicabilă, desertul acela din care nimeni nu avusese timp să guste și care te făcea să presupui o lovitură de teatru, o catastrofă, o... dramă.

Luă un cuțit înnegrit și atinse ușor suprafața tartei. Prăjitura se prefăcu imediat în pulbere, răspândind un miros de scrumieră. David se simți vinovat. Grozav arheolog ar mai fi fost! N-ar fi descoperit bine mumia regelui, că ar fi și făcut-o praf!

Se înfioră. Monologul interior cu care obișnuia să-și însoțească joaca nu mai era de ajuns pentru a-l liniști, și nici

vocea groasă și virilă cu care flecărea când nu-l observa nimeni.

Lăsa cuțitul și ieși încetișor din bucătărie. De ce încetișor? Habar n-avea. Se purta ca un îmblânzitor de animale preocupat să nu stârnească furia fiarelor ațipite tocmai atunci când nu avea la îndemână decât cratițe și oale cu fundul în-negrit.

– Am hotărât, de comun acord, să părăsim mormântul egiptean, zise închizând ușa. Profesorul Mortimer Braxton a pus în prezența mea sigiliile pe ușa camerei mortuare și...

Dar tăcu. Jocul nu mai funcționa. Excitarea extrem de plăcută din primele minute lăsase locul unei angoase mocnite, imposibil de stăpânit.

– Asta din cauza cadavrului tartei cu căpșune, zise el, încercând să se amuze.

Nu mai știa prea bine unde se afla și nici unde-i erau părinții. Vru să strige, dar teama că va fi certat îl făcu să se răzgândească. Probabil că făceau măsurători, probabil că vorbeau despre tapet, despre culoarea tavanului, despre toate acele lucruri pe care David le găsea cumplit de plictisitoare.

– Acolo vom pune șifonierul, spunea mami, și acolo canapeaua, iar dincolo...

Zile în șir vor deplasa mobilele până când le vor găsi locul exact. Tatăl său îl va pune să care cutii, fotolii, și va țipa la el dacă se va arăta neîndemânatic.

„Trebuie să te întorci la suprafață, îi șoptea o voce interioară. Nu e bine să înoți prea multă vreme în ape adânci.“

Dar unde era culoarul cu găuri? Își dădu seama că nu știa. Să fi fost casa chiar atât de mare? În momentul în care întorcea spatele bucătăriei, David văzu ceva pe pervazul unei ferestre. O șopârlă mare și cenușie lipită de ochiul de geam. Stătea nemișcată, și o clipă băiatul se întrebă dacă era animal

sau statueta. Dar cine ar fi avut ideea ciudată să pună o statueta pe marginea unei ferestre?

Animalul stătea tot nemișcat, și David simți nevoia irezistibilă de a-l atinge.

– O voi apuca de coadă, hotărî el. Cel puțin să nu mă întorc mofluz de la vânătoare...

Dar abia îi atinse cu degetul apendicele codal mult râvnit, că întreaga șopârlă se preschimbă în pulbere. De data asta, David făcu un salt înapoi și o luă la fugă. Se lovi rău de tot cu fruntea de o ușă deschisă și fu gata să cadă jos amețit. Dar făcu un efort disperat de voință să se țină pe picioare. Ceva îi striga să nu zăbovească prin locurile acelea, să se repeadă afară din casă și să se sature de soare. Trecu, privind rătăcit, prin încăperi pline de mobile acoperite de praf. Zări până și haine uitate pe spătarul unui scaun sau la picioarele patului, și imaginea lor îl făcu să prindă aripi.

Cu spume la gură, băiatul se năpusti ca un nebun în încăperea unde părinții lui tocmai terminau cu măsurătorile.

– Tu făceai vacarmul ăsta? bombăni tatăl. Dacă vrei să alergi, du-te în grădină, fir-ar să fie!

– Nu-i el de vină, îi luă apărarea mami. Încă nu știe cum e la țară.

Fără să mai aștepte alte invitații, David se strecură spre ieșire. Primi soarele drept în față, ca pe un șoc dureros în adâncul ochilor. Se scutură ca un câine; avea impresia că hainele de pe el puteau a cenușa. Chiar simți nevoia să-și șteargă degetele pe iarba udă. În fundul curții zări o fântână și se repezi la robinet să-și stropască fața. Contactul cu apa rece venind din pântecul colinei îi făcu bine. Acum, în bătaia soarelui, băiatul se mira de panica de care se lăsase cuprins în casă. Se poate? Își pierdea capul pentru o tartă veche și

uscată și o șopârlă moartă, coaptă la soare? La școală, Billy Shonacher îi arătase câteva dintre animăluțele uscate pe care le păstra în niște cutii de chibrituri. De fiecare dată îi făcuse aceeași recomandare: „Să nu le atingi, că se alege praful de ele.” Exact ce se petrecuse cu șopârta. O atinsese și...

Cât se poate de stupid.

Trăgând lacom aer în plămâni, băiatul dădu ocol casei. Copacii străjuiau tot perimetrul terenului, în rânduri strânse, prea apropiați, amestecându-și rădăcinile.

„Gratiile unei cuști“, își zise încă o dată David. Ici și colo, mese mari, cu bănci de lemn, își înfingeau picioarele în pământ, delimitând probabil spațiul unde turiștii veneau pe vremuri la picnic... (De ce „pe vremuri“?)

Soarele usca picăturile de ploaie de pe frunze. Undeva, de cealaltă parte a colinei, probabil că se afla marea, dar copacii o ascundeau privirii. Poate că această creștere anarhică a pădurii îi îndepărtase pe turiști. De ce să te urci în creștetul unei coline ca să vezi oceanul, dacă trei mii de copaci afurisiți îți astupă peisajul?

David merse spre liziera pădurii. Văzuți de aproape, copacii erau și mai impresionanți, cu scoarța lor noduroasă și rădăcinile ca niște tentacule înfipite zdravăn în pământ. Orășean fiind, David nu văzuse până atunci decât copacii din parcuri și din grădina publică. Niciodată nu avusese la contactul cu ei această impresie de forță brutală, puțin cam prea amenințătoare.

– Aștia sunt copaci adevărați, murmură mami care se apropiase în spatele lui. Nu arbuști asfixiați de oxid de carbon și de urină de câine. Nu-i așa că-s frumoși?

Când tati nu era pe lângă ei, David și mami vorbeau deseori despre lucruri pe care li se întâmpla să le găsească „frumoase“ sau „drăguțe“. Rostind aceste cuvinte, amândoi

își lăsau, instinctiv, ochii în jos, dar nici unul nu-și dădea seama de asta.

– Chiar vom veni să locuim aici? întrebă David, cu un ton pe care l-ar fi dorit liniștit.

– Da, zise mami. Tatăl tău are nevoie de aerul de la țară pentru a se destinde. Casa asta o să-i facă mult bine; aici cel puțin o să-și poată instala atelierul mult visat.

David vru să-i vorbească de cadavrul tartei cu căpșune și de mumia șopârlei, apoi își dădu seama că nu mai rămăsese nici o dovadă a spuselor sale. Numai două grămăjoare de țărână. Hotărî să nu spună nimic.

– Haideți să plecăm! se auzi deodată vocea lui tati.

David se întrerupse din contemplarea copacilor. Îi era foarte greu să se convingă că de acum înainte va trăi aici. I se părea ceva la fel de incredibil ca anunțul unei călătorii organizate pe Lună. Își reluă locul pe bancheta din spate. Tati fluiera încet printre dinți. Pentru prima dată, de foarte multă vreme, părea și el relaxat.

– E loc destul, zise. O să instalez un atelier pricopsit în draci. Da, un atelier pricopsit în draci...

Plecară fără să încuie ușa. David se abținu să spună vreo vorbă despre hainele întrezărite pe speteaza unui scaun. Chiar atât de grăbiți să plece să fi fost locatarii dinaintea lor, încât să-și fi uitat hainele? *Și așternuturile la fel. Adu-ți aminte că erau cearșafuri, o pernă...* Trecură prin oraș fără să se oprească. Tati voia să ajungă acasă înainte de a se face noapte.

– Semnăm contractul? întrebă mami, punând o mână pe umărul lui tati.

– Da, răspunse el. Cu amândouă mâinile. Cred că vom începe o viață nouă.

Ploaia se oprise și de pe întinsul câmpurilor se ridicau aburi. Tati se juca distrat cu volanul. La răspântie zăriră cadavrul câinelui...

Zăcea în noroi, cu labelle căzute, cu capul făcut terci. În poziția aceea părea și mai impozant. Mami scoase un strigăt scurt, în timp ce David se ridica pe banchetă. Explorarea casei aproape că îl făcuse să uite de întâmplarea cu câinele nebun. Degetele i se crispaseră pe îmbrăcămintea scaunului. Se va ridica animalul să-i atace din nou? Se prefăcea că e mort, ca să-i atragă mai bine în cursă; într-o clipă va...

– Andy, nu te opri! îl imploră mami.

Dar tati frână fără să țină cont de geamătul ei.

– La dracu! bombăni el. Trebuie să mă duc să văd cu ochii mei.

– Nu, îl rugă și David. Poate că n-a murit. Dacă nu e decât o prefăcătorie, și când...

Dar tati dădu nepăsător din umeri și deschise portiera. David se chirci pe banchetă. Era sigur că fiara va țâșni din noroi să atace. Capul său enorm va umple tot interiorul mașinii; va mânca volanul, scaunele, va găuri tabla cu dinții...

Tati ocolise prin spatele mașinii, să ia o manivelă din portbagaj. Cu brațul pe jumătate ridicat, se apropie cu pași înceți de animalul nemișcat.

Mami tremura, apăsându-și gura cu mâinile, de parcă ar fi vrut să-și înăbușe un strigăt pe care îl bănuia mult prea îngrozitor.

Ajuns la un metru de câine, tati îi trase un picior în coaste fără să declanșeze nici cea mai mică reacție. Apoi îi lovi și mai tare cu piciorul și se lăsă pe vine.

– E mort! strigă el, făcând un gest cu manivela. Puteți veni și voi. Spurcăciunea asta s-a hotărât, până la urmă, să crape.

Mami ezită. Deși îi era frică, David ieși primul. Nu voia să i se zică încă o dată curcă plouată. Înaintă încetișor spre animal, asigurându-se cu coada ochiului că portiera rămăsese larg deschisă. Ploaia spălase cadavrul și curățase rănilor capului. Lipsit de orice urmă de sânge, câinele devenea mai

banal, mai „liniștitor“. Nu mai era decât un animal mort, asemănător cu toate celelalte animale moarte pe care le puteai vedea uneori agățate în cârligele din măcelării.

Se lăsă în jos, ținându-și răsuflarea. Carnea ruptă de pe frunte lăsa să se întrevadă lucirea unui os, dar nu mai era nici pic de sânge, aversa de ploaie spălase totul, croindu-și prin blană o mulțime de șanțulețe regulate.

– Ce chestie ciudată, murmură tati. Ia uite aici și aici... Și dincoace...

Arătă spre niște umflături cârpite de un veterinar nepri-ceput, care brăzdau corpul câinelui la nivelul pieptului. David înțelese că era vorba de cicatrice vechi care, după ce rana se închisese, formaseră niște creste violacee, destul de urâte.

– E plin de ele, adăugă tati. Pe spate, pe coapse, pe pân-tec...

Degetul lui sărea de la o cicatrice la alta.

– Dar de ce? întrebă mami. Să fi avut un accident de vânătoare?

Tati scutură din cap.

– Nici vorbă, nu înțelegi? E o potaie dresată să atace. Probabil că țăranii din partea locului organizează lupte de câini. Poate că ăsta a reușit să scape și a supraviețuit vânând. De aceea era atât de agresiv, atât de insistent... Era obișnuit cu încăierările, cu principiul dinte pentru dinte...

David privi colții mari de pe falca de jos a fiarei. Câțiva fuseseră rupți.

– Lupte de câini, șopti visător tati. Am auzit de asta dar n-am văzut niciodată așa ceva. Cred că mi-ar plăcea să fac o plimbărică pe-aici...

– Andy, se revoltă mami. Sunt jocuri pline de cruzime, doar n-ai să...

Dar tati se ridicase deja în picioare. Se întoarseră cu toții la mașină, părăsind cadavrul, cu capul zdrobit, al câinelui.

Totuși David nu se simți pe deplin liniștit decât după închiderea portierei. Gândul de a asista la o luptă de câini îl înspăimânta, dar știa că nu va îndrăzni să zică nu dacă tatăl lui l-ar fi invitat să asiste la așa ceva. Tati era curajos, nu ezitase să iasă din mașină pentru a se apropia de animal. Nu se înarmase decât cu o simplă manivelă și...

David se întreba dacă el va fi în stare, când se va face mare, de astfel de fapte pline de cutezanță. Era chinuit de această întrebare care rămânea fără răspuns. Poate că era prea delicat ca să fie cu adevărat curajos. Toată lumea (vecinii, învățătoarea, bibliotecara) îi spunea mamei lui că e un *copil delicat* iar această calitate, care inițial îl satisfăcuse, începea să-l agaseze rău de tot. Poate curajul implica o anumită doză de răutate.

Noaptea, în pat, improviza din ce în ce mai des tot felul de scenarii de catastrofe, încercând să-și dea seama cum ar reacționa în „situație de criză”. (Îi plăcea mult termenul „situație de criză”, auzit foarte des la prezentatorii de la televiziune.)

Își imagina cum în casă au intrat niște hoți. Sau niște maniaci sexual. Care profitau de faptul că tati era plecat, pentru a o teroriza pe mami, rupându-i bluza și forțând-o să-și scoată sutienul. Firește, nici nu-l băgau în seamă pe David, pe care și-l închipuiau dârdâind de spaimă în spatele unui fotoliu. Și atunci el intervenea, în momentul în care obsedatul, aflat cu spatele, o obliga pe mami să-și ridice fusta și să-i arate chiloții. David apuca un cuțit și îl înfigea în coastele sceleratului, împingând lama în sus și răsucind-o bine, pentru a provoca hemoragii grave (așa cum se spunea în romanele de război). Lama trecea prin carne și străpungea inima...

În acest moment al scenariului, David se oprea o clipă, ușor îngrețosat, și hotăra să se mulțumească doar cu ce-și imaginase până atunci, fără să meargă mai departe. Pentru orice eventualitate, ascunsese cuțite sub fotolii, fixându-le cu

bandă adezivă. Își spunea mereu că într-o zi i-ar putea fi de folos, dar știa că nu era destul să ascunzi arme pentru a îndepărta primejdia. Mai trebuia și să ai curajul să le folosești...

De vreo două ori încercase o simulare, înjunghiind un pui din frigider. Dar acest act îl scârbise profund. (*Lama, pătrunzând în carnea moale, își croise drum printre organele vâscoase...*) Nu, nu era sigur că va reuși. Uneori se uita cu oarecare gelozie la derbedei tolăniți pe scările imobilelor de pe strada lui, convins că răutatea lor – pe care nimeni nu o pune la îndoială! – le asigura un capital de curaj la care David nu putea să năzuiască niciodată.

Tati era curajos, așa că avea dreptul să fie uneori răutăcios. Asta dovedea, pur și simplu, că ar fi capabil să-și apere familia dacă va fi nevoie. Nu se temuse de câine. Un alt tată (de exemplu, tatăl lui Billy Shonacker, care vindea periute de dinți electrice, îmbrăcându-se la costum cu vestă și răzându-se zilnic înainte de a pleca la serviciu) poate că n-ar fi avut curaj. Tatăl lui Billy Shonacker era delicat. Îi dădea voie fiului său să adune, la el în cameră, colecții dintre cele mai respingătoare, ceea ce tati n-ar fi tolerat niciodată. Da, tatăl lui Billy Schonacker era delicat, dar cu siguranță laș... Nimănui nu putea să-i pară bine că are un astfel de tată, mai ales atunci când te mutai la țară.

În mintea lui David, cuvintele „la țară“ se asociau în mod inexplicabil cu acelea de primejdie. Poate din cauza șerpilor? a plantelor veninoase? a țăranilor pe care alcoolul contrafăcut îi transformase în niște ființe pe jumătate nebune și care, uneori, îi ciopârteau pe turiști cu ferăstrăul mecanic?

Se întuneca. David își lăsă capul să-i alunece pe banchetă, căutând umărul mamei sale. Dacă voia să trăiască la țară, trebuia să se antreneze să devină rău. Să nu-i mai fie frică de întuneric, să ucidă animalele, să...

Adormi în clipa în care mașina ajungea la periferia orașului.

3

ERA UN ORAȘ MURDAR, cu zidurile mânjite de fumul furnalelor. Imediat ce te aventurai afară din casă, toate obiectele pe care le atingeai cu degetele se dovedeau acoperite cu un strat subțire de cărbune, care îți înnegrea numaidecât mâinile. Uneori, vântul abătea fumul uzinelor peste labirintul străzilor înguste, și o ceață negricioasă, puțind a cauciuc sau acid, pătrundea în case, dând alimentelor un gust scârbos, de cauciuc ars.

Părinții lui David locuiau într-o căsuță amărâtă, îngheșuită între două imobile din cărămidă roșie. O casă așezată de-a curmezișul, care strica alinierea și unde părea să-și fi instalat cartierul general toți dăunătorii de pe pământ. Unele ferestre nu mai aveau obloane, acoperișul își pierduse în mare parte țiglele iar țevăraia rezerva cele mai neplăcute surprize. Tati închiriasse locuința pentru grădinița ei, apărată de un gard de uluci pe care derbedeii din cartier scriseseră cele mai cumplite obscenități. „O să-mi instalez aici un atelier, declarase

el la mutare. În felul ăsta, voi putea cel puțin să meșteresc fără ca vecinii să-mi bată în perete.“

Dar atelierul rămăsese doar un vis. Proprietarul nu fusese de acord, pretextând că magazia pe care tata intenționa s-o construiască „ar fi urât peisajul“!

Și când tati încercase să treacă peste interdicția lui, niște derbedei (probabil plătiți de numitul proprietar) dărmaseră imediat construcția.

Grădina nu producea decât legume bolnave, pipernicite, niște chestii moi și decolorate pe care abia aveai curajul să le mănânci. În mica grădină era periculos să întârzi, căci tipii instalați pe acoperișurile caselor vecine căpătaseră obiceiul să-și arunce acolo sticlele de bere goale. Sticlele se spărgeau împrăștiindu-și cioburile în toate direcțiile. Dovlecii, ciuruiți de bucățelele de sticlă, începeau să semene cu niște capete mari împănate de mitralii. Uneori, acești golani urinau în sticle înainte de a le arunca și se prăpădeau de râs de fiecare dată când încărcătura făcea explozie. Nu se putea face nimic împotriva lor. Mama spusese că era un „cartier mitocănesc“, unde chiar și polițiștilor le era frică să patruleze.

Noaptea, tati pune lacăte și lanțuri la uși și la ferestre. „Blindase“ ușa de la parter cu tablă recuperată care slujise drept panou de publicitate pentru un lubrifiant de automobile.

„Într-o zi o să se întâmple ceva, spunea el mereu. Când sunt la serviciu, mă gândesc tot timpul la voi doi. Îmi spun: «Dacă încearcă cineva să intre pe ușa din spate, și Isa nu-l aude!».“

David era puțin jenat când tati îi spunea mamei Isa. Efuziunile tatălui său îi stârneau totdeauna o vagă neliniște.

Coșmelia era destinată demolării, toată lumea din cartier știa asta, dar lui mami îi plăcea să spună că zgârciobul ăla de proprietar va continua să o închirieze până în momentul în care buldozerele îi vor dărâma fațada. Noaptea, cupluri

întâmplătoare făceau dragoste, în picioare, sprijinindu-se de gardul ale cărui scânduri începeau să scârțâie cumplit. Dimineața descopereai pe legumele din „grădină“ prezervative folosite iar mami nu-și putea reține o strâmbătură de dezgust.

Dar, în ansamblu aceste mici tracasări nu stricau deloc buna dispoziție a lui David. Până la urmă se obișnuise cu „coșmelia“ așa cum te obișnuiești cu o haină uzată în care te simți grozav de lejer. Când traversa grădina, ducea totdeauna cu el, drept scut, un capac de pubelă, pentru cazul în care vreunul dintre depravații care se bronzau pe acoperișul imobilului de alături l-ar fi bombardat cu sticle goale. Aceste traversări, cu fărâma lor de pericol, pur și simplu îl amuzau.

„Atenție, gema mami. Să nu-ți spargă capul vreo sticlă.“

David se strecura, agitându-și „scutul“ în așteptarea impactului. La drept vorbind, scârțâiturile gardului îl deranjau mai puțin decât gemetele care se auzeau în unele nopți din camera părinților lui. Mai ales Isa gema. Când se întâmpla asta, David știa că vreme de patruzeci și opt de ore n-ar putea s-o privească în ochi.

Cu toate astea, „coșmelia“ avea farmecul ei. Un miros unic de pod. O atmosferă de epavă în derivă. David petrecuse nenumărate după-amiezi în bucătărie, fabricând împreună cu mama otrăvuri artizanale împotriva gândacilor.

– Cele din comerț nu sunt destul de puternice, se plângea mami. Ar trebui să se pună la punct o superformulă, ceva cu adevărat eficace, ca să terminăm o dată pentru totdeauna cu găngăniile astea!

David o luase în serios. Așa că, pe o bucată de mușama, începuse să amestece prafuri insecticide luate de pe o policioară din magazie. Găsise acolo substanțe toxice cu care puteai să le faci de petrecanie păienjenilor roșii, furnicilor și

gândacilor de Colorado. Dozase proporțiile cu cea mai mare seriozitate și notase formulele acestor cocteiluri mortale.

– Pe ăsta o să-l numim „călăul stacojiu“, declara el, arătându-i mamei un borcan de iaurt pe fundul căruia clocotea o mixtură cu un miros îngrozitor.

Până la urmă își făcuse un adevărat laborator, ale cărui elixiruri le testa pe câțiva gândaci de bucătărie ținuti prizonieri într-un acvariu vechi. După aceea, cu ceasul în mână, cronometra agonia insectelor care, de cele mai multe ori, înghițeau otrava fără să prezinte nici cea mai mică tulburare funcțională.

„Magiunul diavolilor“, destinat exterminării șoarecilor, nu a avut nici el mai mult succes. „Făina veninoasă“, pe care era suficient să o presari pe pâza de păianjen, s-a dovedit și ea un fiasco. David persevera totuși, căci știa cât de mult detesta mama lui insectele parazite. O văzuse izbucnind în plâns când descoperise un gândac de bucătărie pe săpunul din baie. Într-o noapte, scosese strigăte îngrozitoare pentru că era convinsă că un șoarece se urcase în patul ei și se târa pe sub așternut.

Tati nu se încrunta decât la cuvântul „șobolan“. Meșterise niște capcane cu ajutorul unor scândurele aduse de la atelier, dar rozătoarele găseau totdeauna mijlocul să pună gheara pe momeală fără să se lase surprinși de resortul destinat să-i sugrume. În ciuda numeroaselor tentative, șobolanii își băteau joc de el și continuau să țopăie prin toată casa. Deseori îi auzeau frecându-și blana de plinte și râcâind la capătul de jos al ușilor.

– Când vom avea destui bani, o s-o ștergem de-aici, repeta tati. Ne trebuie o casă la țară, aer curat, legume sănătoase.

Tâmplar de meserie, tati fusese nevoit să se resemneze să lucreze într-o fabrică de jucării „retro“, care producea cai cu basculă, popice, case de păpuși, în timp ce el ar fi dorit

să construiască obiecte *utile*: scaune, mese, șifoniere. De altfel, îi era rușine în sinea lui de această slujbă și avea oroare să audă pe cineva făcând aluzie la ea în prezența lui.

Odată, prost inspirată, mami îi ceruse lui David să dea fuga la atelier cu gamela pe care tati o uitase când plecase dimineata de-acasă. Băiatul își găsisse tatăl în fundul unui hangar plin de rumeguș, aplecat asupra unei marionete cu membre subțiri, căreia îi retușa mutrișoara impertinentă.

„E drăguță!“ zisese băiatul, fără să-și dea seama ce face.

Imediat tati se făcuse stacojiu la față și strânsese marioneta în mâinile lui mari, de parcă ar fi vrut s-o rupă. Andy Sarella detesta ceea ce era obligat să facă. Ar fi vrut să doboare copaci, cu toporul, să-i curețe de coajă, să facă fuscei, poduri peste prăpăstii...

„E adevărat că babacul tău face jucării din lemn? se mîrșe într-o zi Billy Shonacker. Phii! Are mai degrabă mutra unuia care construiește spânzurători!“

După ce rostise cuvântul interzis („drăguț“), David pusese gamela pe marginea unui banc de lucru și fugise. Îndreptându-se spre ieșire, își dăduse seama că tot atelierul era plin cu zdrahoni morocănoși, cu trăsături grosolane, ale căror mâini finisau leagăne delicate, de păpuși, sau mici animale articulate.

„Asta nu e muncă de bărbat, declarase Andy chiar în aceeași seară, dar a fost singura pe care am găsit-o în afurisitul ăsta de oraș. Scaunele, mesele, obiectele utile sunt fabricate azi de mașini, nu mai e nevoie de oameni ca mine. Ca să-mi regăsesc demnitatea, ar trebui să plec la țară, departe de oraș.“

„Tatăl tău ar fi vrut să construiască scări, îi explică răbdătoare Isa. Știi ce greu e să construiești o scară? Fiecare treaptă trebuie să se îmbuce perfect. Când l-am cunoscut, fă-

cea dulgherie. Era cel mai priceput și cel mai îndemânat meseriaș din sat.“

Lui David i-ar fi plăcut să știe să sculpteze jucării. Ar fi fabricat mici fortărețe și vapoare. Niște vapoare superbe, cum erau pe vremuri, cu mulțimea lor de catarge și pânze, dar niciodată nu îndrăznise să-i ceară tatălui său să-i spună cum se fac.

Dacă se gândea bine, trebuia să-și mărturisească totuși că simțise o oarecare milă descoperindu-l pe tati aplecat asupra acelei marionete neterminate, acolo, în atelierul plin de rumeguș galben. O milă amestecată cu teamă, căci tatăl lui degaja un miros de ură reținută, pe care îl cunoștea foarte bine. Mirosul pe care îl degaja înainte de fiecare „explozie nucleară“ a lui, când mătura masa cu mâna și trimitea su-piera cât colo.

„Tatăl meu nu se poartă niciodată așa“, spunea Billy Shonacker. „Astea sunt apucături de barbar.“

Iar David trebuia de fiecare dată să se stăpânească să nu-i răspundă: „Da, dar tatăl tău e un laș, al meu nu!“

Trăiseră trei ani în „coșmelie“, trei ani de lupte împotriva invadatorilor – oameni și animale –, împotriva gândacilor de bucătărie dar și a smintiților care furau de pe frânghia de rufe chiloții Isei.

Cu puțin timp înainte de a veni vorba de mutare, David tocmai pusese la punct faimoasa lui formulă „zâmbetul scheletului“, pe bază de otravă de șobolani și praf de pușcă, care fusese gata să dea foc casei explodând în contact cu o scânteie provocată de un scurt-circuit. De data asta, mami își pierduse răbdarea și îl pălmuiuse. După aceea se închisese în camera ei și plânse toată după-amiaza, în timp ce David încerca să șteargă urmele stricăciunilor. În incendiu arseseră trei gândaci și era satisfăcut. Se întrebă dacă era cazul să-i

arate și mamei, apoi hotărî să păstreze numai pentru el acest triumf.

Două săptămâni mai târziu, fabrica de jucării lua foc și trei muncitori piereau în incendiu. De data asta tati hotărî să interpreteze catastrofa ca pe un avertisment al cerului.

„Dacă ne încăpățânăm să rămânem aici, orașul ăsta o să ne facă de petrecanie! declară el, lovind cu pumnul în masă. Trebuie s-o-ntindem!“

Perspectiva plecării la „țară“ îl îngrijora pe David, Natura era o lume pe care nu o cunoștea decât din serialele de la televizor și care, la drept vorbind, i se părea la fel de neplauzibilă precum un Disneyland.

– Vom culege bace din pădure, spunea mami. Fragi, dude – și vom face din ele dulceață; zeci de borcane, din care vei putea să te înfrupți toată iarna.

David se prefăcea că se bucură la anunțarea acestui program. Numai că se temea de lucrurile care se culeg din Natură. În fiecare an, o mulțime de oameni murea în dureri cumplite pentru că se dusesese să culeagă ciuperci otrăvite. Billy Shonacker îi povestise că unul dintre unchii lui pierise în felul ăsta, zvârcolindu-se în convulsii pe parchet și împrôșcându-și familia cu jeturi de venin verzui. „Ochii îi ieșeau din cap și nu mai recunoștea pe nimeni! îi precizase Billy, foarte mulțumit de el. După care a început să se golească și prin partea de jos...“

Nu, Natura nu se lăsa cu docilitate văduvită. Se distra să le întindă capcane hoinarilor naivi, să facă în așa fel încât o ciupercă otrăvită să semene cu una comestibilă. Mai mult ca sigur că povestea asta cu „dulcețurile casei“ se va sfârși rău. David, contrar adulților, prefera produsele de la supermagazin, ale căror etichete simpatice îi dădeau un sentiment de siguranță. De exemplu, în compotul „O’Granny“ fabricanții puseseră o mulțime de chestii numite „conservanți“, „anti-

oxigen“ care împiedicau marmelada să se strice. Erau, într-un fel, niște medicamente care garantau buna conservare a produsului. În șmecheriile pe care le făceai singur, *nu puneai nimic*, și David considera asta drept un fapt destul de neliștitor.

De altfel, legumele pe care tati încerca să le cultive în grădină nu aveau gust bun. Prazul rămânea totdeauna galben, iar cartofii erau cenușii și mai tari decât piatra. Când mami se ambiționa să-i transforme în piure, aveai impresia că mesteci ciment plin de cocoloașe.

Dar Andy și Isa se născuseră la țară. Totdeauna detestaseră orașele mari și visau la locul lor natal ca la un paradis pierdut. Poate că această particularitate îi imuniza împotriva otrăvurilor Naturii. Cu siguranță că făceau parte dintre acei oameni pe care un șarpe poate să-i muște fără să le provoace vreo neplăcere. (David văzuse un film documentar despre un trib indian vestit pentru insensibilitatea membrilor lui la veninul șarpelui-cu-clopoței. Se spunea că indigenii aveau obiceiul să-și injecteze cantități infime de venin și că aceste injecții artisanale îi protejaseră, în cele din urmă, împotriva mușcăturii mortale.) Dar el, David, se născuse în inima unui oraș, era un copil al asfaltului și al oxidului de carbon. Oare n-aveau să-l intoxice verdeța și clorofila de care i se vorbea întruna?

– Când scoți din mediul lui firesc un animal, acesta moare, îi spusese fără ocolișuri Billy Shonacker. E sigur că țânțarii or să tabere pe tine cu miile și că vei face trei sute șaiszeci de alergii pe săptămână. Odată, când am fost la țară, am adormit la umbra unui tufiș, și când m-am trezit eram plin de bube.

Tati și mami se întorceau în habitatul lor natural, dar el, David, pleca în exil. Mutarea însemna zborul spre o altă pla-

netă și simțea cum i se strânge inima la gândul că va părăsi „coșmelia“.

Trecând în revistă valizele și cutiile ce aveau să servească la ambalarea lucrurilor familiei, băiatul găsisse o cutie de biscuiți plină cu fotografii vechi. Într-una din ele erau Andy și Isa, ținându-se de mijloc și zâmbindu-i obiectivului. Mami avea în mână o formă de prăjituri, tati agita un ciocan mare. În spatele lor se zărea o banderolă pe care stătea scris: „Al 37-lea târg agricol de la...”

Andy și Isa nu păreau mai puțin bătrâni decât azi, dar se simțea în ei ceva... mai luminos. În adâncul ochilor aveau o scânteie care acum dispăruse. Îi simțeau deschizi, încrezători.

David alergase la mama lui să-i arate fotografia. Mami lăsase imediat spălatul vaselor și se așezase pe un taburet. Apoi pusese, cu mare grijă, poza pe mușamaua care acoperea masa.

– Aici eram cu un an înainte de nașterea ta, murmurase ea, cu o voce ciudat de molcomă. La concursurile agricole. Tatăl tău fusese declarat regele ciocanului, iar eu câștigasem concursul pentru cel mai bun cofetar...

Din explicațiile care urmaseră, David reținuse că tati fusese declarat învingător la un concurs de bătut cuie. Concurenții trebuiau să înfigă, lovind câte o singură dată – și fără să îndoie vreunul –, cât mai multe cuie de dulgher. Proba cerea o îndemânare diabolică și o mare forță fizică, fiecare din cuiele cu pricina măsurând vreo zece centimetri. Tati bătuse două sute patruzeci, fără să-și tragă sufletul, lăsându-i mult în urmă pe toți ceilalți concurenți.

– Era nemaipomenit, explica Isa, cu privirea în gol. Trebuia să-l fi văzut cum lovea. Toc! Toc! Toc! Era frumos ca

o mașină. Își prăvălea pumnul, și cuiele dispăreau în miezul bârnei de stejar, de parcă ar fi intrat în unt.

Această evocare îl făcuse pe David să viseze. Aproape că vedea baletul ciocanului căzând cu putere și smulgând câte o scânteie din floarea fiecărui cui. Mami făcuse prăjitura cea mai delicioasă din tot satul, datorită unei rețete secrete moștenită de la bunica ei.

„Bătrâna îi spunea prăjiturii ăsteia «momeala bărbatului», mărturisii Isa roșind. Pretindea că, de fapt, era vorba de o rețetă de vrăjit mascată, un fel de filtru de dragoste. Nu mai judeca prea bine, dar era atât de bună! A murit cu trei ani înainte de nașterea ta.“

Oricum ar fi, tati mâncase prăjitură vrăjită și...

În urma acestei conversații, David păstrase fotografia la el, privind-o din când în când, cu senzația că trage cu ochiul la doi străini care se îmbrățișau prin tufișuri. Și simțea o rușine difuză. E adevărat că, pe bucata de carton scorjit, mami era drăguță. Drăguță și... cu fața luminoasă. Tati părea un actor simpatic, dintr-un film cu liceeni. Tipul relaxat, care zâmbește tot timpul, chiar atunci când primește o directă la moacă. Pe fața lui încă nu se zăreau ridurile din jurul gurii și cele care îi încrețeau fruntea.

Ce se petrecuse în doisprezece ani? Plecare la oraș? Poate că pur și simplu viața. Șomajul, munca pe ici pe colo... Poate că întorcându-se la țară, tati și mami se vor debarasa de carapacea de uzură care îi acoperea azi.

Tata își va instala un atelier într-una din sălile casei. Pe timp frumos, va lucra afară. Uneori va intra în pădure, cu toporul la umăr, să doboare un copac, iar David îl va însoți. Își vor croi împreună drum prin hățișurile dese, ca niște exploratori, în căutarea copacului potrivit, nici prea tânăr, nici prea bătrân. După ce îl vor localiza, tati își va scoate cămașa și va începe să lovească cu toporul. Când trunchiul va scoate

prima pârâitură care va anunța căderea, David își va pune palmele în jurul gurii și, va striga ca în filme, „Cade!“ Da, va fi o expediție frumoasă, un fel de vânătoare, de safari. Apoi vor porni ferăstrăul mecanic și...

Tati va începe să confecționeze tot felul de chestii de care nu-i va fi rușine, lucruri utile: mese și scaune în stil țărănesc. Turiștilor le plăcea la culme acest gen de mărfuri. Era suficient să dai o anumită patină obiectelor, să le umpli cu pete false și să le fasonezi cu sfredelul ca să le îmbătrânești. Când totul va fi gata, vor pune o pancartă pe drum: **DE VÂNZARE MOBILE VECHI.**

Totul va fi mai bine la țară. Tati nu va mai da cu pumnul în masă. Mami nu va mai izbucni în plâns așa, din senin.

– Mda, îi atrăsese atenția Billy Shonacker. Dar ai să te plictisești al naibii de tot. Nu tu cinema, nu tu parc de distracții, nu tu magazine de discuri. Vei fi forțat să te îmbraci ca un țărănoi. Și până la urmă o să capeți și blestematul lor de accent! Uuuuaauu! Teroare!

Această amintire îl făcu să salte nepăsător din umeri. Oricum, totdeauna dusesese o viață austeră. Tati nu putea să sufere cinematograful și televiziunea. Nu tolera decât radioul, deoarece cântecele îl ajutau să lucreze și să țină cadența. Uneori, mânuind rindeaua, fredona refrenul vreunei melodii la modă, cu o ciudată voce monotonă, atonală, care părea că provine de la un computer.

Mama nu se revoltase niciodată împotriva acestei vieți lipsite de distracții. Posomorâtă și docilă, mami se metamorfoza o dată pe săptămână, duminica, atunci când se ducea la biserică. Numai atunci își părăsea hainele de corvoadă – „haine de porcăreasă“, cum obișnuia să le spună – și scotea dintr-o valiză un taior albastru, o beretă mică și împodobită cu violete și o pereche de mănuși de bumbac alb. Se pregătea îndelung, spălându-se, coafându-se, pudrându-se, înainte de a-și îmbră-

ca hainele de ceremonie. Când, în sfârșit, părăsea camera, îmbrăcată în taiorul ei albastru, părea o străină, și David se simțea de fiecare dată puțin cam intimidat. Cu biblia de domnișoară în mână, mami pleca spre Church Avenue, fără a insista vreodată să fie însoțită. Tati dezaproba ceea ce el califica drept „sclifoseli“ și îi interzisese categoric nevastei sale să-l amestece în chestia asta pe fiul lor.

— Nu există rai, bombănea el după ce băuse. Nu e decât iad, peste tot. Trebuie să-ți faci un loc cu pumnii, să calci peste ceilalți dacă nu vrei să calce ei pe tine.

În fiecare duminică mami pleca fără a mai întoarce capul, subțirică și seducătoare în taiorul ei demodat care o făcea să semene cu o stewardesă de prin anii cincizeci. Lui David i-ar fi plăcut să meargă cu ea. Nu ca să asiste la slujbă, pe care, la urma urmelor o bănuia foarte plictisitoare, ci ca s-o țină de mână pe acea străină aproape frumoasă care lăsa în urma ei o mireasmă de colonie. I-ar fi plăcut ca Billy Shonacker să-l vadă mergând alături de acea femeie încă tânără, căreia pudra îi masca ridurile.

La țară, mami nu va mai avea nevoie de pudră ca să reîntinerească. Vitaminele îi vor reda toată strălucirea de la douăzeci de ani. Da, vitaminele minunate despre care se vorbea în cărți și în ziare. Va mânca mere, fructe, mușcând din ele cu poftă, și pielea ei va redeveni roză și netedă. La țară nu mai era nevoie de produse de frumusețe, frumusețea venea singură, o dată cu sucul de roșii. Chiar și aerul era plin de vitamine.

Da, mutarea va fi benefică pentru părinți, îi vor scoate din rutina în care vegetau de la instalarea lor în „coșmelie“. Ce pierdea David în urma acestei schimbări? Colegii? În afară de Billy Shonacker nu reușise să se împrietenească cu nimeni. De altfel, chiar și Billy nu era cu adevărat interesat decât de colecția lui de animăluțe uscate. Nu vedea în David decât

un spectator docil, prea puțin supărător și gata să se extazieze cu ușurință în fața ultimelor achiziții. David nu-și făcea nici o iluzie, știa că Billy îl va uita imediat.

Îndată după semnarea contractului de închiriere au început și pregătirile pentru mutare.

– Trebuie să facem o triere, hotărî tati. Nu luăm cu noi decât strictul necesar, prefer să începem de la zero.

Au golit șifonierele, comodele, pentru a înghesui hainele în cutiile de carton aduse de la supermagazinul vecin.

– Fii atent la gândaci, imploră mami. Să încercăm să nu-i luăm cu noi, ne-au împruțit destul viața.

În această împrejurare, David a fost promovat controlor-șef. Avea sarcina să verifice ca nici o insectă să nu se strecoare în cutele hainelor, apoi să închidă cutiile ermetic, cu bandă adezivă, pentru a împiedica orice pătrundere nepoftită.

– Sunt etanșe, mami, spunea el cu un ton de triumf de fiecare dată când termina de închis cu scotch o nouă serie de colete.

Tati hotărâse să renunțe la mobilele roase de carii. Nu avea destui bani să poată plăti transportul cu camionul și le spusese alor lui că vor trebui să se mulțumească doar cu mașina lor pentru transportarea lucrurilor până la noua casă.

– Vom face mai multe drumuri, zise el. Oricum, e cât se poate de clar că va trebui să ne limităm la obiecte de primă necesitate; limpede?

Zicând aceasta, făcea, bineînțeles, aluzie la teancurile de reviste ilustrate îngrămădite de o parte și de alta a patului lui David și la revistele pentru femei pe care mami le răsfoia seara, așezată într-un colț al canapelei vechi.

– David, te-ai prins? insistă tati. Nu vreau să-ți văd porcăriile de machete din plastic și nici planorul stricat pe care ți l-ai prins deasupra patului!

David aprobă încetișor. De data asta se și temuse. Mutarea căpăta treptat înfățișarea unui exod, semăna cu o fugă, în urma căreia părăsești tot ce-a fost al tău, toate amintirile. Așa se petreceau totdeauna lucrurile în filmele de război. Chiar și aceste cuvinte, pe care tati le repeta de zece ori pe zi: „strictul necesar“, amintea într-un fel de recomandările unui căpitan în momentul naufragiului. „Coșmelia“ era condamnată. Imediat ce vor da colțul străzii, casa se va năruî înghițită de buruieni, precum un cargou cu coca spartă.

Au hotărât să ardă în mijlocul grădinii tot ce nu puteau să ia cu ei. Tati făcu praf, cât ai clipi, bufetele și comodele, cu o bucurie răutăcioasă. Bucățile de lemn constituiră un rug pe care David se văzu nevoit să-l alimenteze cu revistele lui ilustrate și cu vechile machete neterminate.

– Poți să păstrezi câteva, îi șopti mama, văzându-l cum se uita cu părere de rău la seria completă a aventurilor „Doctorului Schelet“ (douăzeci și cinci de fascicule aproape noi, obținute în schimbul fotografiei cu dedicație a unui cântăreț debutant!). Dar să nu-i spui tatălui tău.

Totuși David nu mai regretă nimic când tati dădu foc la mormanul heteroclit care ocupa acum centrul grădinii. Între cele două imobile din cărămidă se ridica un fum negru și dens, înecându-i pe derbedeii de pe acoperișuri. Un cor de obscenități salută această inițiativă, și în micul pătrat al grădinii începu să plouă cu sticle goale, obligând familia să-și caute refugiu în interiorul casei.

– S-a sfârșit, zise tati frecându-și mâinile, acum începem de la zero. Ne schimbăm viața.

În dimineața plecării, David se duse la Billy Shonacker să-și ia rămas bun. Mutarea coincidea cu începutul vacanței de vară, ceea ce îl scutea pe David de neplăcerea de a ateriza în cursul anului școlar într-o școală necunoscută.

Billy îl primi în camera lui, în mijlocul cutiilor de carton numerotate care conțineau diferitele specimene ale colecției sale. Pe pervazul ferestrei se usca o stea de mare care, deocamdată, degaja un miros de putrefacție avansată.

– Singurul avantaj la țară e că poți procura, în mod gratuit, o mulțime de animale, zise Billy.

Păru că se gândește, apoi adăugă:

– N-ar fi rău dacă ai pune deoparte, pentru mine, toate animăluțele mai ciudate care îți vor cădea în mână... Pentru colecția mea.

Spunea asta așa, pentru a-i da lui David iluzia că se vor revedea peste un anumit timp, dar David știa că asta n-are să se întâmple. Mutările te despart de prieteni la fel de sigur precum moartea. Corespondezi o lună-două, pe urmă scrisorile se răresc. Nu prea mai știi ce să scrii. Până la urmă se așterne uitarea. David se mai mutase de două-trei ori înainte de a ajunge în „coșmelie“, și pe atunci era mai mic, dar păstrase amintirea sfâșietoare a prieteniiilor întrerupte, a despărțirilor insuportabile. De atunci avea grijă să nu se lege prea tare de nimeni.

Billy clipi încurajator.

– Haide, nu face mutra asta, îi zise el drept consolare, sunt sigur că ai să te distrezi. La țară, fetele sunt al naibii de drăgăstoase, le excită natura. Până la toamnă, băftosule, ți-ai pierdut fecioria!

Tati făcu două drumuri ca să care cutiile cu haine și obiectele de bucătărie. De fiecare dată când se întorcea, mașina era mai plină de noroi decât un tanc a doua zi după marile manevre. „Coșmelia“ se golea. Vocile răsunau ciudat în camerele goale.

– Dar acolo te-ai întâlnit cu cineva? întreba mami. Ai vorbit cu vecinii?

– Nu, mărturisea tati. Dar n-am avut timp să mă opresc. După ce ne vom instala, vom avea tot timpul să facem cunoștință.

– Nu pare un loc prea animat, obiecta mami. Și dacă e un oraș-fantomă? Dacă nu mai sunt decât bătrâni...

Tati încerca s-o liniștească cum putea el mai bine și îi înconjura umerii cu brațele lui noduroase.

– Haide, șoptea. Nu-ți face sânge rău. Casa aia e un castel iar tu vei fi regina lui.

Mașina era atât de încărcată în ziua plecării, încât caroseria aproape că atingea de asfalt. David se strădui să nu privească înapoi când dădură colțul străzii. În momentul în care părăseau periferia orașului, băiatul se întrebă ce se întâmplase cu leșul câinelui cu capul strivit și dacă începuse să se usuce la soare.

– Iată un specimen frumos pentru cretinul de Billy Shonacker, își zise el în gând, mușcându-și buzele. Voi încerca să i-l pun deoparte... doar dacă găsesc o cutie de chibrituri destul de mare pentru asta.

În acel moment, tati începu să cânte, și David simți cum dispăre greutatea care îi apăsa pieptul.

O viață nouă. Porniseră spre o viață nouă.

Tati și mami vor arăta altfel, totul va fi ca înainte, ca pe vremea concursurilor de prăjituri și de bătut cuie, ca în fotografiile vechi, uitate în cutiile de biscuiți. Mai bine, mai strălucitor. Luminos.

4

CÂND AJUNSERĂ la noua casă, soarele nu mai era prezent ca prima dată. Se făcuse întuneric, iar vântul, agitând crengile copacilor, producea un zgomot continuu care semăna cu vuietul unei mări dezlănțuite.

Deși era abia amiază, luminozitatea devenise foarte slabă, iar în interiorul casei era aproape întuneric. Încercară zadarnic întrerupătoarele – lustrele refuzau să se aprindă, și fură nevoiți să apeleze la două lămpi vechi cu petrol, luate „așa, la întâmplare“.

Își îngrămădiră lucrurile în sala cea mare căreia lămpile nu reușeau să-i lumineze toate cotloanele. După ce terminară de descărcat, hotărâră să viziteze proprietatea... și își dădură seama că nu mai recunoșteau nimic.

– Parcă îmi amintesc că dormitorul era la stânga, îndrăznise mami. Iar în locul acesta nu era nici un culoar...

Tati se scărpină în cap, foarte mirat.

– Nu mai știu, mărturisi el. E atât de mare...

– Sunt sigură că am trecut prin fața acestei uși fără să ne dăm seama, insistă mami. E adevărat că e cam întuneric aici. Sper ca întreruperile de curent să nu fie prea frecvente, altfel va trebui să ne aprovizionăm cu lumânări!

David își așezase mânuța în mâna mamei sale. Firește, în fața lui Billy Shonacker n-ar fi făcut asta, dar aici nu avea cine să-l vadă, nu-i așa? (*Chiar nimeni?*)

Tati trebui să lovească cu umărul într-o ușă pentru a o forța să se deschidă. De cealaltă parte se aflau trei-patru încăperi pline de mobile disparate, de bună seamă foarte vechi. Într-o cameră descoperiră chiar un pat cu așternutul mototolit și un scaun de spătarul căruia încă mai atârna o haină. Isa strâmbă din nas.

– E neplăcut, zise. Am impresia că sunt o intrusă. Cui aparțineau aceste lucruri?

– Cu siguranță că au fost părăsite de locatarii dinaintea noastră, răspunse tati. Sau o fi vorba de o moștenire de care n-a catadicsit să se ocupe nimeni.

Li se mai întâmplase asta o dată. David își aducea și el aminte. Se mutaseră în apartamentul unei bătrâne care murise cu puțin timp înainte. Dulapurile mai erau încă pline de hainele ei. În dulapul din bucătărie găsiseră chiar un rest de tocană într-o cutie de plastic. Mami îngrămadise totul într-un uriaș sac pentru gunoi și dăduse prin apartament cu o soluție dezinfectantă.

Stăteau nemișcați la picioarele patului, puțin cam năuciți. Tati agita lampa, cuprins brusc de o stângăcie ciudată.

– Toate astea îți lasă o impresie stranie, zise mami cu glas stins.

David se simțea și el stăpânit, pe neașteptate, de o stare bizară. Nu îndrăzneă să întindă mâna și să atingă lucrurile din jurul lui. Poate că locatarii dinaintea lor se vor întoarce

să și le ia? Și vor fi revoltați din cauza urmelor lăsate pe stratul de praf?

Tati se scutură, risipind senzația de apăsare care punea stăpânire pe întreaga familie.

– Ce-ar fi să luăm ceva în gură? zise cu un ton de falsă veselie. La naiba! Trebuie să căpătăm puteri ca să despachetăm tot ce-am adus!

Bătură în retragere, poate că puțin cam repede, și mami luă, în trecere, coșul cu sandvișuri pregătite chiar în acea dimineață. Ieșiră din casă și se instalară la una dintre mesele de lemn ale căror picioare fuseseră adânc înfipite în pământ. David remarcă faptul că mulțimea de turiști care poposise pe acolo înaintea lor se străduise să lase peste tot urma trecerii ei. Lemnul mesei era plin de inscripții săpate cu cuțitul. Cu ochii mijiti de curiozitate, copilul descifra nume și date care se înșirau pe scânduri ca niște răni prost cicatrizate: *Trevor și Mary au fost aici; 25 august 1959; Lui Jane pentru toată viața...*

Se aflau și inimi străpunse de săgeți, dar în general toate inscripțiile erau vechi. În mod limpede turiștii nu mai veneau acolo de foarte multă vreme. Data cea mai recentă nu trecea de 1972. Deodată se stârni vântul, răsturnând paharele de plastic cu oranjadă, golite pe jumătate. Acum cerul se făcuse aproape negru și freamătul pădurii insuportabil.

– Vine furtuna, zise mami privind în sus. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem înăuntru.

– Stai blând, zise agasat tati. Apa ne va spăla de spurcăciunile orașului. Va fi ca un botez. Botezul naturii.

Muşca din sandvișuri arătându-și dinții, pentru a dovedi că aerul de la țară îi făcuse poftă de mâncare. David făcu la fel, dar pâinea cu unt i se înghesuia în adâncul stomacului ca un ghem elastic. Copacii își agitau frenetic crengile, așa cum soldații își ciocnesc armele deasupra capului pentru a-l

însăimânta pe dușman. Dacă mai puneai la socoteală drumul care șerpuia pe flancul colinei, pădurea încercuia în întregime casa. „De-o mai crește așa, își zise David, va năvăli peste drum, va închide cercul și ne vom pomeni despărțiți de lume cu totul.“

– Ce tot mormăi, întrebă tatăl.

– Nimic, mă uitam la copaci, inventă David. Par bătrâni.

În timp ce se prefăcea că îi admiră entuziasmat, privirea băiatului se târa la nivelul solului, localizând rădăcinile groase și noduroase. Nu cumva uneori se mișcau, când nu se uita nimeni la ele? Imediat după aceea îi fu necaz pentru acest gând prostesc, dar o surprinse pe mami cu privirea îndreptată în aceeași direcție, și avu convingerea că și ea se întreba același lucru. Se stârni vijelia, și unul din paharele cu oranjadă se răsturnă pe pantalonii lui tati, care înjură. Mami se ridică grăbită și îngrămădi, la întâmplare, în coș farfuriile de carton și borcănelele cu condimente. Cu o mână își ținea rochia pe care vântul cu o încăpățănare feroce, voia s-o ridice.

– Hai, la treabă, suspină tati. Să terminăm cu despachetatul.

Reveniră în casă, unde acum domnea un întuneric desăvârșit, și începură să desfacă pachetele. Nu vorbeau. În mijlocul tăcerii nu se auzea decât zgomotul provocat de ciocnitul veselei. La un moment dat, tati începu un cântec, dar vocea îi răsună atât de ciudat în sala goală, încât după un minut renunță.

– David, zise mami, fă și tu ceva. Du-te și golește unul din șifonierele pe care le-am văzut mai devreme. Trebuie să ne agățăm undeva hainele.

David înțelese că mama lui detesta această corvoadă și că ordinul ei ascundea o implorare nerostită. Băiatul dădu din cap și o porni pe culoar, cu intenția de a localiza acea parte a casei care era încă plină de mobilele locatarului di-

naintea lor. Când ajunse în acea încăpere, se simți din nou cuprins de tulburare, ca și prima dată.

Șifonierele enorme și negre îl dominau cu statura lor ca niște turnuri. Patul cu așternutul răvășit îl hipnotiza. Se apropie de el. Se aplecă și zări fire de păr pe cearșaf și pe pernă. Materialul degaja un miros de sudoare animală, pe care timpul nu reușise să-l împrăștie. Haina așezată pe scaun avea o croială veche, dar asta nu însemna mare lucru, țăranii se îmbrăcau deseori cu haine demodate.

David luptă împotriva tentației de a-și strecura degetele în buzunarele bluzonului de pânză groasă. De ce ezita? Nu avea cine să-l vadă. Întinse mâna și își aventură două degete în buzunarul stâng. Și dacă ieșea un păianjen? Un păianjen sau un șobolan? Se dădu înapoi și se lovi de colțul șifonierului. Din cauza șocului, una dintre uși se deschise, lăsând să se vadă un rând de etajere pline cu haine îngrămădite în dezordine. Majoritatea erau rupte pe la cusături și nu mai aveau nasturi. Toate puteau a sudoare. David le aruncă pe pardoseală, apucându-le cu două degete.

În partea de jos a mobilei, David descoperi niște cărți pentru copii. Aventurile lui Timmy la grădina zoologică, la plajă sau la munte. O serie de mici albume, cu pagini lavabile, pe care le răsfoise și el când era mai mic. Mai erau și creioane colorate și caiete de desen pline de mângăleli de copil. Pe prima pagină, puștiul desenase o casă înconjurată de copaci și un soare splendid apărând dintre nori. Și se mai vedea și ceva care semăna cu o mașină și niște pachete pe care un bărbat cu membre aproximative părea că le descarcă.

Acest desen era repetat de nenumărate ori, dar, treptat, soarele devenea mai mic și copacii mai mari. Interiorul casei era redat printr-un fel de labirint negricios, de o încâlceală

apăsătoare. Pe ultimele pagini se etala un fel de om negru sau de animal ridicat pe labelle din spate, al cărui cap ieșea în evidență prin doi ochi enormi și roșii. Autorul acestor desene își mâzgălise cu atâta forță schițele, încât sfâșiase hârtia.

David azvârli caietul în fundul șifonierului. Mâzgăleli de copil! Ar fi vrut să dea peste ceva mai interesant. De exemplu, niște soldăței. Sau o navă interstelară. O cască de astronaut... Își dorea o cască de astronaut.

Ridică, resemnat, din umeri și se întoarce în sala cea mare, unde părinții lui se agitau cu mișcări mecanice, cu fețele lucind de sudoare. Le spuse că debarasase șifonierul, dar nimeni nu-i dădu vreo atenție. Tati își scoase tricoul, să se lupte cu lăzile, și sudoarea curgea pe el șiroaie. Mami își suflecă rochia până mai sus de coapse, ca să poată lucra mai comod, în genunchi, și, de unde stătea acum, David putera să-i zărească triunghiul alb al chiloților. Băiatul își întoarce privirea stingherit.

– Po' să v-ajut? încercă el, dar nici de data asta nu păru să-l audă cineva.

Andy și Isa respirau greoi degajând un miros de adult, alcătuit din tutun și subsuori jilave, din bere și deodorant ieftin.

– Voi face inventarul mobilelor, propuse David. Și un plan. Ne va trebui așa ceva, dacă nu vrem să ne rătăcim.

Ezită o secundă, apoi adaugă:

– Și o să-mi aleg camera.

Era cam un fel de provocare făcută înadins, dar tati parcă nici n-o auzise. Mami alinia ceștile de cafea pe podea, numărându-le cu glas scăzut. Șuvițe de păr i se lipiseră de obraji din cauza transpirației. De fiecare dată când ajungea la capătul unui rând, mama lui o lua de la început, ca să verifice că

nu s-a înșelat. David se întreba de ce era atât de preocupată de numărul ceștilor de cafea, pentru că oricum nu primea niciodată pe nimeni! Băiatul preferă să se îndepărteze. Lumina lămpii făcea să danseze pe pereți umbre mari și diforme, adâncind dezagreabil trăsăturile mamei sale. Și deodată păru mai bătrână, altfel... străină.

David se repezi, cu o lanternă în mână, pe primul culoar întâlnit. Altădată, când locuia în „coșmelie“, dorise din toate puterile să-și aibă camera cât mai departe de cea a părinților lui. Asta, firește, ca să nu-l deranjeze nimeni, ca să poată asculta radioul sau să citească liniștit, cuibărit bine între perne, dar și pentru a nu le mai auzi certurile... sau gemetele pe care le scoteau uneori, în toiul nopții. Azi, când acest lucru devenea realizabil, nu mai era atât de sigur de dorința lui de singurătate. Culoarele îi păreau prea lungi, prea numeroase sau prea întortocheate. Fir-ar să fie! Îți venea să faci semne cu creta pe pereți și să pui tăblițe indicatoare la fiecare intersecție. „Pentru bucătărie, urmați direcția nord/nord-vest. Pentru baie...”

Dar măcar exista baie?

Aruncă o privire la ceasul său cu busolă și își dădu seama că timpul zburase cu o rapiditate uimitoare, și că probabil afară se făcea noapte. Ai fi zis că îi luase ore în șir frunzărirea cărții de colorat și inventarul șifonierului, deși avea impresia că aceste acțiuni nu duraseră decât vreo zece minute. Constatarea îl tulbură; hotărî să se întoarcă. Să fi ațipit fără să-și dea seama?

În sala cea mare, tati și mami dormeau, lungiți direct pe podea. Andy cu fața în jos, Isa pe spate. Părea că le e tare cald și transpirau din abundență. Mami își desfăcuse nasturii de sus ai rochiei, și sudoarea îi curgea între sâni. Respira

repede, cu gura deschisă, ca un bolnav care are febră. David se lăsă în genunchi și o atinse. Avea pielea fierbinte și globii oculari se agitau frenetic sub pleoapele închise. Tati gemea înăbușit, scrâșnind din dinți. Din când în când, unghiile lui zgâriau podeaua, cu un zgomot de cretă care alunecă pe suprafața unei table de școală.

„Sunt bolnavi, își zise David. Au mâncat ceva veninos... Fructe poate. Bace din tufișurile din jurul casei. Știam eu... natura e periculoasă.“

Trecu printr-un moment de mare panică, apoi ascultă de glasul rațiunii. Părinții lui nu erau bolnavi, pur și simplu dormeau. Fuseseră răpuși de oboseală, de efectul conjugat al berii și al zăpușelii dinaintea furtunii.

În schimb lui îi era mai degrabă frig între zidurile acelea cenușii, iar încăperea mare în care dormeau părinții îi părea la fel de puțin caniculară ca un frigider. Foarte mirat, băiatul se duse să-și ia un pulover din teancul de haine scoase din colete. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuși să găsească pe jos nici o cutie de bere goală. Somnul în care căzuse tatăl său nu era deloc somnul beției. Îi veni să-l scuture, dar renunță imediat. Pentru a se încălzi, cără în sală lăzile rămase pe culoar. Se pregătise, din cauza greutatei lor, să le târască pe pardoseală, dar descoperi cu stupeoare că putea să le ridice fără nici o dificultate, ca și când conținutul lor s-ar fi ușurat în mod misterios.

„Măi, să fie! șopti el. Ăsta-i efectul vitaminelor. Iată-te mai puternic decât puță ăla de Superman!“

Glumea ca să-și stăvilească tulburarea, dar își vedea mâinile apucând fără nici o greutate lada pe care scria „Scule“ și ridicând-o de parcă ar fi fost goală. Numai că *era plină*. Înăuntru se auzeau zdrăngănind sculele lui tati, toate șme-

cheriile alea din metal care atârnau o tonă: dălți, rindele, cio-cane...

David se deplasa ca în vis, cu mintea toropită, sprijinind de piept lada uriașă. I se părea că ar fi putut, fără mari eforturi, să salte pe umăr automobilul breack al familiei și să plece cu el fluierând ușor, hamal supradotat, capabil să jongleze cu zece plane.

„O iau razna, constată cu un râs nervos. În sandvișurile cu ton fusese LSD. Sunt în plină criză halucinatorie, cum spun ziariștii. E tare plăcut! Dave, e tare plăcut!”

În urmă cu doi ani auzisese o poveste asemănătoare. Un bolnav se distra injectând acid lisergic în checurile cu fructe de la supermagazine. Niște puști se smintiseră la cap, și fusese nevoie să-i închidă la nebuni până când mintea avea să le revină cu picioarele pe pământ. Acum se întâmplase aceeași chestie. Mami cumpărase, fără să-și dea seama, pește drogat, și...

Cără o altă ladă, și mai grea decât cea dinainte. Avea impresia că e cu mult mai ușoară ca de obicei. Corpul lui era ușor ca fulgul, și avea convingerea că, dacă și-ar fi făcut o dată vânt, ar fi sărit până la tavan. Se simțea ca un astronaut călcând pe solul unei planete unde forța gravitației era foarte mică. Se spunea că pe Lună un simplu salt te propulsa la o înălțime de zece metri și că trebuia să te miști cu multă prudență dacă nu voiai să-ți iei zborul.

Întinse brațele. Ceva îl atrăgea, îl purta în sus. Mâinile lui își pierduseră toată greutatea, era ușor ca o pasăre.

Ciuperci, cu siguranță că în pădurea asta creșteau ciuperci halucinogene. Dar nu mâncase decât sandvișuri, niște felii de pâine amărâte, pe care fusese întinsă maioneză din tub. Sau cumva... puseseră ceva în maioneză și...

Plutea în derivă prin casa învăluită în beznă. Deodată se pomeni în camera plină de mobile. O secundă, i se păru că haina uitată plutea lin deasupra scaunului și că picioarele și-fonierului greu nu mai atingeau solul. Totul dură doar cât ai clipi din ochi, dar David nu putea să scape de convingerea că într-adevăr zărise picioarele și-fonierului stând nemișcate la doi-trei centimetri *deasupra* pardoselei. Închise ochii, apoi îi deschise. Și-fonierul se sprijinea din nou pe podea...

„E de ajuns un bobârnac ca să-l faci să decoleze, îi șopti o voce interioară. Haide! Împinge-l puțin și-l vei vedea urcând spre tavan ca un balon.“

Dar stătea nemișcat, cu brațele lipite de-a lungul corpului, refuzând să comită ceva care l-ar fi făcut să cadă în nebunie. Respira cu greutate și inima îi bătea cu putere. Spaima se amesteca în mintea lui cu euforia.

Totul nu era decât un vis. În momentul ăsta dormea în sala cea mare, împreună cu părinții lui, frânt de oboseală, cu capul sprijinit de o ladă cu veselă prea grea pentru puterile lui. Și deodată avu o inspirație. Cretinul acela de Billy Shonacker îl prevenise totuși! Cum putuse să uite? Era oxigenul! Oxigenul din aer care îi răscolea neuronii. Nu fusese obișnuit cu o astfel de puritate, cu o lipsă de poluare atât de mare. Organismul lui, obișnuit cu oxidul de carbon și gudroanele uzinelor, reacționa prost, se ambala, scăpa hăturile. Piloții cunoșteau foarte bine acest fenomen, această beție a altitudinii care îi făcea să-și piardă judecata. Nu trebuia să fie îngrijorat, totul avea să revină la normal imediat ce trupul său va depăși momentul critic al curei de dezintoxicare, imediat ce sângele i se va curăța de otrăvurile orașului.

Se așază, cu băgare de seamă, pe un scaun. Lanterna din mână i se stinsese și totuși în cameră domnea o lumină difuză,

fără ca David să-și poată da seama de unde provine. Ridică privirea spre fereastra îngustă. Afară era întuneric beznă. În mod normal, încăperea aceea lipsită de electricitate ar fi trebuit să fie cufundată în întuneric. Numai că băiatul distingea obiectele din jurul lui, învăluite într-o strălucire verzuie, amintind de acele fenomene de fosforescență naturală care se pot observa în unele grote.

Miji ochii, hotărât să nu se mai mire de nimic. Ceva scânteia la căpătâiul patului, o șopârlă de lumină verde, un zig-zag desenat pe tapet precum semnul lui Zorro. David se ridică încetișor de pe scaun. Acum trebuia să se cațere pe pat, și lucrul ăsta îi era teribil de neplăcut. În momentul când puse genunchiul pe așternut, se pomeni copleșit de o duhoare de animal sălbatic. Un miros urât, de paie îmbibate de urină, care îi amintea de o vizită la grădina zoologică și de cușca acelui tigru în fața căreia dorise neapărat să se oprească. Fusese sufocat de același miros. Paie tocate, îmbibate de urină. Dar și duhoarea puternică, insuportabilă a excrementelor de carnivor îmbuibat cu carne crudă. Aici nu era nici un animal sălbatic, ci numai o saltea – probabil o saltea de păr –, pe care se tolăniseră ani de-a rândul niște corpuri nespălate.

Se târî pe cearșafurile scorțoase, spre căpătâiul patului. Deasupra pernei, șopârta strălucea ireală. De fapt nu era decât o fâșiută de tapet smuls, o ruptură deschisă în tapetul de pe perete. Între marginile rănii puteai pipăi suprafața aspră a pietrei, și însăși această piatră strălucea, luminând încăperea, ca un vierme strălucitor.

Surprins, David mai ridică puțin hârtia, sfâșiind tapetul cu flori mari și naiv desenate. Sub acoperământul îngălbenit, pietrele zidului scânteiau de parcă ar fi fost luminate din in-

terior. Această luminiscentă învăluia camera într-o strălucire acvatică, absolut inexplicabilă.

Poate că era vorba de mucegai. Sau de un fenomen de radioactivitate. Se spune că radiumul strălucește în întuneric... Unii licheni au proprietatea de a...

Mintea lui David rătăcea la întâmplare, răscolind printre amintirile lecturilor și ale imaginilor din filme documentare. Pentru că, nu-i așa, trebuia să existe o explicație.

Tocmai când voia să se tragă înapoi, degetele lui atinseră ușor gaura plină de praf a unui crater situat chiar deasupra pernei. În centru se afla ceva tare și rece. David râcăi cu unghiile, apoi își scoase briceagul și îi desfăcu limba mare. După un minut, reuși să scoată din zid o bilă de metal turtită. Un glonț. Un glonț care îi strălucea în căușul palmei. Dar nu era un lucru de mirare, de vreme ce casa fusese teatrul unor lupte între indieni și coloniști. Nu era decât un glonț printre atâtea altele. Un vestigiu fără mare importanță. Dezamăgit, strânse trofeul în pumn. Lumina verde care ieșea din rupturile tapetului pâlpâia într-un ritm hipnotic. Băiatul se îndepărtă, trăgându-se înapoi.

„Dacă ai trece prin fața unei oglinzi, își zise el, ți-ai zări, prin carne, scheletul, ca la radiografie.“

Și pe culoar fosforescența se strecura prin rupturile din tapet. În anumite locuri, lumina pulsa cu ardoarea curgerii unui metal în stare incandescentă. David băgă de seamă că nu-și mai simțea vârfurile degetelor. Toate părțile trupului său care atinseseră zidul aveau terminațiile nervilor moarte, complet anesteziate. Se mușcă de arătător, fără să reușească să simtă nici cea mai mică durere. Carnea era tare ca lemnul, insensibilă și rece. De altfel, tremura tot, pătruns de un frig insuportabil, care îi îngheța oasele.

Porni împleticindu-se și ajunse în sala cea mare. Aici, din cauza lămpii, nu se puteau distinge efectele fosforescenței, dar gravitația se micșorase și mai mult de când el ieșise din încăpere. Cești și farfurii din porțelan fin pluteau la întâmplare, la câțiva centimetri deasupra solului, împinse de curenții de aer care șerpuiau pe sub uși.

Tati și mami dormeau mai departe, prăbușiți într-un somn cataleptic. Transpirau din abundență și încercaseră să-și dea jos hainele de pe ei, de parcă acestea nu i-ar fi lăsat să respire. Mami își coborâse până la umeri partea de sus a rochiei și își desfăcuse sutienul care plutea lin deasupra pieptului ei. David își frecă fața. Dacă voia să nu moară înghețat, trebuia să-și procure fără întârziere o pătură.

Numai cu o simplă atingere deplasă un cufăr enorm, plin până la refuz. Greutatea bagajelor era aproape nulă. Când deschise capacul, cearșafurile și prosoapele țâșniră afară ca niște păsări captive și începură să plutească la înălțimea unui om. Dar David nu mai avea timp să se minuneze în fața acestor miracole.

Se înfășură într-o pătură în carouri și porni spre ieșire. Când, în sfârșit, atinse cu picioarele iarba din prag, senzația ciudată de plutire se risipi și își simți deodată toată greutatea. Afară era cald și apăsător. Stelele scânteiau pe cerul senin. Luna arunca asupra luminișului o strălucire care colora în negru frunzele copacilor.

David se târî până la masa de lemn pe care încercaseră zadarnic să mănânce cu câteva ore în urmă și se lăsă pe bancă. Răcoarea ierbii ude trecea prin pânza tenișilor.

„Nu s-a întâmplat nimic, își repeta el. A fost doar un moment de oboseală. Va trebui să uiți toate astea și să nu spui nimănui, dacă vrei să nu ajungi la țicniți. Totul s-a în-

tâmplat numai din cauza oxigenului. Billy Shonacker te prevenise. Un intoxicat de oraș nu-și găsește, în doi timpi și trei mișcări, locul la țară. Va trebui să te obișnuiești și să ai răbdare. Treptat, te vei vindeca, da, te vei vindeca...”

Respirând cu prudență, băiatul își lăsa capul pe brațele îndoite. După cinci minute dormea.

5

TATI ÎL TREZI, scuturându-l cu putere de umăr. Se făcuse ziuă, și o ceață ușoară plutea la nivelul solului, acoperind picioarele lui David.

– Dumnezeule, a dormit afară! gemu mami. Uită-te, Andy, pătura e udă de rouă.

– Nu e rău deloc să se călească, glumi tati. Prin urmare, soldat, făceai de gardă?

David își îndreptă spatele. Își simțea brațele și umerii amorțiți și îl durea fundul de atâta stat pe lemnul tare al băncii. Tati îi răvăși părul. Părea bine dispus. Făcu vreo câțiva pași spre pădure, respirând adânc, ca sportivii de la televizor. Nemișcat, cu fața spre copaci, se izbi în piept cu amândoi pumnii, așa cum fac gorilele, și încercă să imite strigătul lui Tarzan.

– Termină cu maimuțărelile, protestă mami. Iar tu, Dave, du-te să te schimbi, ai hainele ude, ai să te îmbolnăvești.

David încuviință și o porni spre casă. Se simțea moale de tot și cu capul încetoșat. Înțepenit mai tare decât o san-

tinelă la capătul unei nopți de veghe forțată. Când intră în sala mare, își stăpâni un reflex de teamă, dar totul era în ordine. Nici un șifonier nu plutea deasupra solului. Ceștile și farfurioarele stăteau pe pardoseală, aliniate ca la paradă. Își scoase hainele, strănută și se grăbi să-și tragă pe el un pullover uscat.

„Am avut un moment de rătăcire“, își zise privind în jur cu coada ochiului. „Un moment de rătăcire“, așa spuneau în general tipii prin ziare, după ce-și descărcaseră revolverul în inspectorul de la controlul impozitelor.

David cunoscuse la școală copii care se drogau, precum Perdito Pérez, care trăgea pe nas o porcărie de diluant dintr-o pungă de hârtie transformată în inhalator provizoriu. Uneori, Perdito își pierdea mințile, avea halucinații. Pretindea că scheletul agățat într-un colț al sălii de științe naturale îi făcea semne și clămpănea din fălci în chip amenințător. Într-o zi încercase să prăjească o broască la un bec Bunsen. *O broască vie...*

În clasa lui se șoptea că mirosul diluantului era pe cale să-i ramolească creierul și că nu peste mult timp va fi închis la nebuni. David nu se dedase niciodată unor chestii de acest gen, așa că îi venea greu să-și explice imaginile ciudate care îl asaltaseră în cursul nopții trecute. Poate că erau rodul imaginației sale prea bogate. Citise undeva că artiștii au halucinații. Auzise de Edgar Poe și de corbul lui, „Nevermore“, de acel autor francez, Maupassant, care își întâlnea dublura la fiecare colț de stradă. Poate că era și el ca ei, un „*geniu blestemat*“.

De altfel, psihologul școlii îl încurajase să-și descarce preaplinul ciocotului imaginativ printr-o activitate creatoare: pictura, benzile desenate, teatrul. Dar pe David nu-l tenta nimic din toate astea.

Termină cu îmbrăcatul și ieși din casă. Tati și mami făceau mare tărahoi, râzând. Andy o prinsese pe Isa de mijloc și o învârtea ca în comediile muzicale.

– Oprește-te! Ești nebun! se plângea mami, dar se simțea că protesta doar așa, de formă.

Se așezară la masa de lemn, și mami îi mângâie obrazul lui David, zâmbind.

– Ai dormit cu capul pe masă, zise ea, și uite că una din inscripții ți s-a imprimat pe piele.

David își duse instinctiv mâna la maxilar și simți conturul unui fel de cicatrice nedureroasă.

– Ce scrie? întrebă.

Tati se apropie și strâmbă din nas.

– E scris invers, ne-ar trebui o oglindă, îl tachină el. Dar sunt sigur că e o vorbă urâtă; și, dacă nu ți se șterge, ai să rămâi așa cu ea toată viața. O să fii poreclit „perete de privată“...

Și izbucni în râs, mulțumit de gluma lui. Mami întoarse spre el o privire severă, mușcându-și buzele ca să nu pufnească și ea. David se prefăcu a-i găsi gluma nemaipomenit de hazlie. Hotărât lucru, părinții lui nu erau normali la cap în dimineata asta!

Mâncară prăjituri și băură lapte cald. Mami atrase atenția că proviziile se epuizau și că bucătăria trebuia repusă cât mai repede în stare de funcțiune. Imediat după micul dejun reveniră cu toții în casă pentru a face curățenie în oficiu. În lumina dimineții, camerele păreau mai puțin sinistre decât prima dată. Tarta de cenușă era tot pe masă, dar tati o făcu să dispară într-o pungă de gunoi, fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Gestul avu un efect benefic asupra lui David. Poate că acorda importanță unor obiecte lipsite de interes. Rămânea blocat asupra unor detalii cărora afurisita lui de imaginație le conferea dimensiuni exagerate și...

Într-o zi, după ce înghițise o bucată de sugativă îmbibată cu *acid*, Perdito Pérez începuse să se uite țintă la o pată mică de cerneală de pe un caiet. Pretindea că e mare cât un ocean și că vede acolo corăbii de pirăți luptându-se între ele. Își mijise ochii și citise numele navelor scrise cu vopsea pe fiecare proră, apoi începuse să descrie hainele pirăților, armele și motivele ornamentale care împodobeau mânerele pistoalelor... La sfârșit, făcuse o criză de nervi, convins că era pe cale să se înece în pata de cerneală. A trebuit să fie dus la infirmerie.

După ce tarta de cenușă ajunse la pubelă, David începu să răsufle mai ușurat. Toată dimineața își ajută părinții să pună bucătăria în stare de folosință și să curețe frigiderul care avea un miros închis. Tata pretindea că fusese stocat în el un somon preistoric, al cărui miros greu provocase până la urmă fuga turiștilor. Se distrară grozav, transformând fiecare corvoadă într-un fel de joacă. Dar punctul culminant fu atins când încercară să aprindă mașina de gătit enormă, care ocupa tot peretele din fund. Tati răsucea manetele, prefăcându-se a fi un căpitan de vapor care dă ordine sălii mașinilor.

– Eliberați parâmele. Un cart înainte! striga el în gura mare, dând drumul la gaz.

Mami scăpără un chibrit și îl apropie de mașina de gătit. Urmă o explozie care îi umplu de funingine. Într-o secundă se pomeniră negri din cap până în picioare, în timp ce bucătăria se umplea de un fum cumplit.

– Ce-or fi fript în ea, un urs cu blană cu tot? se miră mami.

Fură nevoiți să facă curent pentru a aerisi încăperea. Ceva mai târziu, tati confecționează, din pungi de hârtie, pălărioare cum aveau bucătarii francezi și îl declară pe David ajutor de bucătar. Toți trei arătau mai murdari decât niște cărbunari. Ustensilele agățate de-a lungul pereților erau acoperite cu un

strat gros de grăsime neagră, pe care degetele alunecau fără să reușească să le apuce.

– Aștia nu spălau niciodată vasele? se revoltă mami. Ne-am mutat într-un cuib de țigani. Sunt sigură că frigeau animale cu pielea și cu blana pe ele.

Pe la prânz se opriă să-și tragă sufletul. David se așeză pe un taburet, lăsând ochii în jos de fiecare dată când tati se apropia de mami să-i dea un pupic pe gât. Niciodată nu-și văzuse părinții atât de relaxați, așa de dispuși să facă haz de surprizele neplăcute ale vieții cotidiene.

Pe vremea „coșmeliei“, explozia mașinii de gătit ar fi provocat o dramă, reproșuri reciproce, o scenă însoțită de palme și lacrimi. Aici totul de petrecuse într-o veselie. „Te-ai crede într-unul din acele seriale idioate unde toată lumea se iubește“, își zise David în gând, frecându-și de pulover mâinile negre. În mod ciudat, această constatare îndepărtă brusc impresia de mulțumire sufletească pe care tocmai începuse s-o aibă. Se simți pe neașteptate „defazat“, în afara situației. Părinții lui îi părură deodată la fel de îndepărtați ca niște actori fără consistență, care se agitau pe ecranul unui televizor. *La fel de falși.*

Făcu o strâmbătură. Ce mai inventau iarăși? Erau fericiți, atâta tot, ușurați că scăpaseră de „coșmelie“, că se vedeau stăpânii unei case mai mari decât un castel. Dar angoasa nu voia să-l părăsească, ghemuită în golul stomacului, ca o plăcintă prea grasă care te „apasă“ neplăcut. Dar dacă tati și mami jucau teatru în fața lui?

Ideea îi țâșni în minte cu o forță amețitoare. Niciodată nu-și văzuse tatăl atât de glumeț, atât de îndrăgostit. Începând de dimineată avea impresia că urmărea un cuplu de liceeni puși pe șotii, care se tachinau și se sărutau tot timpul. Era... prea mult.

Prea mult într-un timp atât de scurt. Își miji ochii și îi observă cu atenție pe Andy și pe Isa, pe ascuns, fără să surprindă nimic cu adevărat revelator.

– Toată lumea la baie! decretă mami. Eu nu le dau de mâncare cărbunarilor. Cei care vor dori un sandviș, mai întâi vor trebui să-și dea jos jegul.

Cu un pas autoritar, mami luă conducerea micii trupe pe care o duse la sala de baie. Când pătrunse în încăperea pardosită cu plăci, David crezu că de uimire o să-i cadă falca.

Sala de baie era o adevărată sală, nu o cămăruță unde te loveai de chiuvetă. Mare cât o sală de gimnastică, adăpostea trei căzi și cinci-șase cabine de duș. Într-un colț se lăfăia un fotoliu de frizer și o întreagă trusă de mașini de tuns cu dinții ruginiți. Oglinzi mari, concave, putându-se roti în orice direcție, însoțeau chiuvetele din marmură roz. Tati fluieră ușurel printre dinți.

– Am descoperit-o în dimineata asta, în timp ce voi dormeați ca sultanii, zise mami, punându-și mâinile în șolduri. Am curățat totul ca să vă fac o surpriză și am dezinfectat instalațiile sanitare. Știți că sunt trei wc-uri la fiecare etaj?

– Vrei să spui că sunt trei private? insistă tati, venindu-i greu să creadă.

– Da, răspunse mami, și alte trei cabine de toaletă.

– Dar de ce trei căzi în aceeași încăpere? întrebă David.

– Ei! Pentru ca locatarii să se poată supraveghea reciproc, bineînțeles, glumi tati. Să nu se înece vreunul dacă i s-ar pune un cârcel. Presupun că profesorul de natație se instala în fotoliul bărbierului, cu o lunetă, și îi supraveghea pe toți.

– Termină cu prostiile, i-o tăie mami, prefăcându-se că îl ceartă. Acum ne facem curății.

Și își scoase rochia, trăgând-o peste cap fără să se preocupe de prezența fiului ei. David rămase încremenit. Cunoștea pudoarea legendară a mamei sale care, spre deosebire de

mama lui Billy Shonacker, nu se plimba niciodată în combinezon sau în pijama prin casă. Dar fără să dea nici o atenție acestei minuni, tati deschisese robinetele de la căzi, lăsând apa să curgă cu presiune. Când mami își scoase chiloții, David se întoarse cu fața spre perete. Din fericire, aburul umpluse încăperea și ascundea tulburarea băiatului. Tati se debarasase de pantaloni și de chiloți, apoi sărise în apă chiuind ca un adolescent.

– Ca la un hotel de lux, zise el lungindu-se în cadă. Nu-mi mai lipsesc decât trabucul și ziarul financiar.

David se închise într-una din cabinele de duș. Niciodată până atunci părinții lui nu dăduseră dovadă de atâta impudoare. La școală se spunea că mama lui Stevie Malloy făcea nudism pe o plajă din California, că aceea a lui Marshall Colson era chelneriță *topless** într-un bar de pe marginea șoselei, iar despre tatăl lui Maxie Leyton se pretindea că participă la concursuri de culturism, cu corpul dat cu ulei, aproape în pielea goală, cu sexul ascuns într-o husă din piele de leopard... Tati și mami nu semănau deloc cu ei. David nu-i surprinsese niciodată într-o ținută prea „ușoară”. Educația primită la țară făcuse din ei niște pudici exagerați, care răsuceau de două ori cheia în broască atunci când intrau la baie să se spele. Mami își ascundea chiloții ca să-i usuce. Sutienele la fel. Și iată că, brusc...

Deschise robinetul dușului, dar nu pe cel care trebuia, și fu gata să se opărească. În spatele lui, Andy și Isa făceau tămbălău, stropindu-se reciproc.

Când ieși din cabină, băiatul trebui să facă un efort uriaș pentru a nu remarca pubisul negru al mamei sale, care alcătuia o pată pe apa plină de spumă. Sări la halatul lui vechi și uzat și se înfășură în el.

* *Topless* (engl. original) – Cu sânii goi (ntr.)

– Cred că la un moment dat s-a încercat transformarea clădirii într-un stabiliment termal, zise tati, ieșind din cadă. Dar e prea izolată, și amatorii n-au venit niciodată.

David se prefăcea că privește oglinzile care măreau. Una dintre ele îl arăta o imagine monstruoasă a profilului său stâng. Mami chicoti sub asaltul altui pupic.

Dumnezeule mare! Doar n-au să înceapă să se pipăie?!

Se îmbrăcară cu haine uscate, blugi și tricouri, în timp ce Isa le arunca pe cele murdare într-una din căzi.

– La haleală! strigă tati. Ce meniu avem?

– N-a mai rămas mare lucru, repetă mami. Mâine va trebui să coborâm în sat după provizii.

Improvizară niște gustări, cu un anumit spirit de economie. Frigiderul nu avusese încă timp să facă gheață, și apa gazoasă era caldută. După masă, tati anunță că își va face siesta pe peluză. Mami îl aprobă.

– Eu voi da o raită prin pădure, zise David. N-am fost niciodată într-o pădure adevărată.

– De acord, răspunse mami. Dar să nu mănânci nimic. Știi că unele fructe sunt apetisante dar otrăvitoare?

– Știu, făcu David, suspinând.

Era nerăbdător să se îndepărteze de casă, să fie singur pentru a-și pune ordine în gânduri.

– Du-te, băiete, îi zise tati culcându-se pe iarbă. Dacă o să cazi într-o cursă, trage trei focuri în aer, ăsta va fi semnalul.

David se prefăcu a râde și le întoarse spatele. Doanne! Niciodată nu se mai simțise atât de tulburat, din ziua când descoperise că fetele din clasă se chiorau la el pe fereastra infirmeriei în timpul vizitei medicale!

Ajuns aproape de liziera pădurii, auzi din nou chicotitul prostesc al Isei și strânse din dinți. Tati și mami îi făceau brusc impresia că sunt doi străini, și se simțea în postura unui copil care tocmai fusese adoptat. Se scutură să-și alunge

gândurile fără logică și o luă la fugă spre liziera pădurii. Imediat fu surprins de spațiul îngust dintre trunchiuri. Aproape că era nevoit să se întoarcă într-o parte pentru a se putea strecura printre copaci.

„Sunt un naufragiat, începu el să inventeze. Am ajuns pe o plajă necunoscută și trebuie să pornesc în explorarea insulei...”

Înaintă cu stângăcie, lăsând în urmă luminișul. În imaginația lui, casa nu mai era decât o epavă uriașă, eșuată pe peluză, acoperită deja de iarba de mare...

Foarte repede se pomeni lac de nădușeală, înaintarea dovedindu-se foarte dificilă. Trecerea era atât de îngustă încât umerii i se agățau de scoarța aspră a trunchiurilor. Pe sol, rădăcinile încâlcite țesuseră un covor noduros pe care călcai poticnindu-te tot timpul. Pământul degaja un miros de sevă și humus, învăluindu-l într-o răsuflare jilavă și apăsătoare. Înainta într-o parte, cu un umăr înainte, cu mâinile întinse. De câteva ori se poticni de trunchiuri lipite care formau un adevărat zid de netrecut, fiind obligat să le ocolească. Frunzișul de deasupra capului filtra lumina făcând astfel să stăruie o penumbră verde-albăstruie. Acum avea fața și degetele pline de sevă lipicioasă. Picioarele lovite îl purtau la întâmplare, strivind ciuperci care pulverizau o ceață cu parfum de mușgai. Se rezemă cu spatele de un copac, obosit, cu mușchii coapselor contractați din cauza efortului. Îi era frică să se uite în spate și să nu mai zărească luminișul. De ce se încăpățănase să meargă atât de departe? Și de cât timp tot mergea așa? Îi veni să strige după ajutor, dar îi fu teamă că ai lui îl vor socoti o curcă plouată. Murea de sete și avea o mare ciudă pe el că nu se gândise să ia o ploscă de camping.

Arăta ca o pădure smintită! Era de mirare cum putuseră să crească atâția copaci pe o fâșie atât de mică de teren. Să fi fost pământul colinei chiar atât de fertil?

După ce-și trase sufletul, se hotărî să-și continue explorarea. Sub tălpile lui terenul se înclina într-o pantă abruptă. Ar fi fost o glumă bună să coboare până la poalele colinei și s-o urce din nou venind pe drum... Da, era o strategie grozavă, în orice caz mai puțin penibilă decât perspectiva unei întoarceri care l-ar fi obligat să facă din nou slalom printre trunchiurile prea apropiate.

Gâfâia, cu gura uscată de efort. Acum rugii împletiseră printre copaci o barieră fibroasă de sârmă ghimpată. Mărăcinii îi agățau pantalonii, sfâșiindu-i gambele și coapsele. Trebuia să se deplaseze cu mâinile ridicate ca să mai scape, cât de cât, de mușcătura lor.

Începea să-l cuprindă panica, și gura îi tremura spasmodic. Jocul nu mai avea nimic agreabil. În felul ăsta te rătăceai în pădure și erai descoperit, la topirea zăpezii, uscat ca o mumie. La naiba! Începea să-i fie frică, dar panta, din ce în ce mai abruptă, îl ducea la vale. Sărea de la un copac la altul, vătămându-și umerii și coastele la fiecare șoc. Rugii îi sfâșiaseră pantalonii și îi zgâriaseră gleznelor care acum sângerau. „Dacă ai să cazi într-o cursă...” spusese tati. Dumnezeu! Păi căzuse într-o cursă, dar nimeni n-ar fi putut să-i vină în ajutor dacă n-ar fi sosit călare pe un buldozer și în fiecare mână cu câte un ferăstrău mecanic! Unde era casa? Probabil că foarte departe în urma lui. Noaptea avea să-l surprindă în mijlocul pădurii, închis între trunchiuri. Își suci glezna și căzu cu capul înainte într-un tufiș de rugi. Atunci văzu totemul...

Durerea dispăru instantaneu. Unul dintre copaci fusese sculptat în așa fel încât să i se dea aspectul unui animal cu o morfologie greu de precizat. Stâlpul, crestat adânc, era, până la jumătate, acoperit cu mușchi. Între urechile animalului-fetiș era înfipt un corn de lună în primul ei pătrar. David se ridică încet, cuprins de o spaimă amestecată cu admirație. Avea în-

tuiția că se afla în fața unui totem adevărat, nu a unui fals, făcut în atelier cu ferăstrăul electric pentru a-i înșela pe turiștii naivi.

Ar fi băgat mâna în foc că stâlpul se găsea acolo de câteva secole. O dovedeau crăpăturile lemnului, găurile săpate de viermi, miile de răni ale statuii. Prin urmare nimeni nu coborâse până aici. Nici un arheolog. Nici un ghid. Oboseala și frica se risipiseră ca prin minune. I se păru că puțin mai departe zărește alt totem. Un totem cu un com de lună inversat. Ambii stâlpi aproape că dispăreau în desişul rugilor și era aproape imposibil să te apropii pentru a-i atinge. David încercă să se strecoare printre trunchiuri.

Cu un plesnet îngrozitor, din pământ țâșni ceva ce proiectă în toate sensurile fragmente de mușchi și de lemn, atingând ușor pieptul copilului care se aruncă instintiv înapoi. Inima îi bătea cu putere. Recăzu în mijlocul rugilor, în timp ce niște fălci gigantice de oțel se închideau la cincizeci de centimetri de el, stârnind în jur un praf de rugină...

Băiatul rămase stupefiat, neîndrăznind să mai miște nici măcar un deget. În fața lui se afla o cursă pentru coioți, dar mărimea ei era neobișnuită. Două fălci zimțate de oțel, acționate de un resort care se declanșa la o simplă apăsare. Un arc dublu din fier, cu dinți mai periculoși decât ai rechinului. Cursa avea o rază de aproape un metru. Dacă nu s-ar fi declanșat din întâmplare, fălcile ei i-ar fi prins pieptul sfărâmându-i sternul și coastele, *tăindu-l în două*...

David găfâia prăbușit între rugi. Era conștient că își udase pantalonii din cauza spaimei prin care trecuse, dar nu-și putea lua ochii de la cursa gigantică pe care rugina o acoperise cu o crustă roșiatică. Ce declanșase resortul? Poate vibrațiile. Poate o bucată de lemn aruncată din întâmplare. Un lucru era însă sigur: cursa se afla acolo de multă vreme... de ani și ani de zile, dacă țineai cont de grosimea stratului de rugină

care acoperea fălcile. Dar cine o făcuse? Poate niște vânători profesioniști? Și ce fel de animal voiau să prindă? Poate un urs? David se ridică parcă cu încetinitorul și se rezemă cu spatele de un copac. Dacă l-ar fi prins fălcile de metal...

La dracu! Capul i-ar fi sărit cât colo, secționat la baza gâtului de dinții mașinii. O rază de un metru... O cursă fabricată pentru o sălbăticiune colosală. Apucă o creangă groasă și răscoli cu ea iarba de jur împrejur. Lovea în dreapta și în stânga, cu impresia oribilă că se deplasa pe un câmp minat. Nu avea deloc chef să facă pe cercetașul. Deodată se opri. Zărise printre rugi dinții unei alte curse. Tot perimetrul părea „minat“, de parcă s-ar fi dorit instalarea unui adevărat baraj defensiv. David își șterse cu poalele tricoului sudoarea care îi picura de pe față. Începea să înțeleagă! Totemurile îi furnizaseră explicația pe care o căuta.

Fermierii din împrejurimi fixaseră cândva, demult, aceste curse împotriva indienilor. Pentru a-i împiedica să părăsească dealul unde, după toate probabilitățile, se instalase tribul lor. Dacă avea dreptate, mașinile ucigașe zăceau acolo de două secole, cu gurile deschise, în așteptarea prăzii. Oricare muzeu de antropologie ar fi plătit scump să intre în posesia lor!

Se așază pe vine. Excitația îi alunga din nou frica. Descoperise un sanctuar neviolat, vestigiile unei lupte aspre și inumane pe care timpul nu reușise s-o dezamorseze. Dar nu putea să rămână acolo, să aștepte să-l prindă noaptea. Cum s-ar fi mișcat în întuneric, amenințat de capcane de după fiecare copac? Făcu mai mulți pași, cu nervii încordați la maximum. Lumina începuse deja să scadă, probabil că se făcuse aproape șase. Se uită la mână și constată că își uitase ceasul în baie. Când ajunse la al doilea totem, descoperi a treia cursă... *strâmbată și distrusă, de parcă un animal enorm s-ar fi zbatut acolo să scape de dinții de oțel.* Fălcile îndoite atârnavau inerte deasupra resortului rupt. Ceva se prinsese în cursă,

ceva pe care capcana de oțel nu îl putuse reține. Un animal destul de puternic pentru a o forța și a o rupe. Un urs? Nu părea plauzibil, deoarece în regiunea aceea nu existaseră niciodată urși.

David mai coborî câțiva metri, lovind mereu cu bățul în desiș. De câteva minute avea senzația că este observat. Nervii, încordați la maximum, îl aduseseră într-o stare capabilă să perceapă cea mai fină mișcare. O privire străină îi provoca mâncărimi în ceafă, dar băiatul ezita să întoarcă capul. Îi veni să strige: „Știu că ești acolo“, dar își mușcă buzele în momentul în care cuvintele erau gata să-i iasă din gură. Mai departe, terenul părea „curat“, fără surprize. Când avu certitudinea că trecuse definitiv de centura de curse, David se întoarse brusc pe loc.

Preț de o secundă zări silueta goală și lucitoare a unui băiat ascuns după ramificația unei crengi. Un indian... Un indian nu mai mare decât el, cu trupul plin de cicatrice tribale și desene războinice. Părul uns cu grăsime îi era prins într-o coadă lăsată pe spate, iar sexul îi dispărea într-o mică husă peniană din bambus. Totul dură doar cât ai clipi din ochi. În clipa următoare silueta dispăruse înghițită de acoperișul de frunze.

David trânti o înjurătură. Păstra pe retină imaginea unui cap osos și felin, cu buze violacee. Cu trăsături aspre și îngrijorătoare.

După câteva minute, ajungea la poalele colinei. Din trei pași mari trecu dincolo de liziera pădurii și căzu în genunchi, pe un câmp de ovăz. Avea hainele leoarcă de transpirație. Acum nu-i mai rămânea decât să caute drumul în serpentină și s-o pomească spre casă. Se făcea noapte, și nori negri se înghesuiau la orizont, undeva deasupra satului.

Avu nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă acasă. Nimeni nu-l întrebă ce făcuse în tot acest timp și, printr-un reflex pe care nici el nu și-l explica, hotărî să nu spună nimic.

Era vlăguit și murdar. În timp ce mami pregătea ultimele sandvișuri, băiatul se duse să facă un duș în sala de baie enormă de la parter. Apa caldă dizolvă praful și sângele, atârșând mâncărimea provocată de zgârieturi. În timp ce se ștergea, David privi de câteva ori în direcția ferestrei, așteptându-se parcă să vadă apărând fața plină de cruzime a tânărului indian cu buze violete.

— La masă! trâmbiță mami, venind până în prag. Am terminat ultima cutie de pateu. Dacă tatăl tău nu se hotărăște să coboare mâine în sat, va trebui să dăm cu banul ca să stabilim pe care dintre noi îl vom mânca.

6

ÎN NOAPTEA ACEEA dormi foarte prost, chinuit de coșmaruri sângeroase, în care curse de oțel pocneau fără încetare, mutilând indienii care trăiseră altădată pe colină. Vedeai dinții de fier apucând mâini, picioare. O indiană care strângea lemne se rostogolea pe sol, tăiată în două de mașina infernală, un copil alergând după un câine era decapitat, un...

În ciuda spaimei stârnite de aceste imagini cumplite, nu reuși să se trezească, întorcându-se de pe o parte pe alta, prizonier al somnului. Cursele continuau să clănțâne, fălci ruginite ascunse sub covorul de frunze uscate. Un indian se zbătea în spasmele morții, cu colții metalici ai cursei înfipti în stern. Resortul scrâșnea, continuându-și mișcarea de tracțiune, apropiind cu încăpățănare cele două părți ale dispozitivului, asemenea unei guri care se închide. David auzea cum pâraie oasele cuștii toracice și carnea care se deschidea dând la iveală un noian de vâscozități interne...

Când se trezi, putea a sudoare iar inima îi bătea greoi în piept. Își aminti că în ziua aceea familia cobora în oraș,

și începu să spere că această vizită îi va alunga gândurile negre. Serviră un mic dejun sărăcăcios în bucătăria care încă mirosea a funingine grasă. Mami împărți ce mai rămăsese dintr-un pachet de biscuiți uscați, pe care reușiră să-i înghită de bine de rău, cu ajutorul ultimelor picături de sirop de arțar de pe fundul unei sticle. Îi amenința foametea. David descoperi, în oglinda de la baie, că era tras la față și avea cearcăne din cauza oboselii.

„Asta nu-i o față pentru vârsta mea!“ bombăni el stropindu-și ochii cu apă rece.

– Plecăm! strigă în gura mare tati, din dosul ușii. Autobuzul pentru Țărănoaia din Vale pleacă peste zece minute.

David se șterse și străbătu repede culoarul. Imediat ce trecu pragul, înțelese că nu era ceva în ordine. Părinții lui stăteau încremeniți în mijlocul peluzei, ca statuile din parc, uitându-se în sus, cu o mare uimire întipărită pe fețe. Cineva scrisese niște inscripții pe fațadă. Niște inscripții cu litere mari și dezgustătoare care spuneau: „*Cărați-vă de-aici, căcănariilor!*“ sau „*Plecați să vă împuiati în altă parte, labagiilor!*“

Mai rău decât atât, cineva își făcuse nevoia pe capota mașinii și urinase pe scaune prin geamurile laterale rămase întredeschise. David își vârî capul între umeri, pregătindu-se pentru criza, demnă de temut și care avea să înceapă imediat, a tatălui său. La dracu! Nu voia să vadă asta. Tati ar fi fost în stare să ia o bâtă de base-ball, să coboare în oraș și să spargă toate vitrinele de pe strada principală. O dată, crăpase dintr-un singur pumn parbrizul unui tip care, trecând pe roșu, fusese gata să dea peste David. Tipul accelerase cât ai zice pește.

– Oh! făcu mami.

– O glumă de copii nerozi, zise cu blândețe tati. Probabil că anexaseră casa ca teren de joacă, și sosirea noastră îi deranjează.

Mirat la culme, David își înălță gâtul, uitându-se pe rând la Andy și la Isa.

– Niște puști cam grosolani, confirmă mami.

– Nu trebuie să le purtăm pică, zise tati, punându-și ochelarii de soare. O reacție de respingere e inevitabilă la început, dar peste câteva săptămâni totul va merge strună.

Lui David pur și simplu nu-i venea să creadă. Tati își turnase valium în cafea sau ce pățise? De ce nu se înfuria? Aștepta cumva ca o bandă de tipi să iasă din pădure să-l ungă cu catran și să-l dea de-a dura prin fulgi?

– O să curăț imediat, zise mami. Nu trebuie să dăm prea mare importanță unor astfel de lucruri.

În timp ce se ducea să aducă cârpa și găleata, tati deschise portierele. În interiorul mașinii, mirosul de urină încălzită de soare era insuportabil. David își vârî furios mâinile în buzunare.

– Când trăiam la țară, mi se întâmpla și mie să fac măgării de felul ăsta, comentă tati. Era de ajuns să apară unul străin, ca să nu-mi placă de mutra lui. Îmi luam prietenii și îi băgam broaște moarte în cutia de scrisori sau în carafa cu lapte. Prostii de puștani!

David se agita stingherit. Mama se întoarse cu un burete, mănuși de cauciuc și dezinfectant. Curățatul mașinii îi luă o jumătate de oră.

– Haide, să uităm toată chestia asta, zise tati, așezându-se la volan. Trebuie să le arătăm acestor oameni că suntem o familie respectabilă și cinstită și că am venit aici să trăim în liniște.

Și spunea toate astea zâmbind. Zâmbetul lui era mare, frumos și sincer, ca al acelor tipi care propovăduiesc, prin supermagazine, cuvântul Noului Iisus, încercând să-ți dea cu forța o biblie rescrisă de un gură cu un nume imposibil de pronunțat.

Mami se așeză lângă el. Acum mașina putea a dezinfec-tant. David se gândea că inscripțiile de pe fațadă n-or să dis-pară chiar așa de ușor. Automobilul pormi în jos pe pantă. Mami fredona un cântec religios. În dimineața aceea purta o rochiță scurtă, cu bretele, și își pieptănase părul pe spate ca o coadă de cal. Coafura o făcea să semene cu o adolescentă.

– Începem chiar să ne bronzăm, constată ea examinân-du-și brațele.

Mașina ajunsese la poalele colinei și intră pe drum. David vedea cu teamă cum se măreau casele satului.

„Îi vom întâlni pe urmașii celor care au pus cursele, își zise el. Strămoșii acestor tipii au fabricat cu mâinile lor por-căriile alea capabile să taie un om în două. Niște debili min-tal! Asta e: am venit să locuim într-un sat de debili mintal!“

Mâinile așezate pe coapse îi transpirau pe măsură ce se apropiau de primele construcții. Intrară pe strada principală. Casele din scânduri alternau cu clădirile din cărămidă roșie. Erau multe verande și perdele cu flori la ferestre. În general, magazinele păreau bine întreținute și vitrinele erau curate. David lăsă să-i scape un suspin de ușurare. Se așteptase la un fel de oraș-fantomă, cu barăci dărăpănate, un sat de la capătul lumii, populat de idioți cu bale la gură, de urmașii execrabili a trei generații de incesturi îndârjite.

Tati parcă mașina în piață și coborî. Mami zări imediat băcănia cu vitrină, în pragul căreia un bărbat gras, legat cu un șorț alb, părea că face de pază.

– Bună ziua, zise tati scoțându-și ochelarii negri. Sunt Andy Sarella și aceasta e familia mea. Tocmai ne-am instalat în casa de pe colină. Vrem să trăim și să muncim aici. Cred că va trebui să ne întâlnim destul de des.

Bărbatul gras le adresă un zâmbet de bun venit care se-măna mai mult cu o strâmbătură, dar David observă că evita cu grijă mâna întinsă de tati.

– Mă cheamă Isa, zise mami, iar acesta este fiul nostru David.

Zâmbea de parcă ar fi făcut reclamă la o pastă de dinți, iar sânii fără sutien i se bălăbăneau sub rochie.

– E o regiune frumoasă, insistă tati. Atâta verdeată...

De bună seamă că băcanul se dezgheța cam greu. În ciuda zâmbetului comercial, ochii îi rămăneau duri și feroci, și ai fi zis că plini de dezgust. Poate era șocat de faptul că mami nu avea sutien.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră? zise el după câteva clipe.

Imediat Isa se porni să citească lista de cumpărături iar conversația deveni o enumerare monotonă care avea cel puțin meritul că umplea tăcerea.

– Pot să dau o raită pe-afară? întrebă David trăgându-și tatăl de cămașă.

– Bineînțeles, îi răspunse tati, suspinând. Trebuie să-ți întâlnești și tu viitorii prieteni.

David ieși din magazinul în care plutea un miros grețos de mezeluri. Avea nervii atât de încordați, încât simțea cum îi bățâie picioarele. Mda, fabricanți de capcane. Oameni duri, cruzi. Probabil că hotărâseră de comun acord această strategie înspăimântătoare: încercuirea indienilor cu o rețea de mașini infernale, instalând în jurul colinei o frontieră de resorturi și de dinți. Țărănoi vindicativi și fără să stea mult pe gânduri, de care trebuia să te ferești...

David porni pe strada principală, cu mâinile în buzunare, încercând să ia un aer degajat. Avea presentimentul amar că îi va fi greu să-și facă prieteni aici. Va suferi din pricina lor, asta era sigur. Tati vorbea complet aiurea când își închipuia că avea să-și facă amici.

Pe când trecea prin fața unei căsuțe din piatră roz, băiatul zări primul grilaj, ascuns de un oblon. Înțelese că era suficient

un gest pentru a-l lăsa în jos și a astupa complet spațiul ferestrei. Era un grilaj cu gratii mari, care se intersectau. Se încruntă și începu să privească atent fiecare casă. În jurul lui, toate ferestrele erau prevăzute cu grilaje închise cu lacăt. Ușile caselor păreau ciudat de voluminoase. Prea groase? Se apropie de o verandă plină de flori și zări niște buloane mari, de jur împrejurul ușii. La dracu! Era o ușă blindată! O adevărată ușă de închisoare, pe care se mulțumiseră s-o vopsească în culori vii. David își înghiți saliva îngroșată de praf.

Acum mergea mai repede, dând ocol grupurilor de case. Pe celelalte fețe ale clădirilor, grilele erau încă închise, prinse solid în cadrul ferestrei. Echipată astfel, fiecare casă semăna cu o închisoare sau cu un azil de nebuni. Toate ușile erau din oțel și se simțea în arhitectura caselor dorința de a reduce la maximum deschiderile. În realitate orașul era format dintr-o juxtapunere de mici fortărețe machiate cu vopsea roz sau albă și împodobite cu mușcate.

David se opri ametețit. În fața lui se aflau atelierele unei fierării mari, de unde se auzeau lovituri de ciocan. O grămadă de gratii, dungate încă de urma albastră a flăcărilor, se răceau sprijinite de un zid. Erau acolo destul de multe pentru a echipa toate celulele unei închisori de stat, și se putea spune despre ele că fuseseră concepute ca să reziste cel puțin la eforturile unor ocnași deosebit de forțoși.

Un jet de scânteii țâșni din străfundurile hangarului, ca un avertisment. David bătu repede în retragere. În curtea unei case văzu un coteț de păsări ale cărui bare așezate în cruciș formau o cușcă inviolabilă. Pui năpârliți se plimbau țănoși în mijlocul acelei închisori în care ți-ai fi imaginat mai curând un tigru sau o gorilă. Să fi fost vulpile de prin partea locului chiar atât de feroce? David își trecu mâna peste față. Transpira mult și respira greu. Un câine se apropie în spatele unui grilaj,

arătându-și colții. Era plin de cicatricele unor răni cusute grosolan de o mână nepricepută.

„Un câine de luptă, își zise David. Ca acela care ne-a atacat zilele trecute...”

Lupte de câini, asta părea să fie una dintre distracțiile celor care puneau curse. Oamenilor din orașul acela le plăcea sângele. În schimb străinii nu erau prea agreeți. Se forță să se miște din loc, căci ghici că e urmărit pe furiș. Perdelele se mișcau în spatele ferestrelor cu grilaj. Poate cumetrele începuseră deja să-și telefoneze una alteia: „I-ați văzut pe oamenii ăia? Pe puștiul care își bagă nasul peste tot și pe maică-sa care sare cu sânii pe bărbații noștri?”

Puțin mai departe, un muget îi semnală prezența unui grajd. În aer plutea un miros de bălegar și de paie umede. Întoarse capul și văzu staule închise cu grilaje înalte de peste doi metri. Nu mai era un grajd, ci o grădină zoologică! O grădină zoologică destul de solidă ca să adăpostească o turmă de rinoceri!

Se apropie de barieră cu răsuflarea tăiată. Vacile care se mișcau în penumbră erau și ele pline de cicatrice și de răni vechi. Multe aveau coarnele rupte sau despicate. Suturaile aproximative care șerpuiau pe pielea lor dădeau impresia unor animale scăpate din tumultul sângeros al unei coride și aduse acolo în convalescență.

Dar era o prostie! Nu se făceau coride cu vaci de lapte. Și din nici un rodeo animalele nu ieșeau sfâșiate de la cap până la coadă...

Cu siguranță că felul în care erau închise le făcea să-și piardă mințile, și se aruncau peste gratii încercând să-și recapete libertatea. Nu, asta era și mai stupid decât restul.

Regiunea era plină de lupi, și de coioți, și de lincși iar aceste fiare sălbatice se strecurau în oraș după căderea nopții... Dar distanța dintre gratii nu era destul de mică pentru

a opri un coiot. Ar fi fost destul ca acesta să se ghemuie la nivelul solului pentru a se strecura printre găurile grătilor.

David simțea cum îl cuprinde durerea de cap. Orașul ăsta semăna cu o grădină zoologică, dar și cu o închisoare. Aici toată lumea trăia în cușcă, atât animalele, cât și locuitorii. Se hotărî să se întoarcă la mașină. Părinții lui, cu brațele încărcate de plase cu provizii, flecăreau cu doi bărbați în pragul băcăniei. Primul, gras și chel, purta o stea de șerif aproape ștersă. Nu avea pe el uniforma, ci o salopetă peste care își trăsese o scurtă cum se purta în armată. Transpira abundant și degaja un miros de grajd. Al doilea, mai slăbuț, cu părul cărunt dat cu briantină, avea întru totul aerul unui preot. Nici unul nu zâmbea.

Tati ținea un mic discurs de prezentare. Răceala celor doi nu părea să aibă vreun efect asupra lui. Mami stătea puțin mai în spate, cu capul aplecat într-o parte, poziția ei fiind cât se poate de grațioasă și... ușor provocatoare. Având în vedere înălțimea lui, preotul probabil că putea să-și arunce de sus privirea în decolteul ei, și ideea asta îl agasă pe David.

– Colina, mormăi șeriful. Un loc cam ciudat pentru a te instala acolo. Copacii atrag trăsnetul, nu vi s-a spus? Au mai fost deja accidente... turiști făcuți cenușă.

– Probabil că subsolul e plin de minereu de fier, zise preotul. E posibil ca acest magnetism să atragă fulgerele. Dar, firește, agentul imobiliar nu avea nici un interes să vă spună asta.

– E un loc frumos, zise cu blândețe tata.

– Un osuar, vrei să spui, îl corectă șeriful. Pe vremuri, în jurul casei s-au dat o sumedenie de lupte. Pământul e plin de cadavre de soldați și indieni. Toată această putreziciune dă vigoare copacilor.

– Aerul e atât de curat, zise mami. Se respiră atât de bine!

– Îmi amintesc că unul dintre locatarii dinainte, săpând în grădină, a scos din pământ un craniu de om, debită cu un ton savant preotul.

Dar spusele lui nu reușiră să alunge zâmbetul cu care se înarmaseră Andy și Isa.

– Acesta este fiul meu, David, zise tati. Pentru el va fi un teren de joacă nemaipomenit. David, prezintă-te șerifului Bartlow și reverendului Hossecker.

David întinse mâna și zări pe brațul șerifului o rană lungă, cu marginile ciopârțite.

– Bună dom'le, zise el.

– Salut, băiete, ai dat o raită prin oraș?

– Da, răspunse David. De ce aveți gratii la toate feres-trele?

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a fi avut timp să se abțină. Bartlow și Hossecker schimbă o scurtă privire, și mirosul de sudoare pe care îl degajau deveni, brusc, și mai înțepător.

– Din cauza bandelor de motocicliști, zise șeriful. Pușla-male care devastează totul în calea lor. Trec prin oraș o dată sau de două ori pe an și fac o sumedenie de distrugeri.

Îl privi pe tati în adâncul ochilor și adăugă:

– S-au întâmplat și niște chestii urâte cu câteva cupluri tinere care au căzut în mâinile lor. Unii de la oraș, care se instalaseră mai de-o parte, fără să știe. Mai ales femeilor le-a venit greu să-și revină, mă înțelegi, nu?

David își încleștă maxilarele. Țărănoiul ăsta gras îl considera un mucos? De parcă n-ar fi fost în stare să se prindă că fetele fuseseră supuse unui viol colectiv!

– Aici domnește un calm înșelător, îi murmură pompos preotul. Să știi că regiunea asta a rămas destul de primitivă...

– În locul dumitale, eu aş căuta ceva mai puțin izolat, insistă şeriful. Spre Calumet Point sunt locuri mai drăguțe și vin și mai mulți turiști.

– Mulțumesc, zise tati, punându-și din nou ochelarii. Dar cred că o să ne placă aici. Și apoi, nu trebuie să umbli numai după lucruri ușoare, nu-i așa, domnule reverend?

Hossecker făcu o strâmbătură. Nu era ras, și o barbă albă și deasă îi acoperea bărbia.

David luă pachetele așezate jos. Apoi se hotărî să-i mai înfigă o banderilă.

– Toate vacile sunt rănite, zise el. Și câinii la fel.

Bartlow făcu un pas înapoi.

– Pe coline sunt fiare sălbatice, răspunse el. Noaptea se strecoară în oraș.

– Fiare sălbatice, repetă Hossecker, și vru să-și facă semnul crucii, dar se reținu aproape imediat.

Mami deschisese portbagajul. Îngrămădiră în el proviziile, în timp ce tati își lua rămas bun de la interlocutorii lui.

Ceva mai târziu, pe când pornea motorul, tati murmurase:

– Oameni simpli, dar sinceri, mie-mi place asta.

Mami zâmbi și își așază pe nas niște ochelari negri.

– Caută să ne pună la încercare, zise ea. Va trebui să le merităm încrederea.

David se ghemui pe bancheta din spate, printre plasele cu alimente. Îi venea să-și apuce părinții de păr și să-i zgâlțâie ca să le treacă pofta de zâmbit ca niște idioți. La dracu! Totul mergea prost, chiar nu-și dădeau seama?

– Animale feroce, bande de golani, violuri! izbucni el. Vi se pare distractiv?

– Scumpule, zise mami, întorcându-se să-l mângâie pe obraz, așa era și-n oraș, de ce să ne alarmăm?

– Ai și uitat de drogați, de șobolani, de gândaci? glumiți. Și de zăbrelele pe care le instalasem la ferestrele de la parter?

La ieșirea din oraș, David avu o tresărire. Cineva stătea în pragul fierăriei. Un băiat cu pieptul gol și șorț de piele, cu mâinile înnegrite de cărbune. Purta părul prins la ceafă în formă de coadă de cal, și fața lui felină avea buze violete.

Era indianul... Indianul întrezărit în pădure, numai că azi nu purta chestia aia caraghioasă de sălbatic, ci își ascundea fundul într-o pereche de blugi cârpiți la genunchi.

Privirea lui dură era îndreptată spre mașină, iar mâinile înfipite în șolduri îi scoteau în evidență mușchii lungi ai brațelor. Chiar și de la distanța aceea se puteau distinge perfect cicatricele care îi barau pieptul. Cinci tăieturi lungi, verticale, care îi brăzdau pielea mată ca niște dâre umflate.

– Ai văzut? triumfă mami. Feciorul de la fierărie e un indian!

– Asta dovedește că nu sunt rasiști, zise tati cu o mulțumire insuportabilă. Eram sigur că sunt niște oameni cumsecade.

– Ne detestă, zise David. Câtă vreme vom rămâne aici, nu voi avea niciodată prieteni.

– Dragule, nu fi atât de suspicios, zise mami suspinând. Du-te la drugstore cu un teanc de reviste ilustrate și vei vedea cum or să dea buzna toți țărănașii de-aici.

„Reviste ilustrate! exclamă furios David în sinea lui. Nu zău! Mi-ar trebui cel puțin o roabă de cărțulii pline de măscări, asta da!”

În timp ce mașina se îndrepta spre colină, băiatul încercă să-și adune în minte elementele culese. *Fiare sălbatice, șeriful amintise de fiare sălbatice care trăiesc pe colină.* Ar trebui să nu mai fie încrezător ci să facă de strajă și să nu mai doarmă cu ușa descuiată. Își aminti deodată de cursa strâm-

bată, descoperită între totemuri. Poate că fusese un grizzly. Un grizzly bătrân, care ieșea din când în când din bârlogul lui. Cu siguranță că mirosurile de bucătărie îi vor atrage spre casă. Într-o bună zi, se va năpusti în luminiș, în timp ce familia se va afla instalată prostește la masa de lemn. Ce masacru va fi!

Firește, tati avea o pușcă veche, dar nu se mai slujise de ea de ani de zile. Iar munițiile, înghesuite în fundul unei cutii, trăseseră atâta umezeală, încât nu mai erau bune de nimic. David asudă tot, dându-și, brusc, seama că ușa casei nu era blindată și că nici una dintre ferestre nu avea gratii. *În casă putea să intre oricine.* Un motociclist drogat la culme și cu sula sculată sau o fiară sălbatică pornită în vagabondaj, arătându-și printre buzele răsfrânte șirul dublu de colți mai tari ca oțelul! Tati și mami erau inconștienți, stupid de relaxați. De-a dreptul debili!

Dacă ar fi încercat să-i prevină, nu l-ar fi ascultat. La țară, creierul li se ramolise, și erau pe cale s-o dea pe hippie, ca tipii aceia care pleacă să crească capre și să facă brânză la dracu în praznic, unde până la urmă crapă de foame și de frig.

David trebuia să-i protejeze, împotriva voinței lor, poate chiar să instaleze un sistem de alarmă. Cu sfori întinse între țărui și cutii de conserve s-ar fi putut înconjura casa, plasând-o în centrul unui dispozitiv care ar produce un vacarm îngrozitor la cea mai mică apariție nepoftită. Gândul acesta îl făcu să-și regăsească calmul și, cât dură traseul, se gândi la planurile lui de alarmă.

După ce termină cu descărcatul proviziilor, David strânse toate sforile rămase din urma mutatului, vârî într-o pungă de plastic vreo zece cutii de conserve scoase din pubelă și intră în pădure. Ideea lui era simplă. Dacă animalul despre care amintiseră Hossecker și Bartlow era destul de mare ca să

distrugă o cursă de fier, atunci se va pune neapărat în mișcare și o sfoară întinsă la cincizeci de centimetri de sol de jur împrejurul casei.

Era suficient să se instaleze, la intervale regulate, ciorchini de fierăraie capabili să provoace un vacarm cumplit la cea mai mică atingere – în felul acesta l-ar fi auzit cu toții și ar fi avut timp să... Timp să ce? Să-și facă ultima rugăciune înainte ca animalul să spargă ușa cu o lovitură de labă?

Gândul acesta îl înfioră. Ar trebui să curețe pușca aceea veche, să pună munițiile să se usuce la soare și să încerce să-l convingă pe tati să blindeze ușa așa cum făcuse în „coșmelia“ de dinainte. Dar cum? Insistând asupra violurilor? Pretinzând că văzuse motocicliști dând târcoale prin preajmă? Mda! Era o șmecherie bună.

„Am văzut un motociclist chiorându-se la casă cu binoclul; își desfăcuse șlițul și își freca...” Nu, nu trebuia să exagereze, ci să spună doar atât cât să stârmească îngrijorarea. Firește, nici nu putea fi vorba să cumpere grilaje de la fierărie, asta ar fi cerut prea mulți bani, dar se putea recupera foarte bine fierul vechi de la o groapă de gunoi. Căci trebuia neapărat să fie pe-acolo și o groapă de gunoaie... Tati era priceput la treabă, ar fi îndoit oțelul, l-ar fi tăiat, ar fi transformat ușa de la intrare în ușă de seif.

David înaintase printre copaci numai vreo zece metri. Nu voia să repete experiența îngrozitoare din ajun. Își scoase briceagul și începu să taie țărushi pe care îi înfîgea în pământ din patru în patru metri. Treaba aceasta îl făcu imediat să asude, deoarece lemnul crengilor era uimitor de tare. Lama briceagului alunecă de mai multe ori pe scoarța îmbibată de sevă, gata să-i cresteze grav falangele. Înfigea țărushi în pământ folosindu-se de o piatră mare drept ciocan, căci nu voia să se atingă de sculele tatălui său.

În ciuda dificultăților a ceea ce întreprindea, se simțea cuprins de euforie. Își va proteja părinții fără știrea lor, fără să le sufle nici măcar o vorbă. Până la urmă, el era singurul din familie care își asuma responsabilitățile. Tati avea brațe voinice, adevărat, dar nu se folosea îndeajuns de cap! Asta era problema lui.

Plin de sevă și de mușchi de pe copaci, băiatul se trezi deodată într-un mic spațiu degajat, un luminiș cu un diametru de vreo zece metri. În spațiul acela, în jurul căruia se înghe-suiau trunchiurile prea apropiate ale copacilor, fusese aruncat un morman de deșeuri care l-ar fi umplut de fericire pe un negustor de lucruri de ocazie. Erau acolo mobile, mai ales mobile, rupte, despicate, sparte. Lacul crăpat, ca o rană, lăsa să se zărească miezul palid al lemnului masiv.

David se opri la poalele acelei grămezi. Printre obiectele de tot felul – lampadare strâmbe, scaune metalice strivite – se aflau și multe cârpe. Veșminte aduse în stare de zdrențe destrămate, haine de copii. Rochițe albe, murdare de pete roz, blugi, maiouri, toate de mărimi diferite și care aparținuseră probabil unui băiat și unei fete. La prima vedere, ai fi putut să-i dai fetei doisprezece ani și țăncului șase. Totul părea să fi trecut printr-o mașină gigantică de tocat gunoaiele sau să fi fost prins în vârtejul unui ciclon.

David făcu un pas înainte. Ceva pârâi sub talpa lui. Solul era plin de veselă spartă, formând un pavaj de mozaic scânteietor. Întinse mâna să apuce o revistă ilustrată mototolită, căreia ploaia îi decolorase pozele. Povești de dragoste siropoase, pentru adolescente chinuite de pubertate. Jurăminte, sărutări, cadouri, *niciodată nimic serios*, cunoștea schema, dar pe el nu-l interesa decât data. O găsi. Era recentă, revista apăruse cu trei luni în urmă...

Șuieră printre dinți, uimit la culme. O tornadă se abătuse asupra colinei în urmă cu trei luni și... Nu! Era o prostie. Tornadele distrugeau mai întâi casele și pe urmă treceau la mobilier; or, casa era intactă.

Se țină de gheridoane, de bufete și urcă pe movilă. Când ajunsese în vârf, încremeni brusc de groază. În creștetul piramidei de deșeuri se afla un frigider de format mare cu ușa scoasă din balamale, cu colțurile turtite. Obiectul era plin de urmele unor lovituri, de parcă ar fi fost întrebuințat la ridicarea unei baricade, și mai ales... Și mai ales, *prezenta în colțul din dreapta sus o urmă enormă de mușcătură care străpunsese adânc metalul.*

David fu gata să se tragă înapoi, mișcare ce l-ar fi expediat cu fundul la pământ, la poalele grămezii de gunoaie. Cu inima bătându-i cu putere și privirea fixă, băiatul se cufundă în contemplarea urmelor de dinți care găuriseră metalul frigiderului. Fierul emailat fusese mușcat, aproape mestecat! Despicăturile mobilierului rupt căpătau dintr-o dată un cu totul alt sens. Acele striuri paralele care pătrundeau profund în lemnul meselor și al șifonierelor nu erau rezultatul unei manipulări neatente, erau urme de gheare! Cinci striuri săpate cu furie în cele mai rezistente suprafețe. Cinci gheare ale unei labe enorme, înzestrate cu o forță titanică.

David își șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte. Animalul intrase în casă, acum era sigur de asta. Locatarii, părinții, copiii, încercaseră să se apere ridicând baricade inutile, dar nimic nu-l oprise...

În acest caz, trebuia să admită că petele roz care murdăreau rochiile și maiourile erau pete de sânge! Sânge decolorat de ploaie, de soare, totuși sânge. David încercă să-și stăpânească tremurul care acum îi agita întreg corpul. Dum-

nezeule! Murea de spaimă! N-ar mai fi lipsit mult să facă pe el. Își simțea intestinele cedând. Panica îl ținea pironit locului, interzicându-i orice mișcare. Doar ochii se uitau pe furiș la dreapta și la stânga. Și deodată zări gheara...

Stătea înfiptă în speteaza unui fotoliu scrijelit. O gheară ruptă, îngrozitor de lungă, o unghie de animal de pradă, făcută să ucidă și să sfâșie. O armă naturală, mai ascuțită decât o lamă. Atacul fusese atât de violent, încât gheara se rupsesse înfigându-se în lemnul tare al fotoliului.

Era mai mult decât putea David să suporte. Se lăsă ușurel să alunece jos. Acum înțelegea motivul tuturor zăbrelelor care împânzeau orașul. Înțelegea de ce fiecare casă fusese transformată într-o citadelă și fiecare grajd într-o grădină zoologică. Fiara cobora în oraș... Zgâria fațadele și încerca să pătrundă în case. Își strecura labele printre barele cuștilor și încerca să gătuie animalele. Iată de ce animalele aveau atâtea cicatrice, de ce căpătaseră o agresivitate anormală. Toate trăiau în așteptarea nopții, în așteptarea fiarei care cobora de pe colină pentru a-și procura hrană.

Când o familie se muta în casa cu ferestre înguste, monstrul își îndrepta cât se poate de firesc poftele către această pradă mai ușor de învins, către prostănacii lipsiți de apărare, domici de aer curat și iarbă verde. După ce le observa obiceiurile, într-o noapte ieșea din pădure și spârgea ușa. Se năpustea apoi din cameră în cameră, omorând și devastând. Era un animal enorm, pe care nimic nu-l putea opri. Își ducea prăzile în gură (tată, mamă, copii), le depozita în fundul unei grote, ferite de căldură, și se înfrupta din ele săptămâni în șir.

David simți nevoia să se sprijine de trunchiul unui copac ca să nu cadă. Abia se mai ținea pe picioare. Trebuia să-l

anunțe pe tati, să-l pună în fața faptului împlinit, să-i vâre dovezile sub nas: frigiderul, gheara...

David își lăsă umerii în jos. Prevedea deja obiecțiile lor absurde: „David, exagerezi, nu sunt decât niște gunoaie. E posibil să fi venit vreun animal. A simțit miros de mâncare în frigider și s-a repezit puțin la el. Ai mai văzut câini și pisici scotocind prin pubele, nu? La țară sunt totdeauna sălbăticiuni, să-ți intre bine în cap, dar nu atacă decât animalele domestice: găinile, iepurii. Însă niciodată oamenii. Niciodată nu s-a mai pomenit ca un coiot să intre într-o casă și să sfâșie un copilăș, niciodată“.

Tati și mami aveau ochelari de cal, ca toți adulții. Pentru ei primejdia însemna orașul, drogurile, seringile toxicomaniilor aruncate în nisipul din parcuri și în care țâncii se înțepau îmbolnăvind-se de SIDA.

David respiră lent, să-și alunge teama. Animalul exista, acum era sigur de asta. Bartlow și Hossecker încercaseră să-i prevină cum se pricepuseră și ei. Cunoșteau existența monstrului și probabil că renunțaseră de multă vreme la încercarea de a-l mai prinde. Instalaseră o barieră de capcane și... *Dar cursele erau vechi, ruginite...* Asta însemna că fiara exista de multă vreme.

Poate că erau mai multe, se reproduceau, se...

David dădu ocol maldărului de deșeuri. Pădurea era tăcută, prea tăcută, observase asta încă de ieri. Nici un ciripit de pasăre, nici o zbenguială de veveriță. Unde erau miile de lighioane care trăiau de obicei într-o pădure? Fugiseră, *fuseseră devorate, toate, fără excepție?* Aproape că-i venea să creadă că așa se întâmplase. De aceea animalul bântuia prin oraș, avea nevoie de pradă ca să se hrănească.

Uneori, totdeauna noaptea, cobora să se ascundă în șanțurile de pe marginea drumului. Ataca o mașină, niște tineri care se întorceau de la bal, un bețivan care mergea în zig-zag cu bicicleta lui. Cu o lovitură de umăr devia vehiculul de la direcția lui și se repezea asupra pradei. De ce nu cereau oamenii din oraș ajutorul gărzii naționale sau al armatei? Poate pentru că nimeni nu credea în existența animalului. Oamenii făcuseră rapoarte, cereri, dar toți își râseseră de ei, așa cum tati și mami și-ar râde de David dacă băiatul ar încerca să le demonstreze existența fiarei.

Se așază pe vine. Trebuia să continue cu fixarea țăruișilor. Poate că semnalul de alarmă le va permite să sară în mașină și s-o șteargă mai înainte ca animalul să spargă ușa. David putea să facă și curse explozive. Billy Shonacker se distrase să meșterească așa ceva în pivniță, pentru stârpirea șobolanilor. Un sistem ingenios aprindea o petardă mare care transforma rozătorul într-un terci însângerat. Mama lui Billy însă intervenise pentru a-i cere să renunțe la acest mod de execuție, în principal din cauza exploziilor care se produceau uneori la unu dimineața și trezea toți vecinii. Venise chiar și poliția de vreo două ori, crezând că era vorba de împușcături.

Dar de unde să-și procure o cantitate suficientă de praf de pușcă?

Capul începuse să-i huruie. Își relua lucrul. Nu se simțea în pericol. Era convins că animalul nu ieșea decât noaptea. Faptul că șeriful Bartlow nu era înarmat dovedea că în sat nimeni nu se temea de apariția fiarei în timpul zilei.

Pe la prânz, Isa îl strigă la masă și se văzu nevoit să-și întrerupă lucrul. Se întoarse acasă să mănânce, în ciuda angostei care îi crispa stomacul. În timp ce înghițea ciorba de fasole, se întrebă dacă să le vorbească alor lui despre grămada

de gunoaie, dar zâmbetul nerod al tatălui său îl făcu să renunțe la abordarea acestui subiect. Constată că tati era gol până la mijloc și că mami nu purta decât un șort mic și un sutien de la un costum de baie. Simți în ei un fel de tânjeală care i se păru suspectă. Un fel de nepăsare, de delăsare cu care nu-l obișnuiseră nici unul dintre ei.

– Ce bine e! zise mami, cu un suspin, așezându-se pe iarbă.

Își pusese farfuria pe genunchi și mânca cu degetele. Sossul de roșii îi curgea din gură, murdărindu-i sânii cu pete stacojii. David observă că tati încă nu-și scosese uneltele din ambalajul lor și că multe cutii aduse cu ei când se mutaseră rămăseseră nedesfăcute. Cu siguranță că își va petrece după-amiaza tolănit în iarbă, ca o pisică făcându-și siesta, fără să miște un deget. Leneveala asta bruscă îl surprindea pe David, care își văzuse tatăl tot timpul cu câte o unealtă în mână, bătând cuie sau rindeluid.

Contul în bancă, destul de subțiat, nu arăta deloc ca o trambulină potrivită pentru o lungă perioadă de vacanță. Tati ar fi trebuit să se agite ca un apucat pentru a-și instala acel afurisit de atelier de care le vorbise întruna în ultimii ani. Își închipuia cumva că mobilele lui „vechi“ or să se facă singure?

După masă, David se îndepărtă bombănind. Hotărât lucru, adulții erau o specie greu de priceput, când decretând ordine și legi care nu trebuiau încălcate cu nici un chip, când acordându-și toate derogările posibile. Nu puteai să mai înțelegi nimic.

Cu materialul sub braț, David traversă drumul pentru a se ocupa și de celălalt versant al colinei. Aici pădurea nu mai era chiar atât de deasă, în schimb terenul se prezenta

mai stâncos. Se deplasă cu mai multă ușurință, dar întâmpină mari dificultăți la înfiptul țăruișilor. În ciuda căutărilor, nu reuși să găsească nici cea mai mică urmă de excrement de iepure. Pe crengile copacilor nu se zărea nici o pasăre, iar tăcerea nu era tulburată decât de zgomotul frunzișului răscolit de vânt.

Tocmai înfigea al cincisprezecelea țăruiș când, jos de tot, în câmpie, zări piramida. Era un fel de cabană, cum construiesc copiii, numai că asta părea mai mare și mai solidă. Scândurile fuseseră bătute în cuie în așa fel încât să formeze un con a cărui siluetă amintea vag de cortul indian. Pereții erau plini de simboluri imposibil de înțeles. „Cortul“ era instalat la marginea unui câmp plin de buruieni.

Era aproape sigur că de pe drum nu putea fi zărit, boschetii de pe pajiște ascunzându-l privirilor. Nu putea fi reperat decât din vârful colinei, din locul unde se afla David în acel moment.

Își părăsi țăruișii și o porni în jos pe pantă, fără să provoace rostogolirea pietrelor. Cabana îl atrăgea irezistibil, voia neapărat să arunce o privire înăuntru. De când se știa dorise să construiască și el una la fel, dar tati, din cauza sticlelor aruncate de pe acoperiș și a proprietarului, îi interzisese începerea lucrărilor în grădină.

În momentul când ajunse la poalele colinei, David simți ceva strângându-i-se în jurul gleznelor, răbindu-i pielea prin șosete, și se pomeni brusc ridicat de la pământ. Mai înainte de a-și da seama ce i se întâmplă, băiatul se trezi atârnat de o creangă, cu capul în jos, cu o durere sfredelitoare în articulații și pe jumătate leșinat din cauza șocului. Pe ochi îi căzuse un vâl roșu și auzi cum cineva se apropia de el.

„O cursă, își zise el, am căzut într-o cursă. Pe sol a fost un laț, nu l-am văzut și...”

Frânghia îi tăia gleznele, și simțea un firisor de sânge curgându-i pe gambă înainte de a-i ajunge pe pulpă.

– E plodul ălor noi, zise o voce de adolescent. Ce facem cu el?

– Trebuie să-l dăm jos și să-l anunțăm pe Anatos, zise o altă voce. Ia-ți bicicleta și șterge-o la fierărie. Cu cât mai repede...

Niște mâini aspre îl apucară pe David de umeri, eliberându-l din legături. Căzu la pământ. Gleznele îl dureau rău de tot. Băieții care se uitau la el erau îmbrăcați în zdrențe jechoase și tunși ca pușcașii marini. Unul din ei, cel mai mare, purta un inel în urechea stângă, iar celălalt avea pe bicepși un tatuaj artizanal. Desenul reprezenta, cu aproximație, o cursă pentru lupi, deasupra căreia scria „Hăitaș”.

– *Trebuie văzut dacă e verde*, zise derbedeul cu inel în ureche. Dacă e prea copt s-a dus, știi ce-a zis Anatos.

– OK, mișcă-te, răcni tatuatul, forțându-l pe David să se ridice și imobilizându-l cu mâna sucită la spate.

David era prea surprins pentru a se gândi să se împotrivească. Duhoarea celor doi vagabonzi îl sufoca. Ce vârstă să fi avut? Nu mai mult de cincisprezece-șaisprezece ani, dar craniul tuns îi îmbătrânea considerabil. Îl târără pe David până la baraca conică, îl aruncară jos și începură să-i smulgă hainele. Copilul încercă să se zbată, dar cei doi vagabonzi erau mai puternici decât el. În câteva secunde îl despuiară de pantaloni și de cămașă. Cel mai înalt îi smulse slipul cu o mișcare bruscă, așa cum ar fi dezlipit pielea de pe un iepure. David simți cum îl cuprinde panica. „Homosexuali, își zise el, am nimerit peste doi spurcați de homosexuali, or să mă...”

Dar deja fusese lipit de pământ, ținut bine de mâini și de picioarele îndepărtate, ca o femeie pe care te-ai pregăti s-o violezi. Măinile bătătorite ale agresorilor îi vătămau pielea.

David deschise gura să strige, dar îi vârâă între dinți o cârpă puțind a benzină. Crezu că se va sufoca. Tremura din tot corpul. Aplecați deasupra lui, cei doi adolescenți îl observau cu o privire foarte atentă.

– Nu are păr sub brațe, zise băiatul cu inel, pe un ton de chirurg care stabilește un diagnostic.

– Și doar trei floace la sulă, zise și celălalt.

Măinile agresorilor îi atinseră obrajii, apoi îi explorară picioarele.

– N-are barbă, făcu tatuatul, nici fire de păr la labe.

– Sulă mică, coaie mici, conchise celălalt. E verde, e un puștan.

Îi dădură drumul. În mod curios, agresorii păreau ușurați. David se ghemui, acoperindu-și sexul cu mâinile.

– Nu te speria, zise cel mai înalt. N-o să te luăm pe la spate.

– Nici un pericol, zise ironic celălalt, preferăm caprele!

– Mă cheamă Lenox, zise băiatul care purta inel în ureche. El e Buddy. Suntem Hăitașii.

David făcu un gest spre hainele lui, dar Lenox îl respinse.

– Rămâi așa, ordonă el. Anatos o să vrea să verifice el însuși.

Buddy ieșise din cabană. David îl văzu încălecând pe o bicicletă și îndepărtându-se de-a dreptul peste câmp. Pedală ca un apucat.

– Câți ani ai? mârâi Lenox.

– Aproape doisprezece, murmură David.

– Ai rămas cam în urmă, glumi băiatul. Eu, la vârsta ta, aveam niște coaie de taur și floace peste tot. Tu ești neted ca o mandeză. În fine, n-ar' a face, poate așa o să ne fii de folos la ceva.

David aruncă o privire în jurul lui. Interiorul cabanei era plin cu măști de lemn vopsite în culori țipătoare. Niște ornamente indiene pe care nu le-ar fi vrut pentru nimic în lume pe pereții camerei sale. Lenox luase o pălărie veche și și-o pusese pe cap. Trecu așa un sfert de oră, într-o nemișcare totală.

Din când în când, Lenox îl întreba pe David despre viața lui sexuală, vrând să știe dacă i se întâmpla să i se scoale și să-și „scurpe smântâna”. „Singura ta șansă de a fi prieten cu noi este să fii încă copil, mormăi el. Fata locatarilor dinainte era idioată, n-a vrut să înțeleagă nimic, credea că o vom viola. Frățanele ei era prea mic ca să priceapă ceva. Pentru ei s-a terminat prost. Și totuși îi prevenisem”.

În mintea lui David apărură deodată maldărul de gunoaie. Locatarii dinainte. Frigiderul mușcat, *mestecat*... Acum nu-i mai era frică de derbedei. Pe colină se întâmplau lucruri mult mai primejdioase, nu-i era greu să presimtă asta. Poate că derbedeii ăștia aveau să-l lămurească.

Afară se auzi rateul unui motor. David zări roata din față a unei motociclete. În clipa următoare, un băiat oacheș la față se lăsa în jos ca să intre în cabană. David simți un adevărat șoc când revăzu fața felină, dură și buzele violete. Era indianul de la fierărie.

– Sunt Anatos, zise el cu o voce răgușită, așezându-se pe pământ așa cum stau indienii. Nu am prea mult timp la dispoziție ca să-ți explic despre ce e vorba. Dar nu ești prea prost, sunt convins că ai făcut singur jumătate din drum. Lu-

crul cel mai important este ca încă să fii copil. Asta poate să te salveze și să ne salveze și pe noi, dacă ai să ne ascuți. În caz contrar, vei sfârși ca și cei dinaintea ta. Adică făcut zob.

David se chinui să-și înghită saliva. În sfârșit sosise momentul pe care îl aștepta de atâta vreme.

– Cu siguranță că ai ghicit, zise Anatos cu un glas înăbușit. *Casa de pe colină e blestemată...*

7

– TOTUL A ÎNCEPUT acum un secol, murmură Anatos, a cărui voce se schimbă imediat într-o șoaptă pe care abia o puteai auzi.

Vorbea ca unul care se temea să nu fie auzit, aruncând din timp în timp o privire rapidă peste umăr. Sudoarea îi pătase fruntea, și tendoanele proeminente ale mușchilor de la brațe i se încordau sub efectul spasmelor provocate de tensiunea nervoasă.

– Dar n-am să-ți povestesc, făcu el cu un ton mai jos. Vei trăi tu însuși întâmplarea, prin magia puternicei peyotl*...

Făcu un semn. Unul dintre cei doi vagabonzi scoase o bilă negricioasă dintr-un săculeț de piele șifonat care semăna cu un scrot cafeniu. Anatos luă o bucățică de rășină.

– Mestecă, îi ordonă el copilului. Spiritul trecutului se va deschide în tine. Vei vedea prin ochii morților, vei vedea ce-au trăit.

* Peyotl – plantă din Mexic din care se extrage un puternic halucinogen (n.tr.)

David vru să se apere trăgându-se înapoi, dar indianul îl apucă cu brutalitate de ceafă și îi vârî în gură biluța vâscoasă. O savoare cumplită îi violentă cerul gurii, anesteziindu-i progresiv limba și mucoasele. Foarte curând, capul începu să i se învârtască și decorul cabanei se risipi asemenea unei holograme care dispare.

– Nu opune rezistență, îi comandă Anatos. Imaginile vor veni. Vei vizita trecutul. Te vei întoarce în timp.

David simți că se răstoarnă pe spate, dar omoplații lui nu întâlneau solul. I se părea că se prăbușește într-o prăpastie fără fund, că plecase spre centrul Pământului. Se învârtea la infinit.

– E ca și cum aș cădea de pe o clădire cu treizeci de etaje, bolborosi cu fruntea plină de o sudoare rece.

Se rotea în jurul lui ca o pasăre care nu mai știe să se folosească de aripi și se prăbușește în cădere liberă.

– Acum un secol, zise Anatos fără să țină cont de întrerupere, un trib de indieni, Yanato, trăia în câmpie, pe malul fluviului. Erau oameni liniștiți și nu aveau dușmani. Într-o vară, pe o noapte cu lună plină, ceva a căzut din cer și a lovit malul fluviului, producând o zguduitură îngrozitoare care a năruit corturile satului.

Vocea lui nu mai era decât un firisor iăgușit, atonal. Se simțea că povestise întâmplarea asta de mii de ori, șlefuiindu-și frazele și cuvintele, căutând expresiile cele mai frapante, cizelând imaginile. Cu siguranță că lucrase la monologul acesta zile întregi, pe când trudea la fierărie, aplecat peste nicovală, în timp ce scânteile care săreau îi ardeau pielea brațelor.

David înțelese că nu trebuia să mai opună rezistență, ci să cedeze, să accepte călătoria. Să accepte să se strecoare în acel fluviu care îl aspira. Cineva venea la el, un necunoscut,

un copil dintr-o altă epocă, dintr-o altă rasă, de o altă limbă. Și acest copil îi întindea mâinile. O fantomă adusă de veninul de peyotl și care îl invita să vadă prin ochii ei.

Wahnn-Ah-Too. Acesta era numele lui. David începea să se confunde cu el. Căpăta un corp al cărui miros îl incomoda, dar un corp mai suplu și mai puternic decât al lui, cel al lui *Wahnn-Ah-Too*, copilul indian.

„Nu sunt indian, protestă în mintea lui David. Nu vreau să devin altul, nu vreau...”

Dar nu mai avea de ales, *deja* era *Wahnn-An-Too*. Vedeau cu ochii lui, simțea cu carnea lui.

Era în alt timp, într-o altă epocă, din care imaginile ajungeau până la el gălbui și deformate, ca vechile fotografii animate.

Un alt timp, o altă viață. Lui David îi era frig și frică. Corpul lui uns cu grăsime de urs purta acum cicatricele complicate ale sacrificărilor tribale. Avea părul prins în două cozi negre și uleioase, de o parte și de alta a gâtului. *Și avea pielea roșie...* O voce îndepărtată (a lui Anatos?) îi repetă încă o dată că se numea *Wahnn-Ah-Too*, ceea ce însemna cu aproximație Cerbul rapid. Era un nume temporar, un nume de copil pe care îl va schimba în curând, când va ajunge în putere.

Era stăpânit de o mare tulburare. O tulburare provocată de un eveniment formidabil. Ceva căzuse din Lună, un meteorit probabil, dar *Wahnn-Ah-Too* nu cunoștea acest cuvânt pe care nu reușea să-l traducă decât prin locuțiunea „piatră-căzută-din-noapte”.

Nu știa dacă trebuia să se bucure sau să se îngrijoreze, nu era decât un copil, dominat de dispoziții schimbătoare. Noutatea îl stârnea dar îl și speria. Cu toate astea, în ciuda vârstei fragede, în curând va deveni luptător și va trebui să-și

câștigate prima pană. Până atunci dusesese o viață liniștită, puțin cam monotonă, *dar faptul se produsese*, trebuia să vorbească de el. Piatra se desprinsese din stele. O piatră enormă și negricioasă, care săpase un crater mare în câmpie, carbonizând iarba preriei în jur și lichefiind pietrele. Vreme de zile și zile bolovanul căzut din cer palpitase precum jarul peste care trece suflarea vântului. Căldura vitrificase nisipul de pe marginea locului unde avusese loc impactul iar o parte din câmpie se transformase într-o oglindă vastă și alunecoasă. Zguduitura provocată de prăbușire despicase solul pe o lungime de aproape un kilometru și secerase copacii pădurii.

La început, lui David-Wahnn-Ah-Too și celorlalți copilași li se păru-se ceva frumos, apoi instinctul îi îndemnase la prudență.

Vreme de o săptămână aerolitul arsesse ca jarul, în timp ce vântul aducea dinspre el un miros pestilențial, de sulf și amoniac. După aceea, piatra începuse să se răcească și să-și piardă strălucirea, rămânând un deșeu ciopârțit, un fel de cărbune celest gigantic, înfipt, ca vârful unei săgeți, în pielea Pământului. Indienii Yanato s-au apropiat cu timiditate de stânca picată din cer, ca să vadă dacă nu cumva era o manifestare a divinității, dar mirosul cumplit degajat de piatră îi obligă să bată în retragere.

David Wahnn-Ah-Too ghicea că acolo e ceva primejdios, ceva nefast. Dar știa foarte bine că nimeni n-ar fi ascultat de un copil care nu-și câștigase încă prima pană. Nu avea dreptul să vorbească, la fel ca și toți ceilalți băieței.

Vrăjitorul se urcă pe colină pentru a examina umbrele care pătau suprafața Lunii. I se păru că descoperă una nouă, pe care nu o cunoștea, și hotărî că aceea era urma lăsată de stânca înfiptă în câmpie, în urma desprinderii de planeta de origine. „S-a rupt un munte, declară el. S-a desprins de Lună ca să cadă pe pământul nostru. E o avalanșă cerească, așa cum se produce uneori în viața lumilor.“

Toți îl ascultau clătinând aprobator din cap, căci era un om foarte înțelept, foarte bun cunoscător al misterelor naturii. Totuși, unii luptători tineri ai tribului declarară că piatra neagră trebuia adorată ca o divinitate, căci era vârful unei săgeți trimisă de zeul războiului. Iar această săgeată enormă era semnalul unui război de cucerire. Indienii Yanato trebuiau să dea iama prin câmpii, pentru a cucerii teritorii noi.

Vrăjitorul îi dezaprobă și exprimă mari rezerve în privința emanațiilor pietrei căzute din Lună. După părerea lui, toți ar fi trebuit să stea departe, să fugă de miros și de contactul cu ea. Cei mai tineri (dar David nu făcea parte din acest clan) nu l-au ascultat și și-au făcut un obicei din a se prosterna în fiecare zi în fața totemului ciopârțit, căzut din noapte.

În această perioadă, cățelele tribului fătară și își sfâșiară puii. Peste tot în împrejurimi fură găsite resturi de cățeluși făcuți bucățele de mamele lor. Păsările din pădure își aruncară puii din cuiburi ca să moară striviți de pământ. Bivolii din câmpie își călcară în copite progenitura mai înainte ca aceasta să se fi ridicat pe picioarele subțirele și tremurătoare. Asemenea miracole malefice nu i-a cruțat nici pe indieni. Pruncii alăptați la sân mușcară până la sânge mameloanele mamei lor, iar unii dintre ei încercară chiar să le devoreze sânii. Unul dintre ei trebui ucis cu lovituri de secure pentru a-l desprinde de mamela pe care începuse brusc să o mănânce. După ce a fost despărțit de mama lui, s-a constatat că avea gura plină de sânge și de carne pe jumătate mestecată. Femeia muri din cauza hemoragiei care nu a mai putut fi oprită, iar copilul a fost văzut de tot tribul cum, deși inconștient, clănțănea spasmodic din maxilare, asemenea unui câine turbat.

...David ghicea că trebuia să se trezească neîntârziat. Acum visul avea să devină insuportabil, era sigur de asta. Trebuia să scape de sub puterea drogului mai înainte ca groaza să se năpustească asupra lui. Trebuia! TREBUIA...

Da, fuseseră semne. David Wahn-Ah-Too își amintea de ele cu o claritate remarcabilă. Imaginile veneau din trecut, aduse de puterea magice peyotl. Avea alt nume, avea alt corp. Memoria colectivă a tribului curgea în venele lui. Avea pielea roșie, fața turtită, codițe întărite cu grăsime de grizzly și o husă peniană între coapse. Fantoma lui Wahn-Ah-Too venise dintre umbre pentru a-i spune povestea lui, pentru a-i împrumuta corpul și a-l ajuta să pătrundă în culisele misterelor colinei. Iar el, copilul alb, atât de neajutorat, atât de dezarmat, era forțat să asculte. Nu putea să scape, trebuia să suporte totul, *până la capăt*.

Fuseseră semne. Și astea și multe altele. Toate femeile rămase borțose în noaptea impactului au născut, înainte de termen, copii anormali, cu forme monstruoase. Astfel de cazuri erau de obicei rare la indienii Yanato, care interziceau căsătoriile între rude și reprezentau o rasă pură, solidă, fără tare ereditare. Malassow, vrăjitorul, a devenit teribil de îngrijorat. La șase luni după căderea meteoritului, s-a născut un copil cu două capete și cu dinții atât de lungi, încât îi străpunseseră obraji...

S-a observat foarte repede că toți copiii născuți în această perioadă veneau pe lume cu colți de linx în gură. Această dentiție aberantă le deforma maxilarul și dădea feței lor un aspect de animal, care a înspăimântat tot tribul. David-Wahn-Ah-Too a fost mușcat de unul din ei, și cu mare greutate a reușit să se vindece. Sfatul bătrânilor a hotărât că era preferabil să fie suprimați dându-li-se să înghită o fiertură otrăvită.

Dar și în privința asta s-au lovit de o surpriză neplăcută. Incredibil de rezistenți, copiii au digerat otrava fără ca aceasta să-i deranjeze cu nimic. Acum clăntăneau din maxilare zi și noapte, mușcând și sfâșiind tot ce le venea la îndemână. Au fost închiși într-o cușcă unde foarte curând s-au luat la bătaie,

aplicându-și mușcăături cumplite, care au provocat moartea a jumătate dintre ei. Malassow a ordonat cufundarea cuștii, o noapte întreagă, în apa râului, pentru a-i îneca pe supraviețuitori.

Da, adevărul e că tribul a trecut atunci prin zile negre. Trebuia să se îndepărteze de piatra cu efluvii malefice, să-și transporte tabăra la celălalt capăt al câmpiei, în spatele ecranului format de colină. Indienii Yanato și-au strâns corturile și au plecat, fugind de stânca ciuruită de cratere dinspre care vântul aducea un praf cenușiu și lipicios ca cenușa.

Și animalele au fugit. Cele care au fost prea proaste pentru a mai ghici pericolul și au rămas în apropierea meteoritului au murit în curând, de o boală ciudată. Au fost găsite preschimbate în statui de cenușă, care se fărâmițau și curgeau pe sol imediat ce le atingeai.

La adăpostul colinei, indienii Yanato și-au regăsit viața liniștită de altădată. Treptat, nașterile anormale s-au rărit, iar nou-născuții cu anomalii fizice erau în mod sistematic eliminați. Pacea coborî din nou asupra indienilor care considerară drept o datorie să nu mai evoce niciodată aceste amintiri neplăcute. Atunci au sosit soldații.

Veneau să „pacifice” regiunea pentru a pregăti sosirea unei caravane de coloniști. Imediat ce i-au văzut pe indieni, mintea le-a fost obsedată de un singur gând: să construiască în vârful colinei o citadelă pentru a ține câmpia sub focul tunurilor. Comandantul gamizoanei, un anume William Desmond Hollisson, era singurul supraviețuitor al unui fort ars de indieni, undeva prin sud. Nu avea încredere în garduri de bulumaci. Visa numai la fortărețe după moda veche, construite din piatră solidă, refractară la foc și destul de tare ca să frângă săgețile sălbaticilor.

Foarte repede îi veni ideea de a tăia în bucăți blocul enorm de stâncă înălțat lângă râu. Bineînțeles, nu avea de

unde să știe că era vorba de o piatră căzută din cer. Cu timpul, pământul acoperise meteoritul, și pe el începuse să crească iarba, făcându-l să semene cu un banal bloc de piatră.

– De ce trăiesc albi în peșteri, ca urșii? l-a întrebat David pe vrăjitor. Zic că sunt civilizați și se închid în găuri de piatră ca animalele.

Dar bătrânul, preocupat de alte griji, nu binevoi să-i răspundă. Copiii își râdeau de David. „Albilor le place piatra, spuneau ei rânjind, toată lumea știe asta. Totdeauna caută să se adăpostească după bolovani. Chiar și când mor își îngrămădesc pietre pe burtă. Sunt nebuni.“

Malassow s-a dus atunci la soldați. „Stânca e nefastă, a încercat el să le explice, nu trebuie să se atingă nimeni de ea. Cu atât mai puțin să fie folosită la construirea unei grote în scobitura căreia vă veți adăposti, după cum aveți obiceiul.“

Nimeni nu l-a ascultat, pentru că nu vorbea bine limba albilor. Când a făcut desene pe pământ pentru a încerca să se facă înțeles, Hollisson le-a șters cu cizma. L-au tratat cu asprime pe vrăjitor și l-au aruncat afară din tabără, spunându-i să nu mai pună piciorul pe-acolo. Lui David i-a fost rușine și a suferit pentru bătrânul înțelept. Își tăie pielea abdomenului cu o piatră ascuțită, în semn de solidaritate cu vrăjitorul.

Să-ți tai pielea abdomenului? Tu? David? Ești mult prea sensibil pentru asta! Wahn-Ah-Too a făcut-o, nu tu! Tu ai face mai bine să te întorci la realitate, mai înainte ca lucrurile să ia o întorsătură proastă! Nu ești decât un mic alb, fără puterea de a înfrunta magia!

Indienii Yanato au înțeles că venise din nou vremea nenorocirilor. Cortul de piatră al albilor se înălța acum în vârful colinei, cub mare și cenușiu, având din loc în loc deschizături înguste. Pe ziduri fâlfâia un drapel.

La câteva săptămâni după instalarea soldaților în citadelă, pe iarba preriei au fost descoperite primele animale torturate.

Bivoli, coioți, cerbi. Uneori chiar și vreun cal sălbatic. Fuseseră ciopârțiți, aveau membrele tăiate, ochii, limba, labele și capul smulse. Cineva devorase toate organele interne, transformând hoiturile în carcase de carne goale pe dinăuntru.

Noaptea, războinicii care făceau de pază vedeau trecând umbre alarmante. David-Wahnn-Ah-Too le-a văzut și el. „Niște animale, a încercat el să explice alor lui. Niște animale mai înalte decât un om, care umblă pe labele din spate, ca niște urși. Niște animale a căror răsuflare răspândește o duhoare insuportabilă.“

În ciuda vârstei sale fragede, băiatul a fost crezut. S-au aprins torțe și focuri, s-au confecționat săgeți și sulite. Unii vorbeau de urși golași, fără blană, cu botul turtit. Alții de niște oameni îngrozitori, mai înalți decât cei obișnuiți, cu pielea cenușie și maxilarele pline de colți.

Un războinic, căruia îi tremura vocea de frică, declară că, în ciuda deformărilor feței, îl recunoscuse pe Hollisson. „*Era ingenuncheat în pântecul unei iepe moarte*, i-a explicat el lui David, și îi scotea, cu amândouă mâinile, măruntaiele. Gura îi era atât de largă, încât ar fi putut să înghită un bebeluș fără să se înece cu el.“

Până la urmă, toate descrierile au dus la același portret: un animal imens și gol, cu o gură exagerat de căscată, plină de colți crescuți în dezordine. Se vorbea și de mâini acoperite în întregime cu o materie comoasă, de la vârful degetelor până la încheietura palmei, și despre gheare monstruoase de fildeș, în stare să zgârie cele mai tari pietre. „Sunt Hollisson și soldații lui, repetau indienii“. Iar David știa, în adâncul lui, că ăsta era adevărul.

În fiecare noapte, citadela cocoțată în vârful colinei strălucea în întuneric, emanând o lumină fosforescentă ciudată, asemenea flăcărilor care se deplasează la suprafața mlaștinilor, deasupra turbelor putrezite.

Când animalele părăsiră câmpia, începură să dispară femeile. Lucrul se întâmpla mereu în același fel: animalul, înspăimântător de silențios în ciuda taliei pe care o avea, se strecura în tabără, spinteca un cort de piele și punea mâna pe o femeie care dormea. A doua zi găseau în iarbă capul nenorocitei. Avea limba mâncată, iar ochii și creierul supti. Tot așa și corpul, golit de toate organele interne și rămas cu carnea neatinsă. Monștrii nu se hrăneau decât cu viscere. Își ciopârteau prada doar ca s-o poată goli mai bine. S-a observat că sfâșiau sexul femeilor pentru a-și putea introduce capul și că, o dată intrați în victima lor până la umeri, se înfruptau în liniște, absorbind cu lăcomie șiragul lung și vâscos al intestinelor...

Tribul a fost cuprins de oroare, dar indienii Yanato nu mai puteau fugi încă o dată fără să-și piardă onoarea de războinici. Trebuia să înfrunte primejdia, oricât ar fi fost ea de oribilă, sau să devină batjocura celorlalte triburi.

Într-o singură noapte au dispărut trei femei însărcinate, printre care mama și sora mai mare ale lui David-Wahnn-Ah-Too. Cadavrele lor au fost găsite golite, la fel cu celelalte. Hollisson și monștrii lui le devoraseră măruntaiele... și copiii pe care îi purtau în pânțece. De data asta mânia a fost mai tare decât frica. Au fost aleși câțiva tineri războinici, iar David, deși nu împlinise vârsta, a primit și el o lance și un cuțit pentru a lua parte la expediție. Și-a dat seama că i se oferea ocazia de a-și câștiga prima pană, dar că avea toate șansele ca această primă pană să fie și ultima.

Indienii Yanato și-au pictat fața, și-au luat armele și au pornit la asaltul citadelei. „Merg la luptă, gândea David care pășea în coada coloanei. Peste câteva clipe voi muri ca războinic și am să călăresc într-un galop veșnic prin preriile cerului.” Nu era nici trist, nici înspăimântat, dar degetele i se umeziseră pe mânerul lăncii prea mari pentru el.

Lucru curios, nimeni la apropierea lor nu suna alarma, tunurile nu erau îndreptate spre ei și nici un soldat nu se grăbise să ia poziție pe metereze cu arma în mână. Poarta citadelei era larg deschisă, majoritatea soldaților păreau întinși pe iarbă, într-o ținută neglijentă, unii de-a dreptul în pielea goală. Cu mâinile încrucișate pe pânțele, într-o atitudine de animale ghiftuite care digeră, soldații zăceau cu ochii la cer, indiferenți la sosirea sălbaticilor.

„Omorâți-i pe toți! a ordonat Malassow. Piatra căzută din Lună face din ei, în fiecare noapte, niște monștri. Unul să nu mai rămână!“

Războinicii s-au aruncat asupra soldaților, ținându-i la pământ cu ascuțișul lăncilor și tăindu-le beregata cu pumnalele. Iar David i-a imitat. *Era doar un copil, și totuși omora cu aceeași hotărâre, cu aceeași eficacitate.*

Nici una dintre victime nu scoase vreun geamăt de durere. Nici un soldat nu încercă să se apere sau să fugă. Se lăsară masacrați zâmbind întruna, iar zâmbetul lor era mai oribil decât grimasa unui bărbat căruia i s-ar smulge organele genitale cu un cuțit înroșit în foc.

Malassow și războinicii îl găsiră pe Hollisson în camera hărților, gol și roz ca un bebeluș monstruos. Visa cu ochii deschiși, ținând în mână o carte de poezii. Un fonograf își rotea discul difuzând o melodie romantică la modă. Războinicii îl crucificară pe sol cu cuțitele, apoi îi scoaseră ochii cu un toc care zăcea pe birou. Pe urmă îl castrară, îl scalpară și îi spintecară corpul de la pubis până la mădul lui Adam. Cu toate astea William Desmond Hollisson zâmbea și fredona.

De data asta, David Wahn-Ah-Too avu impresia că își va pierde cunoștința. Cuprinși de o spaimă sacră, războinicii se retraseră cu mâini tremurătoare. După ce trecură pragul citadelei, o luară la fugă în dezordine, îmbrâncindu-se în goană

pe pantele colinei. Se întoarseră în tabără plini de sânge și clănțănind de frică, nici pe departe ușurați de această victorie inacceptabilă. „N-a fost o bătălie frumoasă, conchise Malassow. Și nici unul dintre noi nu poate fi mândru de ea.”

În seara aceea nu cântară și nu dansară, fiecare întorcându-și mereu privirea spre vârful colinei, unde citadela avea parcă o strălucire neobișnuită.

Vreme de o săptămână nu s-a mai întâmplat nimic. În a opta zi, David îl zări pe Hollisson călărind în jurul colinei. Era gol, părul începuse să-i crească, iar pe tors avea o cicatrice care forma o umflătură lungă și albicioasă dar solidă. Hollisson veni în galop până la tabără și îl salută pe Malassow cât se poate de politico. Însăpăimântat, vrăjitorul zări, în adâncul orbitelor distruse, globii oculari ai ofițerului care începuseră să se refacă.

Invincibili... cuvântul s-a răspândit imediat din gură în gură. David, care avusese destul curaj sau inconștiență să se apropie la o zvârlitură de piatră de mica fortăreață, aduse vestea că soldații își reluasera activitățile zilnice: jucând cărți sau văxuindu-și cizmele, în ciuda rănilor monstruoase care le brăzda corpul. De altfel, cele mai multe răni erau în curs de cicatrizare și ofereau privirii un aspect rozaliu, foarte frumos, fără nici o urmă de infecție.

„Se vindecă, bolborosi David cramponându-se de mâna îmbătrânită a vrăjitorului. I-am omorât, și ei sunt deja gata s-o ia de la început. Ar fi trebuit să-i tăiem bucățele, să-i ardem, să-i...”

– N-ar fi slujit la nimic, răspunsese Malassow. Atâta vreme cât piatra Lunii îi va proteja, armele noastre nu au nici o putere împotriva lor. Nu mai sunt oameni, corpul lor s-a modificat. Dacă vrem să le facem vreun rău, va trebui să recurgem la magie...”

După indicațiile lui, tribul a înfipt pe colină totemuri înfățișând un monstru cu un corn de lună pe cap, apoi Malassow a pus să fie semănate împrejurul citadelei niște semințe misterioase în care își punea ultimele speranțe.

După prima ploaie, din semințe au ieșit niște copaci majestuoși, care creșteau extraordinar de repede. În câteva luni, versanții colinei s-au acoperit cu o vegetație deasă, cu trunchiuri enorme și nemaipomenit de apropiate. Citadela s-a pomenit încercuită. „Dacă nu putem să-i omorâm, a spus Malassow cu un suspin, cel puțin să încercăm să-i închidem în cușcă!”

David constată cu o oarecare ușurare că strategia bătrânului se dovedea eficientă. Copacii enormi, imposibil de scos din rădăcină, stinghereau înaintarea oamenilor-fiare. Dacă ar fi fost în toate mințile, aceștia ar fi putut ca, în timpul zilei, să ia un topor, un ferăstrău și să-i doboare; dar mintea lor o luase razna. Erau văzuți zâmbind, înmulțindu-și amabilitățile, cu o grație efeminată, de homosexuali. Noaptea, drenându-le toată bestialitatea, îi purifica.

Din fericire, în curând copacii fură destul de groși pentru a-i împiedica pe monștri să mai coboare de pe colină. Încercară ei să se cațare de-a lungul trunchiurilor, dar crengile se rupeau sub greutatea lor. Indienii Yanato, ghemuiți în jurul focurilor taberelor, auziră atunci niște urlete înspăimântătoare, ridicându-se dinspre citadelă în direcția Lunii. Erau strigăte neomenești, scoase de niște boturi spurcate, cu coarde vocale concepute pentru mârâituri și răgete. Haita soldaților-monștri urla până în zori, până la răsăritul soarelui, fără să le lase indienilor nici un răgaz.

„Ce se va întâmpla? îl întrebase David pe Malassow. Vor deveni destul de puternici ca să scoată copacii din rădăcină și să-și croiască drum prin pădure?”

Dar bătrânul dădea din cap, fără să răspundă. După prima săptămână, strigătele se schimbă. Cu furia se amesteca acum durerea. Urletele fiarelor deveneau uneori schelălăituri.

„Malassow, implorau războinicii, fie-ți milă și spune-ne ce se întâmplă!

– Nu înțelegeți? zicea vrăjitorul, rânjind. Le e foame. *Au ajuns să se mănânce unii pe alții.* În curând vor muri cu toții. Și ultimul care va rămâne își va devora propriul corp ca să-și potolească foamea.

– Dar ei nu pot să moară, protestau oamenii.

– Un om nu poate omorî un monstru, îl corectase Malassow, dar monștrii pot foarte bine să se omoare între ei.“

Și asta se și întâmplă. Strigătele încetară după cea de a doua săptămână. Indienii hotărâră să se strecoare printre trunchiuri pentru a urca până la citadelă. Sus descoperiră doar cadavre ciopârțite, imposibil de identificat. Hollisson, muribund, se târâse până în camera hărților. Pentru a-și potoli foamea violentă, nenorocitul își devorase brațele și picioarele. Om-trunchi, rătăcind în derivă la hotarul morții, fredona zâmbind, cu gura murdară de sânge.

Indienii l-au coborât până la râu și i-au așezat trupul pe o plută, sperând că va fi dusă de curent departe, spre mare, și nu vor mai auzi niciodată de el.

După trei luni a sosit o altă coloană de cavalerie. A urcat direct la citadelă și a găsit cadavrele mutilate de care indienii nu îndrăzniseră să se atingă. Masacrul a fost pus pe seama indienilor Yanato, și tribul a fost nimicit fără milă, cu tunurile. Malassow a murit, ca mulți alții, ciopârțit de o ghiulea. Numai câteva femei au reușit să fugă, strângându-și copilașii la piept. Regiunea a fost declarată „pacificată“ și au început să sosească primele căruțe ale coloniștilor. În câmpie s-a ivit, peste noapte, orașul Willoughby Point.

Dar David-Wahnn-Ah-Too nu a putut să transmită locuitorilor lui secretul colinei, pentru că atunci era deja mort. La sfârșitul ultimei bătălii, băiatul încercase să le urmeze pe femei, dar după ce parcursese o distanță de câțiva kilometri, primise o lovitură de sabie în cap și sângele îl orbea. În cele din urmă, vlăguit de pierderea sângelui, se culcase pe iarba câmpiei.

„Preriile din cer, murmurase el întinzându-se jos. Intru în marea prerie. E verde... Oh, cât e de verde!“

David își simțea acum corpul răcindu-se, putrezind. Murea o dată cu Wahnn-Ah-Too. Murea, și spiritul lui se înrădăcina în pământul câmpiei. Înțelesese că trebuia să facă un efort dacă nu voia să rămână prizonierul învelișului corporal al unui indian din secolul trecut. Trebuia să scape de magie, să revină în corpul lui, să-și regăsească propria viață, să-și înceteze plutirea în derivă pe șuvoiul timpului. Dar Wahnn-Ah-Too încerca să-l rețină.

„Rămâi cu mine, micule alb, zicea el rânjind. Nu voi mai fi chiar atât de singur. Și în fond cineva trebuie să-mi adune bieteile oase împrăștiate în iarbă. Toți copiii din lume știu să joace arșice... Tu îmi vei reconstitui scheletul. Rămâi, micule alb. Ți-am împrumutat numele și amintirile mele, în schimb ține-mi tovărășie. Rămâi...“

David se zbătea, încercând să scape din strânsoarea ierbii, a acelui mormânt care nu era al său. „Mă numesc David, bolborosi el. Nu sunt indian. Am privit pur și simplu în mintea unui mort... Mă voi trezi. Nu e decât o scamatorie, un delir provocat de drog. Anatos m-a hipnotizat, pur și simplu m-a hipnotizat.“

Avu o convulsie, apoi se simți de parcă ar fi împins cu piciorul în fundul unei piscine pentru a urca la suprafață, dar apa era grasă, teribil de lipicioasă. Credea că nu va reuși. Avu un spasm, vomă și fu gata să se înece cu ce dădea afară.

– Gata... Gata, s-a terminat, îi murmură glasul înăbușit al lui Anatos. Te întorci, revii. Nu intra în panică.

Ștergea bărbia și pieptul lui David cu o cârpă mirosind urât. Copilul deschise, în sfârșit, ochii. Dezlipirea pleoapelor îi provocă durere, la fel ca atunci când ai forța o cicatrice, și gemu.

Anatos găfâia, cu fața lucind de sudoare. David, tot în pielea goală, își simți inima bătându-i cu disperare. Mintea nu i se revolta împotriva a ceea ce tocmai trăise. Ceva îi șoptea că spiritele indiene nu mințiseră și că nu era deloc nebun. Pe toată durata „călătoriei“ i se păruse că aude sub el mârâitul înăbușit al colinei. Lucrul acesta nu-l mira deloc, pentru că din prima zi, de la prima privire o simțise malefică.

– Erau vârcolaci? zise el.

Acum nu se mai sufoca, așa că nu-i mai era frică.

– Hollisson și ceilalți, repetă el. Cei pe care i-am văzut datorită lui Wahn-Ah-Too... erau vârcolaci?

Anatos dădu indiferent din umeri.

– Poate, dar nu semănau cu cei pe care ni-i arată de obicei prin filme. De altfel, nimeni, n-a reușit să-i descrie vreodată exact. Cei care s-au apropiat destul de mult de ei ca să-i poată vedea nu s-au mai întors niciodată.

– După aceea, șopti David, totul a reînceput?

– După aceea, și după aceea, și iar după aceea... până când, în sfârșit, oamenii din Willoughby au început să înțeleagă, până când nimeni nu a mai vrut să locuiască în citadelă.

– N-au încercat s-o dărâme?

– Ba da, dar nimic n-a clintit-o. Nici butoaietele cu praf de pușcă, nici dinamita. Chestia asta a căzut din Lună, a traversat spațiul, cum ai vrea să fie distrusă de o simplă bombă? E indestructibilă, ca și cei pe care-i naște. Citadela a rămas

multă vreme nelocuită, apoi legenda s-a uitat. Cineva a cum-părat clădirea, a transformat-o... Și de fiecare dată monștrii au revenit. De-a lungul unui secol a fost, rând pe rând, închisoare, spital, clinică psihiatrică, centru de tratamente balneare, hotel, și de fiecare dată... Locuitorii din Willoughby au fost nevoiți să învețe să trăiască cu blestemul. De cele mai multe ori reușesc să îndepărteze amenințarea, făcându-i să fugă pe noii locatari, înfricoșându-i prin manifestări de ostilitate. Dar unii se încăpățânează.

– Ca părinții mei?

– Da. Pentru că ăștia sunt deosebit de sensibili la emanațiile casei. Pentru că sunt imediat subjuși.

– Vrei să spui că se vor... *transforma*?

Cuvântul ieșise cu greutate, și un moment David avu impresia că scuipa o lighioană moartă pe care ar fi înghițit-o din neatenție.

– Da, zise apăsător, Anatos. Vor deveni fiare a căror foame va crește din zi în zi. Și nimic din ce-ar putea încerca oamenii din oraș împotriva lor nu va putea să-i oprească. Nici capcanele, nici gloanțele, nici explozivii.

– Dar gloanțele... de argint? se bâlbâi David.

Anatos dădu amuzat din umeri.

– Nu suntem într-un film cu efecte speciale, zise el râzând. Astea sunt niște tâmpenii inventate de scenariștii de la Hollywood, nimic altceva.

– Dar eu..., gemu copilul. Și EU mă voi transforma...

Începuse să dărdăie de frică. Crezu că se va prăbuși, transformat într-o grămadă de gelatină. Mâna lui Anatos se lăsă pe umărul lui.

– Nu, zise el cu fermitate. Tu nu, *pentru că ești un copil*. Cazurile observate în cursul secolelor care au trecut dovedesc că radiațiile emise de pietre nu acționează decât asupra adulților.

– De... de ce?

– Chestie de secreții hormonale. Cu cât un copil e mai mic, cu atât mai mult e imunizat împotriva efectelor casei.

Făcu o pauză apoi adăugă:

– În schimb nimic nu te va imuniza împotriva mușcăturilor părinților tăi. Dacă se hotărăsc să te devoreze, vei ajunge zob, ca și cei doi puștani dinaintea ta. Când Fiara simte că îi e foame, nimic n-o oprește și are nevoie de o victimă, indiferent cine ar fi.

Dinții lui David începuseră să clănțane. Își mușcă degetul mic pentru a pune capăt acestui zgomot insuportabil.

– A... Atunci trebuie să plecăm, zise el gâfâit, cu un glas pe care nu și-l mai recunoștea.

– Prea târziu, răspunse Anatos. Casa îi ține în puterea ei. I-a înrobit deja. Peste câțva timp, vor începe să iasă noaptea după hrană. De data asta copacii nu-i vor opri, nu mai suntem pe vremea vrăjitorului Malassow, pe pantele colinei șerpuiește acum un drum frumos, un drum deschis de albi, și pe acolo o vor apuca. Vor coborî în sat și nu vor găsi decât gratii și uși blindate. Atunci se vor ascunde la marginea drumului, sperând să treacă vreo mașină. Au nevoie să mănânce, înțelegi? Să mănânce cu orice preț!

– Și dacă nu găsesc nimic? gemu David.

– Atunci vor începe să se gândească la tine. Își vor zice: „De ce mai zăbovim? Vom găsi neapărat ceva acasă.”

– N-au să facă asta! răcni David.

În spatele lui, Lenox și Buddy râseră cu hohote.

– Oh, ba da, o vor face! murmură Anatos. Fiindcă pentru ei nu vei mai reprezenta decât câteva zeci de kilograme de carne macră, aflată la îndemână. Puștoaica și fratele ei, cei care au locuit aici înaintea ta au zis la fel. „N-o vor face, îngână Buddy cu o voce năroadă. Tati și mami ne iubesc prea mult.”

– Da, îi iubeau, zise și Lenox, se înnebuneau după ei, *dar de preferință în stare crudă.*

David își astupă urechile. Era un gest melodramatic, dar nu și-l putuse reține.

– Nu te mai prosti, îl bombăni indianul. Să știi că nu ne amuză deloc gândul că, peste trei-patru zile, nimeni nu va mai putea să scoată nasul afară după căderea nopții! I-am văzut pe părinții tăi azi dimineată și mi-am dat seama că sunt deja atinși. Nu-i așa că s-au schimbat? Știi asta? Nu? **ȘTII, NU-I AȘA?**

– DA! urlă David înainte de a izbucni în lacrimi.

– Atunci trebuie acționat repede, zise indianul, suspinând. Vom intra după aceea în amănunte. Trebuie să memorezi regulile de bază, să știi că această casă nu are nici o putere asupra ta, că fizic vei scăpa de sub influența ei, dar că vei fi totuși în pericol de fiecare dată când soarele va coborî la orizont. Părinții tăi vor urma ciclul normal al metamorfozelor. Și dacă se împerechează în timpul unei transformări, vor da naștere unui monstru. Cum li s-a întâmplat acelor indieni Yanato care s-au apropiat prea mult de meteorit.

– E scârbos, bolborosi David ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

– Atâta vreme cât secrețiile tale hormonale sunt ale unui copil, poți fi sigur că nu riști nimic. Dacă ai fi avut barbă, era cu totul altceva.

Tăcu, își coborî privirea și adăugă cu o voce plină de jenă:

– Și acum să trecem la treaba cea mai delicată...

David își ridică fruntea ghicind că lucrul cel mai rău abia acum urma. Se mânjise de muci ștergându-și lacrimile, dar nu dădu nici o atenție faptului.

– Nu există decât un singur mijloc de a ucide vârcolacul, zise foarte lent Anatos, iar glonțul de argint nu are nici un amestec în toată treaba asta. *Pentru a pune capăt blestemului*

Lunii, trebuie ca fiara să fie doborâtă de cineva din propria ei familie.

– Ce... Cum? se bâlbâi David.

– Cu cât e vorba de o rudă mai apropiată, cu atât mai multe șanse are rana de a fi mortală, se grăbi să precizeze Anatos. Nu încerc să explic, spun pur și simplu că asta s-a verificat în mod constant în cursul secolului trecut. E șocul sângelui. Sângele curat împotriva celui impur. Problema nu se poate rezolva decât în familie. Fiara nu se hotărăște să moară decât dacă se vede doborâtă de cineva din familia ei, cineva care o îndrăgește. Această condamnare îl convinge de monstruozitatea ei și de necesitatea de a dispărea. Nu există nici o altă portiță de scăpare. Nici una.

– Sunteți cu toții nebuni, șopti David cuprins de oroare.

Vru să se ridice, dar mâna indianului îl ținut la pământ.

– Ia, puștiule, murmură Buddy întinzându-i o sticlă cu rachiu. Trage-i o înghițitură; ai nevoie.

David duse mecanic sticla la gură și bău un gât.

Un val de căldură îi incendie imediat fața, sporind și mai mult confuzia care îl copleșea.

– În casă e frig, zise el, fără să se uite la nimeni. Mobilele plutesc deasupra solului, iar în camere e totdeauna întuneric, chiar și în plină zi.

– Asta e atmosfera lunară, comentă Anatos. Când se face seară, pietrele își regăsesc puterea. Gravitația e mai mică, la fel ca pe Lună. Temperatura scade. Zidurile reflectă o lumină lipsită de căldură.

– Ai intrat acolo? îl întreabă David.

– Da, o singură dată, mărturisi indianul. Și era gata-gata să mă coste scump.

Își ridică tricoul, arătându-i rănilor paralele de pe piept.

– Credeam că magia celor vechi mă va proteja, zise el cu un rânj. Sunt ultimul indian Yanato. Dar Fiara era acolo, n-am avut timp s-o zăresc. Doar m-a atins ușor. M-am cățarat

într-un copac și n-a putut să vină după mine. În general, ei sunt prea greoi ca să se cațare pe crengi. Sunt puternici, dar lipsiți de suplețe. A doua zi, nu-și amintesc nimic și își petrec ziua digerând ca pisicile. Sunt într-o dispoziție încântătoare, foarte sociabili, gata să te servească. O să bagi de seamă singur.

– Nu vreau să-i omor, zise David apăsând pe fiecare cuvânt. Sunt părinții mei. Îi iubesc.

– Așteaptă să-ți intre bine frica în oase, șuieră indianul. Poate că n-ai să-i mai iubești chiar atât de mult.

David își feri privirea, luă hainele și începu să se îmbrace.

– Sunteți trei țicniți, le zise el. La școală aveam un coleg care trăgea pe nas diluant. Povestea niște chestii tăcănite, la fel ca voi. Vă distrați bătându-vă joc de mine, asta e tot.

– Nu crezi o vorbă din ce spui, replică sentențios Anatos. Tot ce ți-am povestit tu presimțiseși deja, intuitiv. Greșesc?

– Nu, mărturisi David. Și am văzut șifonierele plutind... Dar nu vreau să-i omor. Vreau să le spun că trebuie să plecăm. Anatos se strâmbă.

– Asta nu va servi la nimic. Sunt deja atinși. Digeră tot ce-ai aflat de la noi, dar nu sta o mie de ani pe gânduri. După părerea mea, metamorfoza va începe peste trei-patru zile. Vom încerca să te protejăm după puterile noastre, dar vără-ți în cap că tu și *numai tu*, poți pune capăt acestei amenințări.

Se ridicară și ieșiră din cabana conică. Anatos îi urmă imediat pe motocicletă lui.

– Orașul se va refugia în spatele zăbrelelor, zise el. Bartlow știe că nu poate face nimic împotriva Fiarelor. A încercat totul în tinerețea lui: curse, ambuscade cu pușca în mână, explozibil. Luptând împotriva vârcolacilor și-a pierdut cei mai buni prieteni. Acum se ascunde, ca și ceilalți. Ca Hossecker, care se închide noaptea în biserica lui blindată ca să deguste un rachiu care ar orbi și-un taur. E rândul tău să intri în

scenă, puștiule. Noi te-am învățat regulile, așa cum facem ori de câte ori o familie se instalează pe colină.

– Și s-a întâmplat vreodată, măcar o dată, să vă asculte vreun copil? îl întrebă cu ură David.

Anatos își așază pe nasul coroiat ochelarii de motociclist.

– Da, răspunse el. O dată. O copilă de unsprezece ani. Și-a ucis tatăl și mama cu un cuțit de bucătărie și...

– Și?

– S-a spânzurat, mărturisi Anatos. A fost găsită în pădure, spânzурată cu coarda de o creangă joasă.

Își îndreptă spatele și apăsă cu toată greutatea pe pedala motocicletei.

– Și după ce-și devorează copiii ce fac? întrebă David găfâit, agățându-se de ghidon.

– Rămân în regiune câtă vreme găsesc de mâncare. Cu timpul, devin vicleni. Uneori chiar reușesc să intre în case, să forțeze gratiile, dar alții pleacă să caute mai departe, părăsesc ținutul.

– Și rămân vârcolaci?

– Nimeni nu știe. Poate că, dacă nu mai sunt în contact cu casa, metamorfoza se atenuază.

– Asta înseamnă, zise David plin de speranță, că dacă reușesc să-i fac să plece, părinții mei vor redeveni normali!

– Nu vor pleca de bună voie, zise Anatos, cu lehamitea unui profesor în fața unui elev obtuz. Casa îi ține pe loc. Acum n-are să le mai dea drumul. Acum numai tu mai poți face ceva. Numai tu... Și nimeni nu te va ajuta.

Motocicleta o porni din loc. Buddy și Lenox încălecară imediat pe bicicletă și se repeziră pe urmele indianului. David se pomeni singur. Propria lui umbră se întindea, imensă, până la baza colinei...

Foarte departe în urmă, la o depărtare de ani-lumină, o auzi pe mami chemându-l la gustarea de după-amiază.

8

CÂND AJUNSE în vârful colinei, văzu că mami așezase o farfurie cu prăjituri și un pahar cu lapte rece pe vechea masă de picnic acoperită de inscripții. Îl întreabă dacă făcuse o plimbare plăcută și dacă „întâlnise zâne și spiriduși“. Își dădu seama că îi vorbea de parcă ar fi avut cinci ani. Crezu că se va așeza lângă el, îl va lua de mână și îi va povesti *Alice în Țara Minunilor*. Ronțăi biscuiții, cu stomacul contractat de frică. Așezată pe iarbă, mami zâmbea urmărind cu privirea o gărgăriță care i se plimba pe genunchi.

– Gâdilă, chicoti ea după câteva clipe.

David se ținea bine de masă, lupta împotriva huruitului din urechi care anunța leșinul. Vorbele lui Anatos i se roteau în minte ca lama unui ferăstrău circular, răvășindu-i creierul.

„Tâmpenii, își repeta el. Nimic altceva decât tâmpenii.“ Dar știa că nu e adevărat, că „hăitașii“ nu încercaseră să-și bată joc de el. Examină casa cu coada ochiului. Prin urmare aici se devoraseră între ei oamenii-lupi ai comandantului Hollisson? Cu siguranță că scândurelele parchetului băuseră sân-

gele măruntaielor lor împrăștiate, căpătând o nuanță de culoarea vinului pe care ceara – mai târziu – nu putuse niciodată s-o ascundă complet. Aici zgâriaseră zidurile cu ghearele; probabil că încă mai erau urme sub straturile de tapet. Urme „istorice“, îngrozitoare. Și tot aici, pe aceeași peluză, indienii îi străpunseseră cu lăncile, fără să reușească să-i omoare...

„Prietenoi ziua, spusese Anatos. Monstruoși noaptea. Metamorfoza le mobilizează toată agresivitatea, la soare nu știu decât să zâmbească.“

David presimțea că procesul pornise deja. Răsturnă înapoi cu dosul palmei paharul cu lapte. Mami se apropie și zâmbi.

– Neîndemânatic mic, zise ea ciufulindu-i părul.

David își încleștă maxilarele; ar fi preferat o palmă.

Își petrecu restul după-amiezei într-un șezlong vechi, prefăcându-se că citește reviste ilustrate. În realitate, cu ochii ascunși de ochelarii negri, își pândeia părinții, înregistrându-le toate atitudinile. După o oră de observație atentă, băiatul trebuia să admită că nu-i mai recunoștea. Tati se alegea cu o înțepătură de viespe și se mulțumi să schițeze o strâmbătură, în timp ce altădată (lucru care deja se întâmplase!) ar fi apucat ditamai ciocanul, vrând să strivească insecta cu orice preț și proferând cele mai cumplite injurături. David nu-și putea lua ochii de la bășicuța care se umfla pe bicepsul tatălui său și căreia, în ciuda durerii, tati nu-i acorda nici o atenție.

Puțin mai târziu tati și mami se hârjoniră prin iarbă ca niște copii... sau ca niște animale tinere. Aveau în mișcare o grație felină, o suplete care îți tăia răsuflarea. Mami se rostogolea, sărea în timp ce pe brațe și pe coapse se umflau mușchi de care David nu-și amintea.

– Nu mă prinzi, nu mă prinzi...

Fredona cu o voce stridentă, de fetiță excitată. Și tata se repezea, sărind pe deasupra mesei de picnic fără ca măcar

să-și fi luat elan. Aveau aerul că simt o mare plăcere când se frământau, se pipăiau, își atingeau carnea goală. De câteva ori se zgâriară din joacă, dungându-și umerii și brațele cu striuri lungi și roșii cărora nu le dădură nici cea mai mică atenție.

– Tare serios mai e David al nostru, zise deodată tati, ivindu-se la picioarele șezlongului.

Prins în flagrant delict, David se ghemui tot în scobitura pânzei decolorate. Ochii cu care îl privea tatăl lui aveau fixitatea unei pupile de felină pregătită să atace.

– Vrei să-ți fac niște jucării? îi propuse cu amabilitate tati, îngenunchind lângă el. E ușor – tai lemnul, scot uneltele și gata! Mi se pare că voiai un cal pe care să te legeni. Îți fac calul în două zile, e bine?

– Tati, suspină David, cal de lemn îmi trebuia când aveam patru ani.

Tatăl lui se ridică în picioare, tulburat. Preț de o secundă, fața i se crispă, regăsindu-și expresia nemulțumită pe care David i-o cunoștea dintotdeauna. Se va supăra? Îl va pălmui? David nu și-ar fi închipuit niciodată că într-o zi va dori cu atâta ardoare să-și vadă iar tatăl cuprins de crizele lui de furie. Dar grimasa dispăru imediat, trăsăturile redeveniră netede, relaxate. Zâmbitoare.

– Dacă nu vrei cal, se mulțumi să murmure tatăl lui de parcă nu l-ar fi auzit, găsim noi altceva. Un crocodil pe roțile? Fac niște crocodili pe roțile foarte reușiți. Am să-i pun și o coadă articulată care se va legăna când îl vei trage după tine în parc. Toți micii tăi prieteni te vor invidia!

David își înghiți cu greutate saliva. Tremurul mâinilor lui se transmise ziarului cu benzi desenate, imprimându-i un foșnet care amintea de freamătul frunzelor răscolite de vântul strecurat printre copaci.

– Un crocodil, strigă în gura mare tati, cu un aer hotărât. Un crocodil grozav.

Dar nu-și scoase sculele și, după vreo zece pași, își uitase deja prima intenție și se așază la masă să ridice un castel din cărți de joc. De fiecare dată când vântul năruia construcția fragilă, tati o lua neobosit de la capăt, fără să înjure sau să schițeze vreun gest de enervare. David se simțea ca un bloc de gheață. Acele zâmbete, acea bună dispoziție pe care nimic nu reușea s-o strice erau pentru el semne funeste, de netăgăduit. Părinții lui nu se mai comportau în mod normal, acum era sigur de asta. Dacă băiatul s-ar fi urcat pe capota mașinii și ar fi spart parbrizul cu piciorul, probabil că tati ar fi făcut o glumă de genul: „Bravo, fiule, în felul ăsta vom respira mai bine!“ Lucrul cel mai îngrozitor era această blândețe, preludiul unei bestialități în formare.

David se ridică din șezlong și dădu fuga în casă, să-și dea cu apă pe față. Înțelegea brusc siguranța de nezdruccinat a lui Anatos: „Nu vei putea să-i faci să plece. Casa îi ține în puterea ei, e prea târziu“. Da, era inutil, simțea prea bine asta. Dacă ar fi vorbit cu tati și cu mami, ar fi fost ca și cum s-ar fi adresat unor statui din parc sau unor manechine din vitrina unui mare magazin. Erau parcă hipnotizați, vrăjiți. Procesele lor mentale nu mai funcționau în mod normal. Tatăl lui îi propusese azi calul de lemn pe care David îl ceruse în urmă cu opt ani! Dacă le-ar fi vorbit de plecare, i-ar fi răspuns cu zâmbetele lor afurisite, de apostoli ai nonviolentei.

Ce putea face? S-o șteargă? Să-și facă o boccea și să plece pe drumuri? Nu, ar fi fost o porcărie să-și lase părinții în voia sortii. Cu siguranță că exista un mijloc de a-i vindeca. Trebuia să găsească acest mijloc, și pentru asta trebuia să-i

țină tot timpul sub observație, ca pe niște animale de laborator cărora li s-a injectat un virus necunoscut...

În zilele următoare se dedică în întregime rolului de martor tăcut, înregistrând procesele bolii, căutând punctul slab. Această sarcină permanentă îi ocupa mintea, ferindu-l să cadă în vârtejul nebuniei.

Noaptea i se întâmpla să viseze că o înjunghia pe mami în burtă cu cuțitul mare de bucătărie cu care tăiau carnea. Simțea foarte clar lama luptând împotriva elasticității mușchilor abdominali, apoi – la capătul acestei scurte rezistențe – înfigându-se într-un hău de moliciune vâscoasă, răvășind toate acele organe complicate pe care femeile le ascund în pânțele lor și care le provoacă atâtea griji.

Altădată se vedea lovindu-și tatăl în cap cu un ciocan luat din cutia cu scule. Craniul lui tati ceda cu un zgomot de ou spart, iar fisurile apăreau de jur împrejurul punctului de impact, dând feței aspectul unui vas vechi, plin de crăpături. Scena se repeta la infinit, cu mici variante grotești sau oribile: cuțitul care tăia pânțele Isei elibera cu aceeași ocazie și copilașul monstruos pe care-l purta în ea. Nou-născutul țâșnea din rană lătrând ca un câine și încerca să-l muște pe David de pulpă.

Ciclul se termina totdeauna în același fel: David dădea fuga în pădure cu o coardă în mână și se spânzura de o creangă joasă.

Se trezea din aceste coșmaruri cu inima bătându-i gata să se spargă, cu trupul scaldat în sudoare, în ciuda temperaturii extrem de joase care domnea în casă. De acum înainte nu mai avea curajul să iasă din camera lui și prefera mai curând să urineze într-o sticlă decât să înfrunte culoarele pustii și fosforescența lor maladivă.

De fiecare dată când crăpa puțin ușa camerei sale, zărea ceva care îi îngheța sângele în vene. Uneori o supieră plutind la un metru de sol și deplasându-se molatic între pereții culoarului, alteori o zărea chiar pe Isa, goală, cu ochii dați peste cap, rătăcind ca o somnambulă și frecându-se de pereți, cu niște gâfâieli de cătea în călduri. Într-o noapte, când o luminează cu lanterna, Isa scoase spre el o limbă cumplit de lungă – incredibil de ascuțită – pe care o agită într-un mod obscen. David închise imediat ușa și fixă un scaun sub clanță.

În urma observațiilor putuse să constate că micșorarea gravitației acționa în mod inegal, în funcție de locul unde te aflai. În anumite încăperi nu se simțea deloc efectul, în vreme ce în altele, la cea mai mică mișcare, aproape că te vedeai ridicat de la pământ. David cercetă pereții și înțelese că sălile mari ale citadelei originare fuseseră împărțite, prin pereți de cărămidă, în camere mai mici. Aceste camere, construite cu materiale obișnuite, atenuau fenomenul.

David își nota concluziile într-un caiet. Știa că face asta ca să reziste avalanșei de groază pe care o simțea vuind în adâncul inconștientului. Din acest punct de vedere, detașarea „științifică” era singurul mijloc de a scăpa de demența precoce... sau cel puțin de a o întârzia.

Încerca, pe cât posibil, să nu se mai gândească la viitor, la acea soluție finală sugerată de Anatos și complicii lui. Dar problema stăruia, în vise sau coșmaruri în care săvârșea, într-o interminabilă mișcare cu încetinitorul, gesturile ucigașe care îl speriau atât de tare.

Cuțitul înfigându-se în pânțele lui mami. Buricul, ca o gură mică, se agită și urlă cu o voce de șoricel din desenele animate: „Asasinule!”

Grotesc. Insuportabil.

Capul lui tati care se sparge ca un ou și lasă să se vadă, în loc de creier, un pui de găină pufos care stă ghemuit.

Idiot. Cumplit.

Apariția soarelui deasupra pădurii nu-i aducea lui David nici o ușurare. Angoasa stăruia înfîptă în pieptul lui ca un vîrf ruginit de săgeată sau o schijă veche de obuz închistată. După ce înghițea micul dejun, David se târa pînă la șezlong și își relua observația, cu ochii la pîndă, în timp ce sudoarea de pe degete dilua cerneala proastă de pe revistuța cu benzi desenate. La patruzeci și opt de ore de la dezvăluirile lui Anatos, tati începu să urineze în cele patru colțuri ale casei, de parcă ar fi vrut să-și marcheze teritoriul. Nu se ascundea deloc când făcea asta, iar urina lui avea o duhoare de menajerie.

Mami îl imită și ea foarte curînd. Fără să-i pese de David, Isa își cobora șortul în jos și se lăsa pe vine să urineze pe peluză. David pleca fruntea și se cufunda în contemplarea Căpitanului Meteor care, de la o imagine la alta, respingea o invazie de păianjeni gigantici sau împrăștia cu pumnii o ploaie de meteoriți care îi amenința nava spațială.

Niște animale. Se comportă ca niște animale, fără nici cea mai mică pudoare. În curînd n-au să se mai îmbrace, ba poate că se vor și acupla pe peluză.

În camera părinților domnea acum un miros de sudoare aproape insuportabil. Patul lor mirosea a așternut de paie, și hainele puteau a jeg. Dacă le miroseai, aveai senzația că ți-ai vîrât nasul în lâna grasă și murdară a unei oi. David era singurul care mai intra, în fiecare dimineată, în sala de baie. Devenise cât se poate de clar că spălatul nu mai era pentru părinții lui o datorie indispensabilă. David îi urmărea cum se instalează în propriul lor jeg. Avu impresia că barba și părul tatălui său creșteau mai repede ca de obicei. *Și unghiile la fel.*

El, care totdeauna avusese unghiile tăiate din carne, avea acum un fel de gheare groase și cornoase care scrâșneau une-

ori porțelanul farfuriilor sau al ceștilor. Cu părul lung care îi atingea umerii și cu unghiile de femeie trândavă, tati avea aerul puțin cam echivoc al unui homosexual prea musculos pentru plaja californiană la modă.

În schimb mami, dintr-un reflex persistent de cochetărie, abuza de loțiuni deodorante și de parfumuri. Uneori i se zugrăvea pe față o expresie de perplexitate profundă, care din nefericire nu dura niciodată prea mult.

Părinții nu mai vorbeau prea mult, mulțumindu-se să comunice prin gesturi sau prin mârâituri. Majoritatea timpului stăteau tolăniți la soare, cu ochii larg deschiși, cumplit de ficiși, de parcă lumina strălucitoare care venea din cer nu-i stingherea deloc.

„Numai animalele se bucură de privilegiul de a privi soarele în față fără să clipească, notă David în jurnalul său. Omul însă nu poate.“

Ora de masă constituia totdeauna pentru David un moment de mare tensiune nervoasă deoarece mami, altădată o bucătăreasă excelentă, puneă acum pe masă feluri de mâncare din ce în ce mai puțin pregătite. Tati se plânse foarte curând că făcea carnea prea prăjită. Mami și tati începură destul de repede să-și consume fripturile complet crude.

– Sunt mai bune așa, îi spuneau fiului lor. Aproape că simți vitaminele trosnind între dinți. Ar trebui să faci și tu ca noi. Oricum, carnea prăjită duce la cancer, asta se știe foarte bine.

David bâlbâia răspunsuri vagi. De cele mai multe ori, mami uita să aducă tacâmurile și era nevoit să mănânce cu degetele.

– Nu mai face pe domnișoara, glumea tati. Crezi că vânătorii folosesc tacâmuri de argint?

Și, aplecându-se peste masă, scosese o limbă interminabilă ca să-și lingă farfuria. Barba și părul îi împodobeau acum fața ca o coamă de leu. Rămășițele de la mesele din timpul zilei rămăseseră agățate în această claie de păr încurcat, fără ca mami să-i găsească ceva de reproșat.

Uneori, când vântul își schimba direcția, David simțea mirosul părinților. Un miros care nu mai amintea nici de săpun, nici de loțiune de după ras. O duhoare puternică de animal, pe care o simțise uneori la lighioanele uscate din colecția lui Billy Schonacker. „Un miros de coaie, spusese Billy cu limbajul lui colorat. Când te duci la grădina zoologică, apropie-te de lei, de tigri și adulmecă, continuase el. Vei vedea că miroase a fiară sălbatică, a coaie... Asta e opera hormonilor lor. Nu sunt făcuți decât pentru două lucruri: rut și masacru.”

Rut și masacru... Cuvintele se roteau fără încetare în mintea lui David. Atunci se uita la unghiile lui tati. Niște unghii tari, care deja nu mai puteau fi tăiate decât cu cleștele. Niște unghii groase, cu nervuri, care l-ar fi stingherit tare mult dacă ar fi trebuit să se servească de sculele lui. „N-ar fi bun de disc-jockey, își zise David, reținându-și un râs isteric; ar zgâria discurile!”

A treia zi, mami aduse la micul dejun carne crudă în loc de clătite și sirop de arțar, iar David fu cât pe ce s-o rupă la fugă, în jos, pe versantul colinei. Ceva mai târziu, scobindu-și dinții cu vârful unei unghii, tati zise ceva despre absența animalelor prin preajma casei.

– Încă nu s-au obișnuit cu noi, murmură el privind fix spre pădure. Vor trebui să învețe să ne iubească. Mi-ar plăcea ca păsărelele să vină să-mi ciugulească firimituri din palmă.

– Ca în *Albă ca Zăpada*, zise și mami.

– Ar trebui să mergem în întâmpinarea lor, continuă tati, să le dovedim că nu le vrem decât binele. Ne lipsește prezența lor... Mi-ar plăcea... Mi-ar plăcea să mângâi o căprioară.

– Un pui de căprioară, zise mami cu ochi umezi.

David se înfioră. *Înainte*, când totul era *normal*, părinții lui întrețineau o prudență vigilentă față de animale, pe care amândoi le considerau purtătoare de maladii ciudate. „Pelada, i se repetase de nu știu câte ori, râia...”

– Să-mi strecor degetele prin blănița unui cerb, repetă tati.

Păreau în transă, și nările le palpitau mult mai repede ca de obicei.

– Haide în pădure, propuse mami, să facem o plimbare, o plimbare lungă...

Isa se ridică. „Nu în pădure, acolo sunt curse“, fu gata să strige David. Dar în sinea lui, o voce înspăimântată șoptea: „N-are importanță, să cadă în curse. Ar fi cea mai bună soluție, ai scăpa de ei...”

Deschise gura, dar părinții lui se depărtaseră deja, fără să se mai ocupe de el. Tati își smulse blugii și chiloții. Mami făcu la fel, aruncându-și șortul cu piciorul, la celălalt capăt al peluzei. În întregime goi, Andy și Isa săriră printre copaci, scoțând strigăte ciudate. David îi văzu dispărând printre trunchiuri, indiferenți la măcăcinii care acopereau solul.

– Animalele, urla tati. Unde sunt frații noștri, animalele?

Și mami chicotea, sărind în urma lui. David închise ochii. „Să-mi bag mâinile în blana lor“, spusese tati etalându-și pe masă degetele cu unghii cu aspect de gheare. Vor coborî panta colinei, sărind de la un copac la altul. Poate se vor opri lângă o băltoacă de apă pentru a se răcori lipăind lichidul direct de pe sol.

Carnea crudă de pe masă degaja un miros fad, de sânge închegat.

„Bocceaua, își zise David. Șterpelește banii care au mai rămas în portofelul lui tati... și șterge-o. Nu aștepta, nu încerca să afli ce se va întâmpla. Nu ești decât un puști, nu poți face nimic pentru ei, nu te crede într-una din porcăriile tale de benzi desenate! În realitate, cei mici sunt totdeauna victime, niciodată eroi! NICIODATĂ!”

Palmele sale imprimaseră două pete umede pe lemnul zgrunțuros al mesei.

Părinții își făcură apariția două ore mai târziu, plini de dăre însângerate, cu coapsele și gambele năpădite de spinii rugilor. Crengile joase îi izbiseră probabil făcându-le vânătăi pe piept și pe umeri. Dar lor nici nu le păsa și râdeau ca niște liceeni.

– O plimbare a naibii de frumoasă! exclamă tati. Trebuie să recunoaștem că o gură de aer face tare bine.

Spre seară, totuși, dispoziția lui se schimbă, și David îl surprinse adulmecând ca un câine. Îngenuncheată pe peluză, mami smulgea, nervoasă, smocuri de iarbă. Nici unul nu-și îmbrăcase hainele, iar sângele zgârieturilor li se întărise pe piele formând cruste maronii.

– E lipsă de animale, zise tati cu o voce răgușită. Tare mi-ar plăcea să le prind ca să le... tăbăcesc. Da, să le tăbăcesc. Să le pun pielea la uscat și să fac din ea tot felul de obiecte.

– Genți, haine, visă mami. Turiștii caută acest gen de marfă.

Adulmecară amândoi, cu gâtul întins, de parcă vântul le-ar fi adus deodată mii de informații pe care David nu le putea percepe.

– Animalele, făcu tati.

– *Sunt departe, gemu mami. O vacă și doi viței. Simt mirosul lor de lapte.*

– Sunt acolo jos, confirmă tati. În oraș. Dar mai e și un câine, îi simt mirosul pe limbă. E un câine bătrân, miroase a urină.

Din cauza fricii, David simți cum i se zbârlește părul la ceafă. Soarele apunea, și părinții lui își pierduseră brusc zâmbetul din timpul zilei. Mișcările lor erau acum bruște și nervoase, ca ale unor maimuțe enervate de o prea lungă captivitate.

„Sări în mașină, șoptea glasul rațiunii din conștiința lui David. Sări în mașină, pornește motorul și șterge-o cât poți de repede, până nu e prea târziu. *Chiar nu pricepi că se TRANSFORMĂ?*”

Dar rămase ținut locului, privindu-și mama care adulemea asemeni unei maimuțe și se lîngea pe buze. Avusese totdeauna acest prognatism sau era doar o iluzie provocată de lumina scăzută a înserării?

– Haideți la culcare, propuse el cu o voce tremurătoare.

Aceste cuvinte rupseră vraja. Tati se scutură și își luă de jos chiloții, mormăind.

– Da, aprobă el, haide la culcare. Mâine va trebui să ne gândim serios la povestea asta cu animalele, cu pielea pentru tăbăcit. Nu pot să ard gazul de pomană, la nesfârșit.

„Dar tu ești tâmplar!” îi veni lui David să-i strige, însă consideră că era inutil să înrăutățească și mai mult situația, înțelegând de îndată că părinții lui căutau un alibi pentru a se putea apropia de ceea ce le lipsea cel mai mult în acest moment: prada...

„Parcă ar fi drogați, își zise el. În curând, nimic nu-i va mai putea opri. Vor avea nevoie, cu orice preț, de doza zilnică.”

9

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, tati hotărî o plimbare lungă prin împrejurimi, ca să „dăm peste afurisitele astea de animale care se încăpățânează să facă pe timidele“.

– Prefer să nu te iau și pe tine, îi zise el lui David. Vom merge repede și ai să obosești.

Mami îi întări spusele: aveau de gând să se aventureze în locurile greu accesibile și, nu-i așa, David n-avea habar de capcanele care puteau să existe la țară. Plecară fără să ia nimic cu ei, nici ploscă cu apă, nici de-ale gurii, dar se ghicea la ei o grabă febrilă de a se afunda în adâncul pădurii și a se debarasa de haine pentru a sări nestingheriți printre rugi. Tati nu avea decât un tenis în piciorul drept, stângul era gol, dar nu arăta prin nimic că și-ar da seama de asta.

– Vom domestici toate păsările din vecinătate, zise mami cu fervoare. Trebuie să le reînvățăm drumul spre colină. Ar fi atât de frumos dacă în fiecare dimineată, când deschidem ușa, am descoperi căprioare pe peluză.

Cu o oarecare ușurare, David se uită după ei cum se îndepărtează. Abia trecuse o oră, când se auzi zgomotul unui motor. La cotitura drumului apăru un camion vechi și hodorogit. La volan era Anatos iar lângă el stătea șeriful Bartlow. În spate, ghemuiți în mijlocul unui material heteroclit, Buddy și Lenox se strâmbau din cauza zdruncinăturilor. Vehiculul pătrunse în luminiș. Era, într-adevăr, un camion vechi, așa cum nu mai poți vedea decât la țară. O vechitură dată cu o vopsea oliv, urâtă în draci. Pe portiere se etala o inscripție făcută cu șablonul: „Mac O’Leary. Fierar.“ Anatos trase frâna de mână și sări din mașină.

– I-am văzut plecând, zise el imediat. Am venit să-ți arătăm secretele casei, dar trebuie să ne grăbim, nu vreau ca vântul să ducă mirosul nostru în direcția lor.

Făcu un gest. Buddy și Lenox coborâră de pe platforma din spate și începură să descarce foi de tablă și mașini electrice de găurit. Bartlow rămase la locul lui, evitând cu grijă privirea copilului.

– Vino, zise Anatos. Îți voi arăta ascunzătoarea de supraviețuire. E o șmecherie care te va salva până când vei lua o hotărâre.

Vorbea repede și degaja un miros de sudoare acidă, ca oamenii cărora le e frică. Aproximarea prea mare de casă îi stingherea în mod vizibil. Indianul îl duse pe David în interiorul clădirii și parcurseră unul dintre culoarele întortocheate din aripa stângă.

– Trebuie să memorezi perfect drumul, murmură el. Toate coridoarele seamănă între ele și ai putea foarte bine să te rătăcești.

Fundul culoarului era ocupat de o oglindă mare, dungată de crăpături lungi și a cărei ramă aurită avusese mult de suferit. Anatos o desprinse de pe perete, iar David putu să-și dea seama că oglinda era în realitate montată în balamale,

ca o ușă. În spate se găsea ușa blindată a ceea ce părea să fie un seif. Un arc ținea oglinda lipită de această ușă, lăsând între ele doar atâta spațiu cât să-ți poți strecura mâna.

– Noi l-am instalat, zise cu mândrie indianul. Înainte nu era decât un dulap, dar am făcut din el un mic buncăr, ia privește!

Ușa de oțel avea niște balamale enorme. În ciuda aspectului de nezduncinat, era pe alocuri turtită și plină de zgârieturi adânci, de parcă o armată de jefuitori încercase să o forțeze cu lovituri de berbec.

– Nu poate fi zăvorâtă decât din interior, îi explică Anatos. Nimeni nu poate s-o forțeze sau să-i spargă broasca.

Trase de ușă, și balamalele scârțâiră îngrozitor. Un val de aer umed îi năvăli în față. David își întinse cu timiditate capul în dreptunghiul de întuneric care se detașa acum pe perete, zărind o încăpere îngustă, fără nici o deschizătură spre exterior. Putea a temniță și a mucegai. Jos se vedea o saltea, o saltea mică, luată probabil dintr-un pat de copil.

„O închisoare pentru puștani“, gândi el fără să vrea.

Anatos îngenunchease pipăind pardoseala. Degetele lui găsiră, în sfârșit, bricheta. Aprinse lampa cu petrol, care aruncă o lumină galbenă și tremurătoare asupra pereților celulei. Pe pereți erau etajere cu reviste ilustrate ale căror pagini se îndoiseră din cauza umezelii, cărți cu poze, creioane colorate, jucării pentru copiii foarte mici: un urs care nu mai avea decât o ureche, cuburi, o mașinuță roșie.

– Fata a stat aici înaintea ta, murmură Anatos. A stat aici ascunsă un timp, împreună cu fratele ei.

David își reținu un fior. Încăperea degaja un miros de mormânt. Pe saltea zări o tabletă de ciocolată abia începută. Lângă pereți fuseseră îngrămădite provizii specifice copiilor: pachete cu prăjituri uscate, cutii de cremă de ciocolată, sticle cu apă gazoasă, borcane cu dulceață.

– Asta e camera de supraviețuire, zise indianul, apăsând pe cuvinte. Ai înțeles la ce servește sau îți trebuie explicații suplimentare?

– Nu e cazul, protestă David cu voce sugrumată. Aici te ascunzi noaptea, în timp ce...

– Mda! „În timp ce...“, cum bine zici! Când foamea va începe să-i chinuie, vei avea tot interesul să te retragi aici, pe ascuns, de la apusul soarelui. Ogeacul ăsta e singura ta barcă de salvare, puștiule. Când ai să vii, ai grijă să încurci mirosurile în urma ta, pentru ca ei să nu poată ajunge până aici.

– Să încurc mirosurile?

– Mda. E destul să-ți ascunzi propriul miros sub un alt miros, mai puternic, și, dacă e posibil, neplăcut pentru cineva cu acest simț foarte dezvoltat. Piper, boia de ardei iute... Arunci un pumn în urma ta, pe pardoseală, și va fi de ajuns ca să le ia nasul foc și să se îndepărteze de acest culoar.

David făcu doi-trei pași înăuntru. Cămaruța îl apăsa. Lângă saltea fusese așezat un ceas deșteptător mare.

– Să nu uiți să-l întorci, îi atrase atenția indianul. Nu există nici o deschizătură spre exterior și, dacă adormi, n-ai cum să mai știi dacă s-a făcut ziuă.

Se răsuci în loc și arătă spre o găleată emailată, de culoare galbenă, instalată în mijlocul proviziilor.

– Pentru pișat și căcat, zise el fără înflorituri. Dai cu puțin dezinfectant și se poate folosi din nou.

Se întoarse spre ușa blindată și-i arătă lui David cum s-o zăvorască cu ajutorul unor bare transversale.

– Poate să reziste și la atacul unor rinoceri, glumi el cu o voce care s-ar fi vrut ironică; totuși o vom mai întări.

David își dădu deodată seama că tocul de oțel era dungat de urme adânci de parcă ascuțișul unui ferăstrău circular ar fi alunecat pe suprafața lui în mai multe locuri. Ușa însăși,

în ciuda șirurilor de buloane, părea a fi fost tamponată de un autocar.

– Sunt... atât de puternici? zise el dintr-o suflare.

Anatos lăsă capul în jos.

– Sunt îngrozitori, răspunse cu o voce care își pierdu brusc orice nuanță hazlie. Nici un animal nu are o asemenea putere de distrugere.

David dădu din cap, lămurit, și încercă să mânuiască sistemul de închidere a ușii. Când trăgeai ușa, încăperea devenea și mai mică, și mai sufocantă. Insuportabilă. Cum putea cineva să suporte o noapte întreagă această clausturare?

– Mă duc să-i aduc pe Buddy și pe Lenox pentru reparații, zise Anatos. Te las, simte-te ca la tine acasă.

Dar gluma nimeri ca nuca în perete.

David se lăsă jos pe salteaua mică. Fetița dormise deci aici, cu frățiorul ei în brațe. Copilului îi fusese frică de întineric și plânse. În unele momente fusese obligată să-i astupe gura ca să nu trădeze locul ascunzătorii. Respirațiile lor îngreunaseră foarte repede atmosfera încăperii, avuseseră dureri de cap și până la urmă căzuseră într-o toropeală copleșitoare.

Întinse mâna la întâmplare și luă o carte de pe etajera care ținea loc de bibliotecă. Era un roman de dragoste istoric, insipid. Ilustrația copertei reprezenta un castel din Evul Mediu. În vârful donjonului, un cavaler în zale strângea în brațe o femeie tânără și frumoasă cu hainele sfâșiate. Benzile desenate aparțineau, după toate probabilitățile, altcuiva, căci era vorba de povești comico-pornografice pentru cătane: *Aventurile sergentului Screw și ale caporalului Prick*. Câți copii or fi trecut prin acel loc al disperării și al groazei? Câți fugari se vor fi ghemuit pe saltea, pândind de cealaltă parte a ușii suflul unei respirații animalice?

David își șterse palmele pe pânza saltelei. În mijlocul creioanelor colorate zăcea un caiet de desen. Mâna stângace a unui copilăș desenase silueta a ceea ce părea a fi un animal răufăcător, cu ochii roșii și exagerat de mari și a cărui gură nu era decât un zigzag de colți. Să fi avut puștii timp să-și întrezărească părinții în plină metamorfoză.

David se înfioră. Atmosfera închisă îl făcea să i se zbată tâmplele. După ce terminase caietul, copilul mângălise pereții. Un scris rotund, feminin; așternuse câteva fraze pe tencuiala învinețită de pete roșcate. David întoarse capul pentru a nu fi tentat să le citească. Prin urmare, aici va trebui să învețe să supraviețuiască. Dar dacă sistemul de închidere se bloca? Dacă rămânea prizonierul dulapului? Simți sfredelul spaimii și începu să se sufoce. „Claustrofobie, îi șopti vocea interioară. În dulapul ăsta ai să te țicnești după trei ceasuri.“

Nu, nu. Nu era adevărat, va ști să treacă prin această încercare fără să o ia razna, ca un adevărat supraviețuitor. De altfel, citise într-un ziar de popularizare a științei că, în perspectiva viitoarelor dezastre nucleare, era necesar de acum încolo să ne obișnuim cu claustrarea prelungită. Savanții își înmulțeau experiențele în acest sens, în încercarea de a stabili dacă oamenii erau în stare să stea ascunși mai multe luni în adâncul unui buncăr fără să înnebunească sau să se omoare între ei. „Asta va fi o experiență bună, murmură el. În felul ăsta vei fi pregătit pentru al treilea război mondial.“

În ciuda eforturilor pe care le făcea, gândurile i se întorceau mereu la fetiță și la frățiorul ei. Și-i imagina acolo, aproape că le simțea greutatea pe saltea. Fata luase cu ea biluțe de ceară să-și astupe urechile, să uite de frecarea și scrâșnetul de dincolo de ușă. Zgomotul ghearelor îndârjindu-se asupra oțelului, și de asemenea mârâielile, niște mârâieli pofticioase pline de obscenitate...

Cât timp rezistase? O săptămână, două? După câteva zile începuse să-și urască frățiorul din cauza plânsetelor neîncetate și a capriciilor de copilăș. Poate că spunea: „Ești rea, mă plictisesc, vreau să mă duc cu mămica, ea e mai drăguță decât tine.“ Fetița nu mai rezistase, îl pălmuiase ca să-l facă să tacă. Poate că fusese tentată să deschidă ușa și să-l împingă pe băiețel pe culoar zicându-i: „Dacă mămica e așa de drăguță du-te atunci și dă ochii cu ea!“

Nu, nici chiar așa... Nu? Chiar așa? De fapt nu știa nimic, în acest gen de situații orice era posibil, și mai ales ce era mai rău.

„Du-te atunci și dă ochii cu mămica...“ Și băiețelul o rupe la fugă cu pașii lui mărunți pe culoarul invadat deja de lumina roșie a crepusculului. Aleargă, cade, se smiorcăie. „Mami? Tommy făcut buba. Mami?“

Acum s-a făcut întuneric. Lui Tommy începe să-i fie puțin frică, dar nu vrea să se întoarcă în dulap. Acolo se respiră greu, și mai sunt și mirosurile de caca și de pipi care vin dinspre găleată; e murdar, nu-i place asta. Și pe urmă vrea înghețată, iar în dulap nu e înghețată. „Mami?“ Ceva vine în direcția lui, un pas greoi care face podeaua să tremure. Îl învăluie un miros cumplit. Acum îi e într-adevăr frică, suflă peste genunchiul julit, își exersează strâmbăturile cu care o va înduioșa pe mămica atunci când aceasta va apărea după colțul coridorului. Căci ea vine, nu-i așa? Mămica lui e, nu animalul rău de care i-a vorbit surioara. Și pe urmă, el nu mai crede în bau-bau, acum e mare, are aproape șase ani. O umbră invadează culoarul, o umbră mai neagră decât noaptea.

STAI!

David se ridică în picioare dintr-o săritură, cu răsuflarea tăiată, cu fața lucind de transpirație. Un fior dureros îi zbârlește perișorii de pe brațe. Inima îi bate cu putere. Un zgomot de fiare îl face să tresară, dar nu e decât Buddy cu brațele

încărcate de scule. Anatos vine în urma lui, trăgând un aparat de sudură.

– Fă o plimbărică pe-afară, zise el. Cred că Bartlow vrea să-ți vorbească.

David plecă spre ieșire. Oricum, simțea nevoia de aer și de lumină. Camionul de pe peluză părea o apariție nepotrivită, anacronică. Șeriful rămăsese tot în cabină, privind în gol. Lui David i se păru bătrân. Da, asta era. Părea un bătrân înspăimântat, ghemuit pe scaunul mașinii și retras în el pentru a rezista mai bine loviturilor. În oraș, prin metrou, puteai să vezi destul de des bătrânei cocârjați astfel pe banchete, ghemuindu-se și mai mult de fiecare dată când un tip în geacă de piele urca în vagon. Bătrâni care degajau un miros de victimă.

– Dom'le! zise David urcând pe treapta cabinei. Bartlow tresări. Ținea ceva pe genunchi. Un obiect greu, înfășurat într-o cârpă unsuroasă.

– E o poveste a naibii de ciudată, nu-i așa, micuțule? mormăi el. Nu prea știu să țin discursuri, asta e mai curând specialitatea lui Hossecker. De altfel, poate că într-una din zile îl vei vedea apărând aici. Eu am venit să-ți spun că nu trebuie să eziți și că n-are de ce să-ți fie rușine. Le vei face un serviciu... și aș vrea să-ți dau asta.

Luă pachetul unsuros și-l așeză în mâinile lui David. Era foarte greu și, imediat ce-l prinse între degete, băiatul înțelese că era vorba de un revolver.

– Nu e nevoie să-ți explic cum funcționează, nu? mormăi șeriful. Acum toți copiii știu asta din leagăn.

David nu găsi nimic de răspuns. Arma îi atârna în mână ca o nicovală. Bartlow își trecu limba peste buze. Era foarte limpede că murea de frică și că făcea eforturi enorme să nu plece imediat cu mașina.

– Nu e nimic de înțeles, zise el dintr-o suflare. Asta e regula. Trebuie să-i împuști noaptea, după ce s-au transformat. Ziua n-ar servi la nimic. S-ar vindeca și ar trebui s-o luăm de la capăt.

– Dar de ce eu?

– Pentru că trebuie să ai același sânge ca al lor ca să-i ucizi, să fii din aceeași familie. Hossecker ți-ar da citate din Biblie dar eu n-am să-ți încarc capul cu vorbe pompoase. Eu îți spun: trage, de la trei metri n-ai cum să-i ratezi. Ține bine pușcociul cu amândouă mâinile, altfel reculul o să ți-l smulgă din palmă. Ți-am adus o cutie cu gloanțe, în cazul în care vrei să te antrenezi trăgând în copaci înainte de a trece la acțiune.

Făcu o pauză. Gâfâia ca fumătorii bătrâni, cu bronhiile saturate de gudron.

– Știi că e nasol, zise el. Dar numai tu poți să faci asta. *Tu trebuie să-i purifici pe cei de un sânge cu tine, pe care blestemul i-a făcut impuri*, asta o să-ți spună Hossecker. Dacă n-ai s-o faci, vei sfârși ca toți ceilalți copii. Vei fi găsit făcut zob, cu capul într-un loc și cu trupul într-altul. Crezi că arăta frumos copila aceea de doisprezece ani despătată în două, cu interiorul pântecelui curătat asemenea carcaselor pe care măcelarul le scoate din camera frigorifică? Și micuțul, Dumnezeu mare! Îi mâncaseră limba și îi supseseră ochii. Îți închipui? Niște părinți în stare să facă asta propriilor lor copii? S-a dat vina pe un animal sălbatic. Nu se putea face altfel. Și au venit amândoi la înmormântare, îmbrăcați cu hainele lor frumoase de duminică și zâmbeau ca niște apostoli. Ai fi zis că sunt niște îngeri incapabili să facă rău chiar și unei muște. El era poet, un tip care apărea în emisiunile literare de la televizor. Ea făcea vase de artă. Niște părinți tineri, curăței, blonzi, măsurăți la vorbă. Pe toți dracii! Ne-am uitat la ei cum își îngroapă copilașii, reținându-ne să ne des-

cărcăm armele asupra lor. Oricum, tot n-ar fi servit la nimic, le-am fi găurit doar hainele. După ceremonie, Hossecker s-a îmbătat criță, de ajunsese să borască peste tot în biserică.

David își încleștă degetele pe mânerul revolverului. Bartlow vorbea uitându-se fix undeva, dincolo de parbriz. Din casă răsunau lovituri de ciocan. Anatos și Hăitașii reparau cămăruța de supraviețuire.

– Nu-ți pune prea multe întrebări, continuă șeriful, gâfâind. Spune-ți că sunt atinși de o boală afurisită și că le faci un serviciu scurtându-le suferințele.

– Dar de ce eu? gemu David, înăbușindu-și lacrimile.

– Țsta e blestemul, ți-am mai spus, răspunse Bartlow schițând un gest vag. Poate e o șmecherie diavolească, să facă lucrurile și mai oribile... sau un mod de a ispăși crimele sângelui blestemat. Va trebui, nu-i așa, să trăiești toată viața cu remușcarea de a-i fi ucis, iar suferința asta va plăti crimele comise de părinții tăi. E un fel de pact, de contract... de răscumpărare cu dobândă. Înțelegi? Vei ispăși în locul lor, toată viața. Vei plăti datoria lor cu remușcarea ta, dar blestemul te va cruța.

Tuși.

– Tot ce ți-am spus eu acum sunt gogoșile lui Hossecker, zise abia trăgându-și sufletul. El s-a gândit mult la chestia asta. Dar eu zic să nu-ți chinui prea tare creierașii; gândește-te să-ți salvezi pielea, pe urmă o să vezi tu.

– Și dacă pe urmă mă spânzur, cum a făcut puștoaica aceea cu coarda, asta o să vă simplifice ancheta, nu? zise David arțăgos.

Bartlow își feri privirea și roși. David își închipuia fără greutate raportul ticluit de șeriful cel gras: „O copilă demență... își omoară părinții și se sinucide“. Simplu, fără probleme.

– Ea era fată, protestă șeriful. Tu ești băiat, te vei descurca mai bine.

– Și la ce v-ați gândit pentru părinții mei?

– Actul criminal al unor vagabonzi. Crimă săvârșită de niște motocicliști hoinari. Sper că ai pe cineva în familie care să se ocupe de tine?

Lui David îi veni să-l lovească cu revolverul peste față, ca să-i vadă sângele curgându-i pe obrajii nerași. În clipa aceea, Anatos și Hăitașii ieșiră din casă trăgând după ei ustensilele cu care lucraseră.

– Am terminat, zise indianul. Am mai consolidat ușa. Dar să fii atent cu lampa cu petrol. Nu e aerisire, și ai putea să te asfixiezi.

Toți păreau grăbiți să plece. David coborî de pe treapta mașinii.

– Vei vedea, cu un revolver e ușor, insistă cu glas greoi Bartlow. E ca și cum ai apăsa pe un întrerupător să aprinzi un bec.

Camionul se puse în mișcare, întoarse și o pomi în jos pe drumul în pantă. David rămase un moment nemișcat, apoi se apropie de masa de picnic pe care desfăcu pachetul. Apăru o armă enormă, dar uzată. Țeava și mânerul erau zgâriate iar pe butoiaș se vedeau pete de rugină. Lângă el fusese așezată o cutie de cartușe, plină numai pe jumătate. Bartlow făcea economii. „Voi să înveți să devii rău, îi șopti vocea lui interioară. Îți amintești? Credeai că la țară nu se poate supraviețui fără o anumită doză de răutate.” Apucă revolverul cu mâna dreaptă și îl ținu ridicat în fața lui. Era greu, și mâna îi obosea foarte repede. Și nu-l entuziasma câtuși de puțin. Altădată și-ar fi pus ambele picioare pe tăietor ca să poată ține în mână o astfel de sculă mortală. La școală, unii puști care aveau tații polițiști pretindeau că știu totul despre trasul la țintă.

„Tata mă ia cu el la o groapă de gunoi, povesteau ei, și acolo tragem în cutii goale și în sticle, pif! paf! facem prăpăd! De ziua mea, tata îmi va da voie să trag cu pușca lui...”

Gogoși? Lăudăroșenii? David nu reușise niciodată să afle exact, dar totdeauna simțise o gelozie mocnită față de acești puști, pe care îi considera privilegiați. Azi însă, arma care îi păta palmele cu dâre de ulei îl înspăimânta. Era un instrument de călău, nu o jucărie pe care o mângâi și o pui pe pernă ca să te uiți la ea când adormi.

O împachetă la loc și hotărî s-o ducă în dulapul de supraviețuire. Cu ocazia asta se antrenă să memoreze locul exact al ascunzătorii și simulă o fugă nebună pentru a se obișnui să mânuiască în cât mai puține secunde ușa blindată și barele ei de siguranță. Repetă până când obosi, apoi adăugă noi provizii celor existente. Apă, mai ales avea nevoie de apă. Probabil că mureai de sete în cămăruța aceea fără ferestre.

„Diseară mă voi culca acolo, hotărî el. Trebuie să încep să mă obișnuiesc.” Apoi ieși pe peluză, să scape de mirosul de mucegai al temniței.

10

ANDY ȘI ISA se întoarseră abia a doua zi dimineată. Murdari de noroi, plini de zgârieturi și cu hainele zdrențuite. Aveau un aer rătăcit și fericit totodată. Se lăsară să cadă pe peluză și rămaseră acolo legănându-și capetele. Aducându-le cafea, David remarcă la amândoi urme de sânge sub unghii, iar pe brațe le rămăseseră lipite fire de păr de proveniență animală (blană de iepure, de bursuc?). Erau cuprinși de frisoane spasmodice, ca niște câini bolnavi, și respirau așa cum fac animalele: cu gura deschisă și limba lăsată să atârne. Fără să fi pronunțat vreun cuvânt, amândoi se făcură colac și adormiră pe iarbă în bătaia soarelui.

David se învârti în jurul lor cum te învârtești în jurul cuștii cu tigri la grădina zoologică, fără să îndrăznească să întindă mâna spre ei. Aveau picioarele pline de sânge și partea de jos a gambelor zgâriată de rugi. Tati mai avea și o pată pe tricou, în dreptul omoplatului. David îndepărtă cu grijă țesătura și descoperi o rană violacee, tare urâtă. În locul acela carnea fusese distrusă de o salvă de alice care intraseră în

mușchi. Puteai vedea foarte bine biluțele negre înfipite în carne. Probabil că durerile erau cumplite. Pe marginea răni, acolo unde pielea avea aspectul unei fripturi tăiate, pe jumătate crudă, se formaseră cheaguri de sânge.

„Cineva a tras în ei, își zise David. Vreun țăran înspăimântat căruia, probabil, i-au furat găinile.“

Nu știa ce atitudine să ia. Trebuia să anunțe un medic? Dar care medic ar accepta să se deranjeze pentru a îngriji doi... *vârcolaci*? De altfel, Bartlow și ceilalți spusese că rănilor se închideau singure. Acum ori niciodată era momentul să verifice afirmațiile lor. Se instalează în șezlong, cu ochii la părinții plini de sânge, care dormeau ca niște animale ghiftuite. I se păru că respirau prea repede față de niște simpli oameni și că aveau în somn o atitudine ciudat de animalică.

Epuizat de noaptea incomodă pe care o petrecuse în cămăruța de supraviețuire, băiatul adormi și el. Când se trezi, cam pe la amiază, Andy și Isa încă mai dormeau. David se apropie tiptil de ei. Pe omoplatul lui tati, deasupra răni, începuse să se formeze o pojghiță netedă de un roz murdar, acoperind alicele rămase în carne. Rana se închidea. Peste o oră, pielea își va recăpăta aspectul de mai înainte și rana nu va mai putea fi detectată decât căutând cu buricele degetelor alicele pătrunse în fibrele musculare.

Anatos nu mințise. De altfel, zgârieturile care le brăzdau gambele începuseră și ele să dispară. Corpul monștrilor se refăcea în somn recăpătându-și aspectul neted, intact.

Un nechezat îndepărtat îl făcu pe băiat să tresară. Calul era undeva la poalele colinei. O luă la fugă pe drum, coborând până la jumătatea pantei. Ajunse la timp ca să-i poată vedea pe câțiva țărani luând-o la sănătoasa, fără să răspundă la apelul lui. La liziera pădurii fuseseră legate de un țăruș trei animale cu o blană amărâtă și o înfățișare demnă de toată mila. Țăranii lăsaseră acolo un cal bătrân și costeliv, un porc pricăjit

și o capră cu păr cenușiu. Calul era bun de dus la ecarisaj, și nici celelalte două animale nu făceau mai multe parale.

David înțelese că era o ofrandă destinată să înșele foamea bestiilor umane: un mijloc ca oricare altul de a-i face să nu se apropie de oraș. Vru să mângâie calul, dar amărâtul se depărtă cuprins de frică, trăgând de frânghie, de parcă ar fi simțit mirosul unui animal de pradă.

„Mirosul, își zise David, *mirosul lor*, îl ai pe tine, și animalele l-au simțit. Au înțeles că au fost aduse aici la moarte.” Calul costeliv tremura pe picioarele lui interminabile și înțorcea capul să nu-l mai vadă pe David, ascultând de unul din acele reflexe pe care le au animalele înspăimântate pentru a nega realitatea unei amenințări împotriva căreia nu mai pot face nimic.

David își lăsă mâna să cadă. Era complicele monștrilor, bătrânul cal știa asta. O clipă fu tentat să dezlege animalele, apoi își dădu seama că gestul lui nu va face decât să complice situația. În timp ce urca dealul, își zise în gând că acum părinții lui erau niște monștri sacri cărora li se aduceau jertfe. Niște minotauri cărora încercau să le potolească foamea cumplită pentru a nu le veni ideea de a pleca la vânatoare. Când ajunse în fața casei, Andy și Isa erau în picioare, făcuseră duș și îmbrăcaseră haine noi.

– Ești tras la față, zise mami, mângâindu-l pe obraz. S-ar zice că ai slăbit.

– Adevărat, confirmă tati, ciupindu-l de burtă. Ar trebui să pună ceva grăsime pe el.

David se dădu într-o parte, ferindu-se de atingerile lor, care i se păreau îngrijorătoare.

– Sunt niște animale la poalele colinei, zise el ca să atragă atenția părinților asupra altui subiect.

Dar, ca și cum nu l-ar fi auzit, amândoi continuau să-l privească fix, de parcă ar fi încercat să-i aprecieze prin haine, rotunjimile corpului.

– E slab, observă mami, dar are pielea atât de catifelată!

În vocea ei se simțea o poftă obscenă. David îi aruncă o privire înspăimântată. Avea gura roșie și lucioasă, de parcă tocmai și-ar fi trecut peste buze o limbă udă de salivă.

– Catifelată, da, încuviință tati. Dar trebuie să aibă și grăsime, altfel mușchii se usucă și se întăresc. Carnea devine ațoasă...

Surprinzând privirea plină de oroare a fiului său, Andy se grăbi să adauge:

– Și îmbătrânești înainte de vreme.

– La doisprezece ani nu trebuie să te reții de la nimic, zise și mami. Mănâncă tot ce ai poftă, nu ezita. Vrei o prăjitură cu ciocolată pentru gustarea de la patru? O prăjitură enormă?

David spuse da, cu o voce stinsă. Gândul îi zbură deodată la povestea aceea în care o vrăjitoare canibală ține un copil închis într-o cușcă și îl îndoapă cu prăjituri ca să-l îngrășe. Povestea asta îl îngrozise când era mai mic. Poate că părinții lui urmăreau același lucru.

Ceva mai târziu, tati și mami coborâră să vadă animalele de la poalele colinei. Imediat ce îi zări, calul începu să necheze cu disperare, iar porcul să tragă de sfoară, guițând din toate puterile.

– Le-am cumpărat ieri, minți tati la întoarcere. Evident, sunt cam slăbănoage, ar trebui îndopate ca să prindă ceva slănină.

– Este începutul micii noastre ferme! glumi mami, pipăind încă o dată brațul gol al băiatului.

Apoi se încruntă și adăugă:

– Ești murdar, vrei să-ți fac baie?

– Mami! protestă David. Am doisprezece ani și știi bine că mă spăl singur de o grămadă de vreme.

Ba nu, nu știa, nu mai știa. Făcând această propunere, mami nu mai ascultase decât de impulsul lăcomiei, care o împingea să mângâie acea carne netedă și moale, o lăcomie care o obliga să-și țină buzele strânse, ca să oprească valul de salivă care-i umpluse deodată gura.

La începutul după-amiezei conversația se domoli și părinții se lăsară copleșiți de o siestă moleșitoare, pe care o întrerupeau din când în când pentru un schimb de replici dezlănate. David intrase în pădure, ca să scape de privirile lor. Pitit după trunchiul unui copac, băiatul îi observa, rozându-și unghiile.

– E foarte slab, zise visător tati. Poate că ar trebui castrat ca să poată lua în greutate. Castratul duce la îngrășare.

– Da, aprobă mami, dar n-ai mai făcut niciodată asta, ar putea să moară și ar fi păcat.

– Îl castrăm și îl îndopăm, continuă tati fără să țină cont de întrerupere. În scurt timp își va dubla greutatea.

– Mmm... făcu mami cu îndoială. Evident, e tentant.

David își simți tot corpul scăldat de o sudoare rece, înspăimântătoare, în timp ce un spasm oribil îi crispa intestinele. Unghiile îi pătrunseseră în scoarța copacului, și își mușcă buzele ca să nu strige. Vorbele lui tati ardeau în creierul lui, incendiindu-i neuronii. *Ar trebui să-l castrăm. Să-l castrăm, să-l...*

„Vorbeau de porc! își zise repede copilul. De porc și NUMAI DE PORC. Ce-ți trece prin minte? Ai început s-o iei razna?”

Inima îi bătea gata să i se spargă și sudoarea îi curgea șiroaie de pe frunte revărsându-se peste gene. Rămăsese împietrit, incapabil să facă vreo mișcare, în ciuda junghiurilor care îi sfredeleau umerii. „Puii sunt castrați ca să ia în greu-

tate, recită el în gând. Ei poartă numele de claponi. Pisicile la fel, ca să nu alerge după parteneri... și devin grase și mîncăcioase.“

Uiți de eunuci, îi șopti o voce mică și răutăcioasă. Eunucii, căroră li se smulg testiculele și care devin foarte repede grași și molâi. Eunucii... Un adevărat deliciu pentru un canibal lacom, nu?

De pe frunte i se prelingeau picături mari de sudoare. „Nu vorbeau de tine, își repeta el apăsând pe fiecare silabă. Vorbeau de porc, de porc, de nimic altceva!“ Dar dârdâia de frică. Își ascunse fața în mâini. Tati îl atinsese, numărându-i coastele. Mami îl pipăise, lăudându-i pielea catifelată. Îl pipăise ca pe un pui de găină căruia vrei să-i încerci elasticitatea cu degetul. Nu, nu era cu puțință, erau doar închipuiri. ÎNCHIPUIRI URÂTE!

Pentru prima dată de la sosirea pe colină își simțea viața amenințată. Până atunci frica rămăsese ceva abstract, știrbită de îndoială, de „poate“, dar acum, chiar în acel moment, intra în el frica, FRICA ADEVĂRATĂ, crispându-i măruntaiele.

E cam slab...

Pentru prima dată se gândi la părinții lui cu ură, iar amintirea revolverului ascuns sub salteaua din camera de supraviețuire îi dădu puțin curaj. Reacția asta îi provocă oroare și izbucni în plâns.

La patru, mami îl strigă la gustare și se văzu obligat să iasă din pădure. Mama pregătise o gustare pantagruelică: clătite, melasă, înghețată, prăjitură cu ciocolată.

– Mănâncă! zise ea cu vioiciune. Dacă nu te îngrași, copiii din sat au să-ți tragă o mamă de bătaie de fiecare dată când vei trece pe lângă ei.

David se așeză la masă, cu stomacul contractat. Își amintea de Isa de altădată, care îi repeta zilnic același refren imediat ce-l vedea apropiindu-se de frigider: „Nu te mai îndopa

cu dulciuri, or să-ți cadă toți dinții și o să ajungi obez ca fiul domnului Stryker!”

– Mănâncă! repetă tati și, în ciuda zâmbetului pe care i-l adresa, în vocea lui vibra un ton poruncitor.

David înfruntă prăjitura și scormoni prin înghețată.

– E slab porcul, tati, nu? îndrăzni el după un moment.

– Ce porc? se miră tatăl lui.

– Porcul de la poalele colinei, zise David cu o voce fără timbru.

– Ah, da! făcu distrat Andy. De ăsta uitasem. E adevărat că ar trebui să facem ceva pentru el.

– Poate să-i scurtăm suferințele? propuse mami cu un zâmbet luminos.

Stomacul lui David se zăvorî cu strășnicie.

Nici Andy și nici Isa nu se atinseră de dulciuri, așa că David se văzu obligat să mănânce tot ca să-i păcălească. După ce termină această corvoadă, mami, cu un aer posomorât, strânse masa apoi se duse la soare, lângă soțul ei. Rana de la omoplat a lui tati dispăruse, iar biluțele de plumb, umflându-i puțin pielea, te duceau cu gândul la negi sau la niște furunculi mari. David dădu fuga mai încolo, să vomeze tot ce mâncase.

„Din fericire există camera de supraviețuire, își zise el frenetic, și revolverul de sub saltea.”

„Așteaptă să-ți intre frica bine în oase, spusese Anatos. Vei vedea că pe urmă o să ți se pară mai ușor.”

David se sprijini cu spatele de zidul casei. Picioarele îi tremurau și era lac de sudoare. Îl auzi pe bătrânul cal nechezând la poalele colinei. Cât timp vor accepta țăranii să le distragă atenția? Până când, firește, își vor epuiza rezerva de animale bolnave și neproductive. Asta îi va oferi lui David un răgaz, un mic răgaz. Îi va lăsa timp să se învețe cu ideea

cea mai cumplită. Să învețe să-și deteste părinții în așa măsură, încât să vrea să-i suprime.

„Și n-au să te cruce, își zise el. Știi prea bine. O vreme vor exersa pe animalele din vecinătate, dar după aceea? După aceea vor căuta HRANĂ ADEVĂRATĂ, singura capabilă să potolească apetitul unui monstru: carnea omenească.“

Își auzi ca prin vis tatăl care spunea cu o voce moale, puțin cam adormită:

– Ar trebui să tăbăcim pieile noaptea. Noaptea e mai răcoare și sunt mai puține muște.

Pe cine mai încerca să înșele? Totul se petrecea de parcă o parte din mintea lui (partea umană?) încă se mai străduia să dea o rațiune lucrurilor, să găsească alibiuri. Când vorbea de fermă și de creșterea vitelor, când de tăbăcirea pieilor și de confecționarea unor obiecte artizanale. Cu siguranță că simțea nevoia să-și creeze un cadru protector, să ordoneze haosul pe care îl simțea clocotind în el; să zugrăvească nebuniei lui un fundal liniștitor.

Pe măsură ce soarele cobora la orizont, Andy și Isa deveneau tot mai nervoși. Când cerul deveni roșu, amândoi intrară în casă, se dezbrăcară de haine și începură să se frece de ziduri. David înțelese imediat că încercau să-și îmbibe trupul cu fluidul anesteziant, degajat de pietrele de lună, pentru a înfrunta cu toată seninătatea suferința metamorfozei.

Corpurile lor, lac de nădușeală, lăsau pe tapet pete mari de culoare închisă, și David observă că penisul tatălui său avea o erecție monstruoasă. În transă, cu ochii dați peste cap, Andy și Isa se târau de-a lungul pereților, smulgând cu unghiile tapetul pentru a dezveli mai bine piatra fosforescentă ascunsă de hârtia îngălbenită. O dată cu venirea nopții, în toată casa începu să pulseze o lumină verde.

„Șterge-o! îi urla în urechi glasul rațiunii. Sări neîntârziat în barca ta de salvare! *Chiar vrei să vezi urmarea*

spectacolului? “ Dar rămânea încremenit locul, prizonierul unei curiozități periculoase. Simțea că metamorfoza va avea loc CHIAR ÎN NOAPTEA ACEEA și stătea înfapt acolo, ca un idiot, așteptând să se producă inevitabilul.

Mami scoase un geamăt înfiorător, un fel de horcăit de extaz, incredibil de înăbușit. Stătea cu capul răsturnat pe spate și cu gura larg deschisă... *Dumnezeule, ce mare era gura ei...* Mult mai mare ca de obicei. (Șterge-o, cretinule! Ia-ți picioarele la spinare și rupe-o la fugă până la dulap!)

Mucegaiul zidurilor presăraseră corpul lui Andy cu o pulbere lucitoare. Mami se lăsă în patru labe, ondulându-și fundul ca o pisică domică să fie călărită. De data asta, David o luă la fugă, lovindu-se de tocurile ușilor.

Intră în camera de supraviețuire, lăsă în jos barele de siguranță și se aruncă pe saltea. Începea războiul, adevăratul război, iar el era singur în adăpostul lui antiatomic, așteptând să se îndepărteze vijelia mortală. Revolverul împungea salteaua cu o umflătură tare. Se trase într-o parte, să nu o mai simtă. Cu nasul în pânza aspră, simțea mirosul refugiaților de dinaintea lui: un parfum puțin dulceag, de puștoaică folosind eșantioanele de parfum pe care i le lăsa mama ei. Dar și un miors de urină. Frățiorul, fără îndoială, care se scăpa pe el în somn. Și, mai puternic decât toate, mirosul fricii, cel mai coplesitor. Sudorile tuturor palmelor jilave care se șterseseră de pânza în dungi.

Un strigăt înăbușit răsună în mijlocul casei. David închise ochii. Începea transformarea. Cu toată anestezia, tot aveau să sufere când oasele vor începe să li se hipertrofieze. Cum se întâmpla? Ca în filme? Cu siguranță că blana nu le creștea accelerat, că nu le țâșneau de o parte și de alta a capului urechi ascuțite, că pe față nu le creștea un bot canin, nu, toate astea erau găselnițe de-ale scenariștilor în căutare de senzational. Invențiile unor tipi plătiți să furnizeze „vizualul“,

material pentru „efecte speciale“. Nu, probabil că în realitate lucrurile erau mai simple și mai înspăimântătoare.

Secreții hormonale ultrarapide, care-și sporeau efectul, antrenând stimularea anumitor funcții. Unghiile cresc, pielea se întărește, oasele scheletului se modifică sub efectul unei crize de acromegalie galopantă. Toate vestigiile animale rămasese în om se reactivează brusc: coccisul își regăsește ade-vărata lui natură de coadă. Probabil că era oribil, insuportabil. O tortură internă care te făcea să-ți pierzi mințile de durere. Lungirea oaselor care întindeau tendoanele sfâșiind mușchii. Organismul mutilându-se și cicatrizându-se totodată. Carne vătămată se umfla în edeme monstruoase, corpul se umplea de umflături și de pungi de sânge, de hematoame enorme. Durerea sfredelea creierul monstrului, anulându-i orice posibilitate de judecată. Fiara rănită trebuia să-și verse furia pe ceva, pe cineva, cât mai repede cu putință. Să tortureze ca să uite tortura care i se aplica lui.

Da, probabil că așa se petreceau lucrurile, cu febră și durere. Cu nebunia unui sistem nervos agresat până dincolo de limita suportabilului. Un proces de creștere accelerată care necesita o energie enormă și, în consecință, *un aport nutritiv enorm*. Fiara trebuia să se hrănească pentru a se putea cicatriza cât mai repede, pentru ca propria ei carne să se poată reorganiza, pentru a-și tămădui schimbările profunde provocate de transformare. Mânca atunci carne, pentru a putea să-i crească propria ei carne, bea sânge pentru a putea compensa hemoragiile declanșate de ruperea unor circuite sanguine. *Ucidea ca să se autoîntrezeze*, ca să nu moară din cauza rănilor provocate de metamorfoză.

La un moment dat, după restabilirea echilibrului, nu mai suferea, dar acel corp enorm, cu transformări chimice foarte rapide, îi impunea foamea, nevoia de hrană... Și trebuia să ucidă din nou, pur și simplu ca să nu moară de epuizare sau

de inaniție, ca să nu fie doborâtă de o criză de slăbiciune și atunci să-și simtă inima încetinindu-și progresiv bătăile, până la oprirea finală, până la moarte.

Era un cerc vicios. Creatura nu ucidea de plăcere, ci pur și simplu pentru a supraviețui. Trebuia să reziste până în zori, până în momentul în care metamorfoza acționa în sens invers, eliberând-o de tirania unui organism demential, cu nevoi nesățioase. Zorii veneau ca o eliberare, punând capăt durerii, redându-i corpului proporțiile normale. Monstruozitatea nu aducea nici o plăcere, nu era decât un calvar, o încercare cumplită care îți impunea legea ei, și îți spulbera mintea.

Urletul cumplit străpunse grosimea zidurilor. Nu striga Isa, nici Andy, ci altcineva, altceva, ceva necunoscut. O gură care nu fusese făcută să vorbească, ci doar ca să MĂNÂNCE. O gură de mare performanță, fără îndoială, un maxilar cu o deschidere uimitor de largă și cu o articulație uimitor de elastică...

David înșira cuvintele așa cum ai parcurge notița descriptivă a unui motor de formula 1. În minte i se îngrămădeau amintiri de la orele de științe naturale. Totul se amesteca în creuzetul supraîncălzit al minții sale: emisiunile medicale, filmele documentare despre viața animalelor sălbatice, *Revista Practicianului*, răsfoită în sala de așteptare a unui medic de cartier... Aceste frânturi disperate se amestecau într-un amalgam de spaimă, într-o sferă zvâcnitoare din care ieșea în cele din urmă silueta imposibil de descris a unui monstru înnebunit de durere, sfâșiat, rupt, spart și reconstruit. Există un hormon care dilată carnea în momentul nașterii, David citise asta undeva, un hormon care îi conferă o elasticitate pe care în chip natural nu ar avea-o și care îi permite să se întindă acolo unde în mod normal ar trebui să se rupă. Poate că același hormon controla metamorfoza vârcolacului, permițân-

du-i să-și mărească talia, fără să facă explozie ca o bombă plină de măruntaie și sânge.

Urletul răsună din nou, mai aproape. Se izbeau cu frenezie de ziduri, sperând probabil să beneficieze de efectele analgezice ale prafului de lună. David se ghemui auzind prăbușirea unui bufet, a unui șifonier. Niște farfurii se făcură țândări pe pardoseală în timp ce un pas îngrozitor de greu făcea să se cutremure solul. „Vor veni, își zise înghețat de spaimă. Prima lor mișcare va fi să se repeadă aici și să spargă ușa.“ Se ghemui lângă perete, cu ochii ținți la ușa blindată, așteptându-se să vadă șuruburile sărind din locașuri și foile de tablă îndoindu-se. Ce aspect va avea atunci silueta care va apărea în cadrul ușii? Poate că nici n-ar mai fi în stare s-o identifice.

Presimțea că în noaptea aceea nu va fi cu adevărat în pericol. Animalele legate la poalele colinei constituiau o prădă imediată, ușoară, spre care monștrii se vor repezi neîntârziat. Aerul era plin de mirosul animalelor de sacrificiu — amestec de sudoare și groază care domina toate celelalte miresme. Nu, creaturile nu vor veni să adulmece în preajma cămăruței de supraviețuire, nu încă, nu în seara aceea.

În casă se făcuse din nou tăcere. O spaimă bruscă puse stăpânire pe David. Dacă tati și mami nu supraviețuiseră transformării? Dacă muriseră din cauza durerilor prea mari? Și-i imagină, monștri incompleți, zăcând într-o băltoacă de sânge și umori, organisme imposibil de identificat, cu carnea sfâșiată și oasele rupte la articulații. Erau destul de rezistenți să suporte durerile metamorfozei? Simți că i se strânge inima. *Două cadavre în salon, două cadavre imposibile, cărora nici o autopsie nu le va dezlega vreodată misterul. Criză fulgerătoare de acromegalie, creștere spontană și inexplicabilă a structurilor osoase antrenând ruperea țesutului muscular...*

Se ridică dintr-o dată și își lipi urechea de ușă. Poate că ar fi trebuit să se ducă să vadă, să intervină până când nu era prea târziu, mai înainte ca părinții să-și piardă tot sângele.

Mâna îi alunecă spre bara de siguranță.

„Întredeschid ușa, își zise, merg fără zgomot până la capătul culoarului și arunc o privire în salon, ca să mă asigur că... Doar cât să mă asigur...” De ce să se asigure? Că cei doi monștri erau în perfectă stare de funcționare?! Că aveau toți dinții și toate ghearele?

„Mami e fragilă, își zise el cu disperare. Răcește din te miri ce. Un simplu curent de aer, și gata, o găsești la pat, cu patruzeci de grade temperatură. La nașterea mea, a fost gata să moară, a făcut o hemoragie și...”

Da, era fragilă, anemiată. Atunci cum să suporte durerea imensă a metamorfozei? Poate chiar în acest moment zăcea în salon, cu jumătate de corp deformat de edeme, cu brațele crăpate de fracturile deschise. Trebuia să meargă în ajutorul ei. Mami nu era robustă ca tati și, aproape sigur, nu putuse suporta înmugurirea frenetică punând stăpânire pe organismul ei. Căzuse pe podea, se ghemuise, se zvârcolise de durere...

În momentul în care David scotea din locașul ei prima bară de siguranță, solul se cutremură de niște pași grei care se îndreptau spre ieșire. Își încordă auzul și reuși să distingă și un al doilea mers, ceva mai ușor. Înaintarea unei fiare mai puțin masive, a unei... femele? Zgomotul pașilor era însoțit de un fel de scrâșnet regulat, și îi trebui un minut pentru a înțelege că era vorba de gheare prea lungi, ale căror vârfuri zgâriau pardoseala la fiecare pas. Monștrii părăseau casa. De parcă și-ar fi ghicit moartea iminentă, bătrânul cal începu să necheze pe un ton strident. Ușa de la intrare fu deschisă cu violență, și vântul serii pătrunse în casă vijelios, șuierând pe sub uși și prin gaura cheilor.

David se dădu înapoi, să-și reia locul pe saltea. Acum Creaturile coborau colina, mergeau spre animalele legate.

Clătină din cap. Trebuia să nu-și mai imagineze totul secundă cu secundă dacă voia să nu-și piardă mințile. Luă, cu un gest stângaci, o carte de pe etajera prinsă pe perete. Trebuia să-și ocupe mintea cu ceva, să o golească sau să o umple cu un bruiaj imbecil, care va ridica un ecran protector între el și demență. Răsfoi romanul la lumina lanternei. Era povestea neghioabă a unei liceene îndrăgostite de campionul la fotbal din școala ei. Elevă prea ștearsă, prea conștiincioasă, fata îi speria pe băieți, care preferau fetele mai ușoare și impudice. Prin urmare Gwendoline (așa o chema) era foarte nefericită...

David lăsă să-i cadă cartea, o luă din nou și se hotărî să învețe pe de rost prima pagină din primul capitol. Era o activitate excelentă, care îi mobiliza întregul creier. *Gwendoline Mac Hyver avea o grație modestă, dar sănătoasă, ca a florilor de câmp...*

Urletul insuportabil al bătrânului cal rupse tăcerea. David n-ar fi crezut niciodată că un cal în agonie ar putea să țipe atât de puternic. Tânguirea se înalță spre cer, interminabilă, pentru a se sfârși într-un fel de suspin copilăresc de o confuzie totală. David mototoli cartea între degetele livide.

Gwendoline avea o grație modestă...

Trebuia să reziste defilării imaginilor josnice care aveau să-i apară imediat. Ghearele înfipite în anusul calului pentru a-l sfâșia, pentru a forța o gaură destul de mare prin care monstrul să-și vâre capul și să înceapă să absoarbă. Căci așa descriesese Anatos. O penetrare înfiorătoare: cu botul deschis, cu colții înainte, aspirând frenetic serpentina lungă a intestinelor și...

Gwendoline, Gwendoline, Gwendoline Mac Hyver avea o grație...

David începu să citească cu glas tare, îngânând ca un copilăș care învață alfabetul, înversunându-se să silabisească fiecare cuvânt.

Dar cartea era prea idioată. O aruncă și scotoci cu disperare pe etajeră, împingând volumele. În spatele unei cărți zări un mic tub farmaceutic. Conținea un barbituric puternic. Îi știa numele, pentru că mama unui coleg de clasă încercase într-o zi să se sinucidă înghițind un tub întreg de porcării de-alea. Cine adusese pastilele în cămăruța de supraviețuire? Fata cu romane de dragoste? Când înțelesese că nici un subterfugiu nu o va proteja împotriva nebuniei, începuse să ia somnifere? Aruncându-se în abisul somnului pentru a nu mai auzi strigătele provocate de transformare, zgomotul pașilor pe culoar, loviturile în ușă... Rezistase trei luni, mărinind în fiecare săptămână doza, refugiindu-se în anihilarea oferită de barbiturice pentru a nu ceda tentației de a pune capăt acestei vieți de nebun, pentru a nu fi tentată să deschidă ușa o dată pentru totdeauna și să pășească pe culoar în întâmpinarea părinților ei zicând: „Tati, mami, sunt prea obosită, aș vrea să se termine, fie-vă milă, *să nu mă doară prea tare...*”

Dumnezeule mare! Totdeauna se sfârșea așa. Rezistai, rezistai, apoi într-o zi nervii cedau, doreai din tot sufletul eliberarea, sfârșitul torturii. Deschideai ușa și pășeai pe culoar, cu ochii închiși ca să nu vezi fața oribilă ce avea să se ivească dintr-o clipă în alta.

Să nu mă doară prea tare...

Dar măcar îi împliniseră dorința? Ea nu era pentru ei decât o bucată de carne umblătoare, o bucată de carne căreia trebuiau să-i sugă repede măruntaiele. O apucaseră de glezne, să o despice, să o desfacă, să...

DESTUL!

Nu aveai ce aștepta de la Fiară. Nici milă, nici înțelegere. Palpitația durerii îi invada creierul făcând-o amnezică, indi-

ferentă. În fața unui astfel de monstru nu puteai avea decât o singură atitudine: ambele mâini încheștate pe mânerul de lemn al revolverului, degetele arătătoare crispate pe trăgaci și...

Metamorfoza amplifică vechiul fond de răutate care moțăie în fiecare individ. Tati fusese rău în tinerețea lui, chiar crud. Odată îi povestise că, pe când era copil, împreună cu cei din gașca lui, prindea pisici, le stropea coada cu benzină și le dădea foc, să le vadă fugind „ca niște avioane cu reacție”. Și nici mami nu era total inocentă. Pe la doisprezece ani, își alesese ca victimă o micuță debilă din satul ei, pe care o teroriza cu tot felul de povești cu căpcăuni și fantome. Într-o noapte, înspăimântată de apariția Isei ascunsă sub un cearșaf, copila se aruncase din podul în care își avea culcușul. Își fracturase picioarele și bazinul. Fusese dusă la spitalul comitatului și timpul trecuse fără ca ea să se mai întoarcă vreodată în sat. În general concluzia mamei la această întâmplare suna astfel: „Adevărul e că era complet idioată, n-ar trebui permis nimănui să fie atât de stupid.”

Metamorfoza va scoate la iveală sâmburele vechi al răului din străfundul sufletului părinților săi, îl va face să incolțească, să crească până când îi va transforma în doi criminali care nu vor ști ce e mila și remușcarea.

Bartlow vorbise de eutanasiere. „Spune-ți că le faci un serviciu...” David căută instinctiv umflătura pe care o făcea revolverul de sub saltea. Va ajunge aici într-o zi? Poate că atunci când oboseala și frica vor deveni cu adevărat insuportabile. Când nu va mai tânji decât după eliberare... Dar ce se va întâmpla după aceea?

Îl va adopta mătușa May? O detesta pe mătușa May, cu maniile ei bigote. În unele seri, își forța cei doi copii să îngenuncheze pe covorul din salon și să se spovedească în public. Era adepta unei religii care număra în total treizeci și

cinci de credincioși și, în fiecare lună, își impunea un post de zece zile.

Dacă i-ar fi dezvăluit mătușii May motivul pentru care fusese constrâns să-și omoare părinții, femeia l-ar fi crezut, dar i-ar fi făcut, cu multă răbdare și pricepere, o viață infernală, pentru a-și ispăși cât mai repede crima. L-ar fi oprit de la mâncare și i-ar fi aplicat pedepse corporale. I-ar zice: „Cu ce mână ai ținut arma crimei?” și, după ce el ar răspunde, mătușa i-ar înfige un cui lung de dulgher în podul palmei, ca să cunoască și el suferințele Domnului Nostru Isus... Da, mătușa May era, cu siguranță, capabilă de astfel de lucruri. Își biciuia în mod regulat fiul și fiica, deși aveau șaisprezece și respectiv șaptesprezece ani. David văzuse dungile lungi lăsate de cravașă pe coapsele verișoarei sale, într-o zi când culegea cireșe în grădină. Nu... Nu la mătușa May.

Se lăsă pe spate. Oboseala și tensiunea nervoasă îi tulburaseră de tot mintea. Hotărî să înghită o pastilă de somnifer cu puțină apă caldută. Era o lașitate, dar în seara asta simțea că nu mai poate să reziste. „Mâine va fi mai bine, își zise el. Voi începe să mă călesc.”

După un sfert de oră, cădea într-un somn fără vise, o uitare de sine profundă, ca moartea. Vecină cu neantul.

Se trezi cu gura cleioasă, fără să-și poată da seama dacă dormise o oră sau două zile. Ceasul deșteptător arăta orele unsprezece. Se ridică împleticindu-se. Părinții săi se sculasera? Erau îngrijorați de absența lui?

Deschise ușa blindată, încercând să facă cât mai puțin zgomot, și ieși cu prudență pe culoar. În spațiul îngust al ferestrei se vedea strălucind soarele, era ziuă în amiaza mare. Merse în vârful picioarelor până la ușa de la intrare. Tati și mami dormeau în iarbă, complet goi, prăvăliți într-un somn ce părea vecin cu coma. Pielea lor avea un fel de iritație, de parcă toată epiderma ar fi suferit de o inflamație monstruoasă.

În unele locuri (pe spate, pe coapse) se zăreau plăgi ulceroase și bășici. La nivelul fiecărei articulații carnea era umflată și violetă, învinețită de hematoame.

David făcu un ocol ca să nu treacă pe lângă ei și o porni pe drumul în pantă care ducea la poalele colinei. Când ajunse în câmpie, văzu că bătrânul cal dispăruse. Porcul, alergând în cerc în jurul țarușului, aproape că se sugrumase cu sfoara și guița demential. Capra zăcea în iarbă.

Corpul ei nu prezenta nici o urmă de rană și era evident că murise fulgerată de spaimă. *Perişorii blăniței deveniseră în întregime albi!* David se înfioră fără să vrea. Prin urmare, aspectul monștrilor era atât de înfiorător încât putea să provoace moartea. În locul acela pământul era umed și maroniu închis. Din cauza fricii, animalele eliminaseră o mare cantitate de urină și excremente. Ceva mai departe, acolo unde, după toate aparențele, fusese omorât calul, iarba era roșie.

David păși înainte, pregătit să înfrunte un spectacol de apocalips, demn de cele mai oribile filme de groază... Nu văzu nimic. Nici șiruri de intestine, nici viscere împrăștiate, nimic altceva decât o pată de sânge cu un diametru de trei metri. Făcu un pas într-o parte și se împiedică de o vertebră. Deși supt cu grijă, osul mai era încă lipicios. David dădu la o parte iarba și găsi oasele care formaseră scheletul calului. Erau împrăștiate la întâmplare, aruncate acolo după ce le rosese. Cele mai multe fuseseră rupte ca să poată fi scoasă măduva gustoasă. Printre măracini, mototolită ca o pătură veche, uitată în ploaie, se etala pielea calului cu petele de peladă și smocurile prăpădite ale coamei. Acea treantă năclăită, lipsită de orice urmă de schelet, îi întoarse stomacul pe dos și David vomă pe pantofi.

Se trase înapoi împleticindu-se, și până acasă o ținu numai într-o fugă. Când vru să-și curețe pantofii în sala de baie, băiatul își dădu seama că toate aparatele sanitare erau aco-

perite cu un strat de sânge coagulat. Părinții se spălaseră acolo, inundând pardoseala și murdărind mozaicul de pe pereți cu stropi mari, stacojii care, uscându-se, deveneau maronii.

Monștrii veniseră să-și facă toaleta. Cada era plină de apă înroșită, de parcă un candidat la sinucidere și-ar fi tăiat acolo venele. Peste tot domnea un miros de abator, greșos, cumplit. David se îndepărtă, îngrozit, de porțelanul murdar de sânge și se închise într-o cabină de duș. Sudoarea îi picura de pe tâmpile și stomacul i se contracta întruna, deși nu mai avea ce să dea afară.

După ce se mai liniști puțin, își răcori fața cu apă și ieși pe peluză. Tati își pusese pe el un șort și stătea la masa de picnic, cu un bol de cafea în față. Pe pielea lui nu se mai vedea nici o urmă de umflătură.

– Salut, fiule, zise ridicând mâna. Am făcut treabă bună noaptea trecută. Ne-am ocupat de mârtoaga aia bătrână. Azi îi vom pune carnea în congelator și îi vom tăbăci pielea.

– Suntem pe cale să devenim niște adevărați vânători! glumi mami, prinzându-și părul la ceafă cu un elastic.

Era roză și frumoasă. Proaspătă, ca o actriță dintr-un clip publicitar. Vremea era splendidă, iarba verde și umezită puțin de rouă. Cafeaua se afla pe masă, fierbinte, delicioasă, și tartinele la fel, și ouăle cu șuncă încă mai sfârâind...

– E pentru tine, zise mami împingând farfuria în fața lui David. Trebuie să te întremezi.

Soare, iarbă verde, mami cu obrajii roz. Tati care se apropia de ea și își trecea brațul pe după umerii ei. O imagine de armonie, de seninătate. Cine i-ar fi zărit, astfel așezați la masă, imediat și-ar fi zis: „O familie tânără, fericită și destinsă. Un model de fericire.“

Și era adevărat că îți făcea plăcere să-i vezi pe Andy și pe Isa. Frumoși, cu pielea netedă, fără nici un rid, fără cearcane, ființa lor respira plăcerea de a trăi. Bucuria de a avea

un corp atât de sănătos, un corp care nu știe ce e oboseala sau boala.

– Mănâncă! îi ordonă mami.

Calul nu le ajunsese decât pentru o noapte. Ce mai rămăsese? Porcul și capra deja moartă. Un răgaz de două zile, și apoi? Ce se va întâmpla dacă țăranii nu vor mai aduce nici o ofrandă?

„Știi prea bine, își zise cu arțag David. Vor coborî în oraș și vor da de gratii și de casele transformate în fortărețe. Vor bate zadarnic străzile pustii, zgâriind fațadele și afișele ca să le treacă furia. Și, inevitabil, după un timp (și dacă nici un cățel în călduri nu va face nebunia să iasă din cotețul lui) își vor spune: *În fond, ne-a mai rămas ceva de mâncat acasă, nu?* Atunci se vor întoarce după tine, pentru că tu vei fi pentru ei prada cea mai accesibilă în seara aceea, hrana cea mai comodă...”

David strivi cu furculița o bucată de șuncă. Capra, porcul, un răgaz de patruzeci și opt de ore... și apoi?

Va trebui să învețe să trăiască în teroarea apusurilor de soare, cu speranța zorilor, cu dorința somnului adânc provocat de barbiturice. Ușurel, pe nesimțite, se va instala într-un adevărat iad.

– Mănâncă, zise tati. O să te cântăresc imediat, să văd dacă ai început să pui pe tine ceva osânză.

11

PORCUL a fost devorat a doua zi seara, dar capra a rămas neatinsă, de parcă creaturile nu sufereau mortăciunile. Fermierii nu mai aduseră alte ofrande, și David înțelese că Andy și Isa vor suferi în curând de o foame teribilă.

Deocamdată comportamentul lor oscila între somnambulism și crize de euforie în cursul cărora râdeau în hohote, înmulțindu-și glumele idioate. David avea impresia că trăiește lângă niște puștani cu un Q.I. modest, niște copii „agitați”, în pragul crizei de nervi la fiecare glumă. Totuși, cea mai mare parte a timpului, tati și mami stăteau nemișcați, tolăniți pe peluză, prăjindu-se la soare. Dormeau mult, cum fac animalele de la grădinile zoologice, pe care nu reușești să le surprinzi decât în plină digestie, pleoștite, cu burta lipită de pământ și botul pe labe.

Corpurile lor goale îți dădeau impresia de ceva solid și perfect. Fără să semene nici pe departe cu ceea ce ai putea obține după o viață destinată îmbuibării, nu, ci într-un fel ceva mai „adevărat”. O fermitate, o siguranță înspăimântă-

toare a celui mai mic gest, o forță nonșalantă, mereu trează. Reflexe de o precizie și o rapiditate uimitoare. Ar fi trebuit să-l vezi pe tati cum lua din zbor o sticlă de apă gazoasă care cădea de pe masă sau cum prindea o muscă între degetul mare și arătător, pentru a înțelege că pentru ei felul de a percepe natura se schimbase în mod considerabil.

Dispoziția li se schimba o dată cu venirea nopții, când soarele începea să coboare în spatele pădurii. Atunci îi vedeai că se ridică în picioare și încep să se plimbe nervoși pe peluză, scărpinându-se frenetic, ca niște animale chinuite de râie. Tati își umplea gura cu gumă de mestecat, și mușchii maxilarelor îi deveneau deodată proeminenți, din cauza freneziei cu care mesteca. Sudoarea le țâșnea din pori făcându-le pielea să lucească precum aceea a unui luptător japonez. Imediat ce observa aceste semne, David bătea în retragere și se închidea în cămăruța de supraviețuire, după ce se asigurase că nimeni nu-l văzuse.

Lăsa în jos barele de siguranță, se instala pe saltea și înghițea o pastilă de somnifer, ca să nu audă zgomotele metamorfozei și pașii grei ai creaturilor care plecau la vânătoare năpustindu-se pe culoar. De două zile David era obsedat de o idee pe care Anatos se străduise să o sublinieze. Dacă monștrii se acuplau în timpul unei metamorfoze, atunci vor da naștere unui copil anormal, asemănător celor pe care indienii îi aduseseră altădată pe lume, la puțină vreme după căderea meteoritului.

Gândul ăsta nu-i dădea pace. Își imagina mama purtând în pânțece un fetus pe jumătate uman, un copilăș vag antropomorf care, în loc de lapte și terci, s-ar alimenta cu șobolani și cobai vii. Un lucru scârbos, care ar trebui ținut ascuns și care ar crește în taină, devenind, treptat, mai puternic decât părinții lui. Când se așeza pe salteaua din cămăruța de supraviețuire, David era imediat asaltat de coșmaruri: mami cu

pântecele umflat de o sarcină monstruoasă care îi învinețea pielea cu hematoame mari, copilașul diform agitându-se în abdomenul ei, clănțănind uneori din dinți. Apoi – mai târziu – nou-născutul așezat într-un leagăn de fier, scoțând toată ziua strigăte de lup pentru a i se aduce hrana care să-i satisfacă o foame nesățioasă. Toată recuzita filmelor de groază se revărsa peste el, copleșindu-i mintea cu imagini înspăimântătoare. Deodată nu mai era vorba de monștri din cauciuc sau de machiaje din latex, totul devenind ADEVĂRAT, real.

Simțea cum crește în el frica, o frică atât de puternică, încât diminua efectele somniferului și îl menținea într-o stare de veghe semiinconștientă. A treia zi auzi adulmecându-se pe culoar și, cuprins de groază, își dădu seama că nu răspândise în urma lui mirosurile destinate să-i ascundă urma. Anatos amintise de piper, de boia de ardei... David uitase această recomandare, și acum „părinții” erau acolo, pe culoar, adulmecându-i mirosul, fără să reușească să înțeleagă cum putea să fie atât de puternic, de persistent, deși copilul (prada) nu se afla în fundătura coridorului.

„Nu sunt decât niște animale, își zise el. Nu sunt în stare să gândească. Nu le va trece niciodată prin cap existența unei camere secrete...”

Dar animalele sălbatice mai sunt și încăpățânate. Auzise la televizor că unii lei erau în stare să stea trei zile culcați sub copacul în care își găsisse refugiul prada lor. Fiarele nu gândesc, se înverșunează asupra evidenței unui miros. Dacă pe culoar mirosea a copil, asta însemna că puștanul se afla acolo, pe undeva, trebuia doar să fie căutat cu grijă, fără să se omită nici un colțișor.

Paralizat de groază, David încerca să-și țină răsuflarea, în ciuda inimii care o luase la galop și a valurilor de adrenalină care i se revărsau în vene. Țintuit pe saltea, băiatul simțea pânza în dungi îmbibându-se de sudoarea lui și se

afurisea că își înmulțea astfel mirosurile corpului, accentuându-și în același timp urma olfactivă a prezenței.

Creaturile măsurau culoarul cu un mers apăsător, izbindu-se uneori de pereții care se cutremurau sub aceste lovituri de berbec. David le auzea adulmecând zgomotos, ca niște porci care scormonesc prin mocirlă.

Fiarele se enervau, se învârteau în loc, încercând să localizeze ascunzătoarea acestei prăzi atât de apropiate și totuși invizibile. David închise ochii. Somniferele (cărora în noaptea aceea le dublase doza) începuseră să-și facă efectul, prinzându-i mintea într-o gelatină lipicioasă, care îi paraliza orice gând.

„Voi adormi, constată el, voi cădea într-un somn atât de profund, încât nici nu voi auzi zgomotul pe care îl va face ușa când o vor sparge. Mă vor devora în somn... *și nu voi simți nimic.*”

Perspectiva îi păru deodată aproape seducătoare, și se lăsă să alunece în inconștiență, ca bolnavul așezat pe o masă de operație și care – de teama durerii – nu mai aspiră decât la neant.

„Vor râcăi sub ușă, își mai zise el în timp ce perceperea lucrurilor începea să i se destrame. Până la urmă vor smulge oglinda și vor rupe balamalele. Sunt atât de puternici.”

Să sfârșești devorat în somn. În fond de ce nu, dacă nu era prea dureros? Poate că era mai puțin cumplit decât acele coșmaruri care îl obsedau în fiecare seară. Se lăsă în voia somnului, pândind spargerea ușii, convins că nu se va mai trezi.

„Așa e bine, reuși să-și zică. Oricum, n-aș fi izbutit niciodată să-i omor...”

Când reveni la realitate, deșteptătorul, pe care uitase să-l întoarcă, se opri. Se pipăi căutându-și ceasul de mână și

își aminti că îl uitase în sala de baie, în urmă cu câteva zile. Adânc tulburat de climatul de nebunie al ultimelor douăzeci și patru de ore, băiatul nu se mai dusesese să-l ia. Ceasul oprit arăta orele două și jumătate. De câtă vreme îi încremeniseră roțile? Zece minute, zece ore?

David se ridică într-un cot, și capul începu imediat să i se învântească, așa că se văzu obligat să se întindă din nou, cuprins de o amețală îngrozitoare. Se simțea foarte slăbit. Pastilele puternice și de care începea să abuzeze îi jucau o festă urâtă. Rămase așa un timp, străduindu-se să-și stăpânească bătăile inimii. În cap îi urla o întrebare disperată: E ZI SAU NOAPTE? Ar fi putut foarte bine să doarmă, neîntrerupt, douăzeci și patru de ore și să se trezească în plină noapte. În cazul ăsta, a deschide ușa cămăruței de supraviețuire ar fi însemnat să te arunci în ghearele monștrilor! Somnul artificial provocat de pastile îi dăduse peste cap ceasul biologic. Se simțea murdar și îi era greață.

Era noapte sau zi?

Se ridică sprijinindu-se de pereți. Podeaua se legăna sub el. Când ajunse la ușă, ameți din nou și crezu că va cădea în genunchi. În fața ochilor îi dansau stele multicolore, care se uneau în vârtejuri strânse. Își așază palmele pe ușă și își lipi de oțel urechea. Dar ușa era groasă, iar pe colină nu aveau de unde să existe nici unul dintre acele zgomote-reper care, în oraș, dezvăluie activitatea oamenilor: huruitul motoarelor, sirenele uzinelor, ciocanele pneumatice sfredelind străzile. Acolo nu era nimic din toate astea. Nici strigăte de copii jucându-se în jurul gurilor de incendiu. Nici vânzători de înghețată cântând din trompetă pentru a-i atrage pe puștani. Nimic.

Colina nu era decât un bloc de tăcere, atât ziua cât și noaptea. Păsările fugiseră din pădure și era inutil să tragi cu urechea la ciripitul lor. Iar orașul era prea departe pentru ca

zvonurile lui să treacă dincolo de ecranul copacilor. David se lăsă în genunchi, sperând că va zări sub ușa o dungă de lumină. Dar știa că speranța era zadarnică. Casa era atât de întunecoasă, ferestrele atât de înguste, încât întunericul stăruia acolo și în plină zi. Se uită cu ură la deșteptătorul cu roțițele paralizate. De ce nu se gândise să-l întoarcă?

„Pentru că îți era prea teamă ca să te mai poți gândi la lucruri importante“, își mărturisi el cu sinceritate. Clătină din cap, încercând prin acest mijloc derizoriu să-și alunge ceața care încă îi mai stăruia în minte. Bău puțină apă caldă, ronțăi câțiva biscuiți ca să-și mai recapete din forțe, dar frica îi crispa stomacul și abia putea să înghită.

Era noapte sau zi?

Nu era în stare să ia o hotărâre. Avea impresia subiectivă că dormise foarte, foarte mult timp, dar asta nu însemna nimic. Mai avusese și altădată această senzație ciudată: certitudinea că nu ai ațipit decât un minut, deși în realitate ai dormit nouă ore încheiate, ca o marmotă în plină hibernare. Somnul era înșelător, somnul era o capcană. Dacă deschidea ușa și se trezea cufundat în tenebrele unei nopți adânci, atunci era pierdut.

„Doar am să întredeschid ușa, își zise el. Arunc o singură privire și închid imediat...“ Dar nu era un plan bun. Poate că, în chiar acel moment fiarele se așezaseră pe pardoseală, de cealaltă parte a ușii blindate, așteptând, cu răbdarea marilor animale de pradă, ca victima să se hotărască în sfârșit să facă o greșală fatală. Da, poate că așteptau acolo, în tăcere, la pândă, cu urechea ciulită ca să prindă cel mai mic fâșâit. Dacă ar fi tras zăvoarele ușii, chiar și numai o secundă, ar fi văzut o labă enormă repezindu-se în deschizătură, o labă ale cărei gheare puternice i-ar fi pătruns în piept, secționându-i coastele și sternul, cu eficacitatea unei foarfeci de autopsie. N-ar avea timp să reînchidă ușa pentru că... *ar fi deja*

mort! Apoi, cu o lovitură de umăr, creaturile ar da la o parte întăritura blindajului, pentru a se năpusti înăuntru, la ospăț.

David aruncă biscuiții și se apropie din nou de ușă ca să asculte zgomotele din exterior. Stând așa, cu urechea lipită de fierul plin de buloane, avea impresia că ascultă un robot. Nu auzi nici un ecou de conversație. Dar nici asta nu însemna nimic. S-ar fi putut ca tati și mami să doarmă pe peluză, la soare, cuprinși de unul din acele accese de somnambulism care făceau din ei niște automate tăcute, cu un comportament pur instinctiv.

„Dacă ar fi ziuă, i-ar îngrijora absența ta, se gândi David. Te-ar chema, te-ar căuta...”

Nu, chiar și asta era fals. Cea mai mare parte a timpului, Andy și Isa nu-i acordau nici cea mai mică privire, coborându-l la rangul de mortăciune. Ghiftuiți, de cele mai multe ori părinții lui nu se gândeau decât să doarmă, în așteptarea serii. Mintea lor nu binevoia să iasă din amortire decât pentru perioade scurte. Atunci începeau să surâdă și să glumească precum doi adolescenți, dar aceste accese deveneau din ce în ce mai rare.

Era zi sau noapte?

David se așezase pe pardoseală, cu capul lipit de ușa îmbrăcată în oțel, incapabil să ia o hotărâre. Totuși nu putea să stea acolo până la epuizarea proviziilor, în așteptarea unui semn care să-i permită, în sfârșit, să-și dea seama dacă de cealaltă parte a ușii strălucea soarele sau luna.

Adulmecă, încercând copilărește să localizeze mirosul fiarelor. Dar nu simți nimic, în afară de mirosul de urină care venea dinspre găleata igienică, de mucegaiul zidurilor și duhoarea de sudoare pe care o degajau propriile lui haine. Ridică mâna și apucă prima bară de siguranță. Trebuia să se sfârșească într-un fel.

„Măcar să nu doară prea tare“, zise el trăgând și al doilea zăvor. Dar nu-și făcea iluzii, *probabil că durea cumplit*, cumplit, cu excepția cazului în care ar fi fost lovit imediat în cap și ar fi murit pe loc, cu creierul zdrobit. Dar citise undeva că fiarele mari nu lovesc niciodată la cap. Sar la beregată sau sfâșie burta prăzii, apoi îi smulg părțile genitale și le sparg abdomenul ca să se înfrupte din masa intestinală...

În picioare, cu genunchii tremurând, David deschise încetișor ușa. După atmosfera închisă din dulap, aerul de pe culoar i se păru aproape înghețat. Revărsarea de lumină aurită care scânteia în spațiul îngust al ferestrei îi lovi dureros retina. Era ziuă.

Suspină sacadat, nevenindu-i să creadă într-un asemenea noroc, și se strecură pe culoar închizând ușa în urma lui. Prima dată o zbughi în sala de baie, pentru a-și lua ceasul de mână, dar și acesta se opri. Își bombăni părinții care nu voiseră să-i cumpere un ceas japonez cu baterie, așa cum aveau toți colegii lui, dar tati detesta astfel de mașinării. „Nimic nu e mai bun decât un angrenaj sănătos, spunea el mereu. O lucrare de meșter cinstit. Arcuri, roți dințate, chestii naturale, păi nu?“

Își dădu cu apă pe față și se duse în bucătărie să-și facă o cafea. Detesta băutura asta, dar spera ca ea să-i limpezească creierul. Adulții pretindeau că „sunt incapabili să funcționeze înainte de a înghiți prima cafea“. Bău două cești, strâmbându-se, catalogă drept definitiv scârbos lichidul acela, dar se simțea mai bine.

Își prinse ceasul la mână și ieși pe peluză. Ca de obicei, Andy și Isa erau întinși la soare, în întregime goi. David se lăsă în genunchi să-i examineze. Le văzu imediat petele de sânge uscat de pe buze și de sub unghii. Găsiseră totuși ceva de mâncat noaptea trecută. Dar ce? *Sau pe cine?* Capra? Nu, cu siguranță că nu. Le trebuia, pentru a-și potoli foamea, o

came vie, care palpita, proaspătă. Atunci? Un câine vagabond? Poate vreun bețiv care n-a ținut cont de amenințarea nocturnă? Poate un călător sau niște tineri într-o mașină veche? Nu, nimic important, pentru că sala de baie era curată. Asta însemna că fusese ceva neînsemnat, ceva ce nu avusese proporțiile primului măcel, și că părinții lui se putuseră spăla fără să lase urme.

„Un câine, decise David. Aproape nimic. O îmbucătură, o gustare. Diseară vor fi înfometati. Vor avea nevoie, cu orice preț, de o pradă substanțială.“

Se îndepărtă și se instalează în șezlong pentru a se bucura și el de soare. Somniferele îi dădeau frisoane și nu reușea să se încălzească. Învins de toropeala vicleană a efectelor secundare, adormi de mai multe ori și moțai vreme de cincisprezece-douăzeci de minute. Aceste eclipse ale conștientului îl terorizau. Prin minte îi trecu un gând îngrozitor. Dacă adormea, fără să-și dea seama, tocmai la apusul soarelui? Ar fi stat acolo, la îndemâna lor, și între timp s-ar fi produs metamorfoza înfiorătoare. Se ridică dintr-o săritură și se forță să dea ocol, cu pași mici, casei. Dar obosi foarte repede și inima începu să-i bată cu putere.

Își petrecu toată ziua cu ochii în patru, neștiind ce să facă, chinuit de aceleași obsesii. Din când în când se apropia de părinții lui și, întinzând un deget, îl îndrepta spre tâmpla lor, ca țeva unui revolver fictiv. „Bum!“ își zicea, apăsând pe un trăgaci imaginar. Să-i omoare în timp ce dormeau. Cu siguranță că asta ar fi fost mai ușor, pentru că atitudinea lor amintea întrucâtva de postura gisanților de catedrală. „Bum!“ Dar era arma destul de „curată“ ca să nu facă prea multe stricăciuni? David nu voia să le vadă capetele făcându-se țandări și creierii împrăștiindu-se, așa cum se întâmplă totdeauna în cărțile polițiste. Nu, voia ceva discret: două găuri ireproșabile și aproape fără sânge. În fond, o moarte... liniștitoare.

Revolverul lui Bartlow era mult prea mare pentru a face o treabă de finețe. Era un obuzier, conceput să trăsnească un elefant în plină cursă. Nu va provoca o gaură discretă, ci un crater oribil, pulverizând, sfărâmând... David găfâia, obișnuindu-se să se joace cu acest gând plin de cruzime. „Bum-Bum.“ O ucenicie care îl putea duce direct la demență. Dar Bartlow spusese: „În timpul metamorfozei, *numai în timpul metamorfozei*, ziua n-ar servi la nimic, s-ar vindeca și ar trebui s-o luăm de la început.“ Această regulă de bază implica o înfruntare directă cu oroarea. Asta înseamnă că ar fi trebuit să-i aștepte cu fermitate pe monștri și să tragă în ei. De două ori. David își relua locul în șezlong. Andy și Isa chiar mai erau cu adevărat Andy și Isa? Poate că erau altceva, ceva rău, malefic, care nu mai avea nimic omenesc. Chiar să fi fost incurabili sau...?

Foarte repede, mult prea repede, ziua începu să pălească. David deduse de aici că se trezise cam pe la începutul amiezii. Nu trebuia să se mai refugieze în somn, ci să încerce să-și păstreze, în măsura posibilului, mintea limpede. Să se învețe cu primejdia, în loc să cedeze în fața ei. Să se călească într-un fel.

Se duse să ia piper din bucătărie și îl presără pe culoar până la camera secretă. Era conștient de precauția tardivă, dar nu voia să mai negligeze nimic. Când cerul deveni roșu, băiatul intră în cămăruța de supraviețuire. Îngustimea locului și atmosfera închisă îi provocară o insuportabilă senzație de sufocare și, preț de câteva secunde, crezu că va deschide ușa și o va lua la fugă peste câmp, încotro va vedea cu ochii. Înăță cu un gest furios tubul de barbiturice și îl aruncă la celălalt capăt al cămăruței, printre cutiile cu prăjituri care erau proviziile lui.

Metamorfoza i se păru mult mai rapidă decât prima dată, întrucât gemetele încetară foarte repede, lăsând să se audă

scrijelitul ghearelor pe pardoseală. Se trase înapoi, pregătindu-se pentru atacul pachidermelor a căror forță le va permite să turtească blindajul și să fisureze zidul; dar nu se întâmplă nimic. Scrijelitul de gheare se opri la intrarea pe coridor, de parcă fiarele ezitau... sau se puneau de acord cum să procedeze.

Trecu astfel un lung moment, fără ca David să-și poată da seama dacă creaturile părăsiseră casa sau se pregăteau pentru un atac în forță. Cu siguranță că plecaseră să dea târcoale pe la poalele colinei. Poate că ajunseseră până în oraș, în speranța că vor reuși să pătrundă într-unul din grajdurile protejate de gratii.

Zgomotul se auzi chiar în momentul în care David ațipea. Era un răcâit surd, căruia nu reușea să-i determine originea, dar care amintea de scârțâitul unei crete pe o tablă de școală. Camera de supraviețuire fiind ca o cutie de rezonanță, zgomotul părea că provine de peste tot în același timp. Venea din pereți, din podea, din tavan, formând un fond sonor insuportabil. La început, David se gândi la zgomotul regulat al unui maxilar care roade un os enorm, apoi la o cârțiță enormă care sapă o galerie într-un sol plin de pietre.

Și această ultimă imagine îl făcu să tresară, căci era apropiată de realitate. Simți că se sufocă și își mușcă dosul mâinii căci acum înțelesese: *Andy și Isa săpau în zidul dulapului, micșorând astfel distanța care îi separa de pradă.* Da, făceau o gaură în perete, săpau un tunel ca să poată pătrunde, în sfârșit, în bârlogul vânatului care îi sfida de prea multă vreme. Zgomotul pe care îl auzea David era provocat de unghiile lor, unghiile lor care răcâiau piatra zidului, fărâmițând blocurile poroase tăiate din meteorit!

Se repezi de la un perete la altul al adăpostului, încercând să stabilească de unde venea amenințarea. Ce grosime aveau pietrele? Era cumva vorba de un strat banal de cărămizi?

Nu, pentru că în acest caz ar fi fost destul o simplă lovitură de umăr pentru răsturnarea obstacolului. Era o piatră adevărată, piatră masivă, asta era clar, dar teribil de friabilă. Gheaarele monștrilor o vor transforma în pulbere ca pe o simplă piatră ponce, săpând încet o deschizătură prin care vor putea intra, ocolind ușa blindată prin care nu se putea trece.

„Sunt mai vicleni decât ceilalți, constată David. În loc să se obosească încercând să spargă ușa, au hotărât să atace direct zidul.“

Era metoda clasică a jefuitorilor de morminte. Ocoleau blocul de piatră inabordabil, înverșunându-se asupra pereților, mult mai accesibili. „Ocolesc obstacolul.“ David ridică salteaua să ia revolverul și se lăsă în genunchi în mijlocul încăperii, cu mâinile încheștate pe mânerul armei, pândind fărâmițarea bruscă a zidului, apariția unei rețele de crăpături, ceva care să ducă la localizarea tunelului și la iminența invadării.

La lumina pâlpâitoare a lămpii de petrol pe care o aprinsese în grabă, se întorcea mereu în loc pentru a nu se lăsa surprins. Zgomotul îl încercuia, transmitându-se de la o piatră la alta. Cât timp le trebuia? Toată problema se rezuma doar la aceste cuvinte. Le va fi suficient celor doi monștri o noapte, o singură noapte pentru a străpunge peretele cămăruței de supraviețuire? Iar el, David, va avea forța să apese pe trăgaci când, într-un gheizer de sfărâməturi, va apărea botul căscat al... dușmanului? Oroarea, dezgustul, în sfârșit teama, toate aceste senzații conjugate poate că îi vor da curajul să apese pe trăgaci, curajul să sfârșească o dată.

Zgomotul râcăielilor se auzea mai aproape, mai „profund“, mai înăbușit, ca și cum Fiara săpa acum cu amândouă brațele vârate în grosimea zidului. Mergea mai repede, își găsisse ritmul și avea și scule bune: niște unghii mai tari decât oțelul, capabile să lase urme pe o ușa blindată. În două ore,

va străpunge grosimea peretelui și apoi nu va mai avea decât să mărească, răbdătoare, gaura. David ridică arma. În acel moment trebuia să tragă, ochind capul.

Spera ca acest cap să fie oribil. Voia să vadă apărând o față de coșmar, care să nu mai aibă nimic comun cu trăsăturile părinților săi. O mutră de demon care să nu semene câtuși de puțin cu Andy și Isa, ceva respingător și cumplit, pe care să nu-i fie greu să-l deteste și să-l... distrugă. Da, în felul acesta (dar numai în felul acesta!) ar fi fost posibil, *realizabil*, actul lui. Un bot hidos, neomenesc. Niște maxilare enorme, căscate și două pupile roșii, de animal de pradă nocturn, nimic care să poată aminti de zâmbetul lui mami, de privirea lui tati. Dacă lucrul acela se iveaua din zid, atunci, da, va trage. Dezgustul și oroarea îi vor călăuzi mâna, îi vor da impulsul necesar pentru comiterea crimei.

Închise o clipă pleoapele și inspiră adânc, să-și găsească liniștea. Palmele umede de sudoare îi alunecau pe mânerul revolverului. Puse arma jos și își șterse mâinile de cămașă. Când luă din nou revolverul în mână, remarcă un lucru ciudat. Preț de câteva secunde, nu putu să-și dea seama ce anume îi provoca această tulburare, această senzație cumplită că pă-mântul îi fugea de sub picioare, apoi înțelese ce anume declanșase alarma. Vârful plumbuit al gloanțelor nu mai ieșea din alveolele butoiașului. *Cineva intrase în dulap și descărcase revolverul, în lipsa lui David... Era dezarmat, vulnerabil. Expus.* Tati venise în după-amiaza aceea, profitând de faptul că el moțăia în șezlong. Golise butoiașul și furase cutia cu cartușe dată de Bartlow, făcând astfel din armă o bucată de fier inutilizabilă.

David se ridică dintr-o săritură și alergă spre ușă, mânat de un impuls de fugă total necontrolat. Trebuia să iasă din cameră cât mai repede, să fugă mai înainte ca zidul să se crape și să-i lase pe monștri să treacă. În timp ce El erau

ocupați cu săpatul, David putea să iasă pe culoar, să părăsească locuința și să fugă peste câmp. Râcâitul ghearelor în zid i-ar fi acoperit zgomotul goanei spre ieșire. Era singura soluție posibilă. Cămăruța de supraviețuire devenise acum o capcană, o cursă. Dacă mai întârzia acolo, însemna să le lase creaturilor timpul necesar să scobească în piatră, să sape tunelul. Ar fi însemnat să aștepte moartea, cu resemnarea prăzilor prea slabe ca să lupte. Mâinile lui David atinseră ușor barele de siguranță. Va întredeschide ușa, va parcurge în vârful picioarelor cei zece metri de culoar și...

Și apoi? Putea să fugă spre pădure și să se cațăre într-un copac, acolo unde fiarele nu puteau ajunge până la el.

Ridică prima bară și se opri, cuprins, brusc, de îndoială. *Și dacă una dintre cele două creaturi stătea acolo, așteptându-l de cealaltă parte a ușii...?*

Nu erau proaste. Tati săpa, în timp ce mami aștepta, lipită de ușa blindată, să pună gheara pe el. Intuia că monștrii îi prevăzuseră reacția și se organizaseră în așa fel încât să-l încercuiască. Dacă deschidea ușa, ar fi căzut în brațele mamei lui... în ghearele ei, și totul se sfârșea.

Își lipi obrazul de tablă, încercând să detecteze prezența fiarei care stătea de pază, dar scormonelile ghearelor umpleau cămăruța de un vacarm obsedant.

Câți centimetri mai erau până când peretele va ceda, până când peretele va lăsa să treacă prin el o labă cu gheare? Cincisprezece, douăzeci? Zidul era gros. Amplasarea camerei de supraviețuire fusese stabilită în funcție de rezistența zidurilor ei. Era un buncăr în miniatură. Poate va avea norocul ca fiara să fie surprinsă de venirea zorilor înainte de a străpunge peretele. Forța ei se va micșora o dată cu răsăritul soarelui, ritmul de înaintare se va încetini, își va pierde eficacitatea. Nu va putea să termine tunelul înainte ca metamorfoza să-i restituie aparența umană.

David se sprijini cu spatele de ușă și se uită la ceasul pe care îl întorsese la apusul soarelui, potrivindu-l la o oră aproximativă, determinată de indicațiile trecute în calendarul mare agățat în bucătărie. Cât timp mai era până la apariția zorilor? O oră, două? Noaptea era aproape pe ducă, dar David nu știa cam în ce moment începeau părinții lui să se transforme. Probabil că înainte de răsăritul soarelui. Iar în seara aceea monștrii nu găsiseră nimic de mâncat, așa că forțele lor aveau să scadă mai repede decât de obicei. Peste puțin timp, oboseala îi va copleși, încetinindu-le mișcările. Ghearele se vor înmuia, tocindu-se de piatră, smulgând din zid mai mult praf decât bucăți. Era o partidă de pocher, un pariu smintit. Poate că ar fi fost mai bine să deschidă ușa și să fugă.

Ba nu, ar fi fost o prostie. Știa că mami era acolo, de cealaltă parte a ușii, așteptându-l în întuneric, nemișcată ca o statuie, ținându-și răsuflarea. Îi ghicea prezența, precum un obstacol de carne monstruos, care astupa culoarul și a cărui masă făcea imposibilă orice tentativă de fugă.

Se așază jos, căci nu-l mai țineau picioarele. Luă revolverul descărcat și îl strecură la centură. Perversitatea părinților lui îl năucea. Prin urmare, se prefăcuseră că dorm, așteptând ca el să ațipească în șezlong, apoi se strecuraseră în cămăruța de supraviețuire a cărei ușă nu se încuie pe-afară. Pipăiseră oglinda până când panoul de sticlă crăpată se mișcase. Cine descoperise arma sub saltea? Tati? Mami? Cine avusese ideea să o descarce?

Îi întinseseră, pur și simplu, o cursă. Atacaseră zidul știind perfect de bine că nu riscau să fie împușcați la ieșirea din tunel. Îl lăsaseră să se închidă în capcană, ocolind obstacolul ușii blindate, pentru a pătrunde mai bine în inima acelui refugiu.

Cum detectaseră prezența armei? Mirosul lor foarte dezvoltat! Le mirosise a unsoare și a praf de pușcă.

„Nu te plânge, își zise cu dușmănie David, ar fi putut să fie și mai rău. Dacă tati ar fi avut la îndemână un aparat de sudură, ar fi putut să sudeze de toc ușa blindată, tăindu-ți definitiv retragerea...” Dar preferaseră să descarce arma, știind că băiatul nu se va gândi să verifice conținutul butoiașului. Detectivii din filme aveau totdeauna grijă să controleze asta, dar David era doar un copil... și apoi arma îi provoca un dezgust legat direct de eventuala ei folosire. Tati nu se înșelase bazându-se pe faptul că el nu va băga de seamă acest subterfugiu decât în ultima clipă, adică... prea târziu!

Se uită încă o dată la ceas. De câteva minute i se părea că vacarmul pierde din intensitate. „La apropierea zorilor, unghiile li se înmoaie, exultă el. Corpurile revin la forma inițială, și puterile îi părăsesc...”

Da, peste o jumătate de oră vor fi cuprinși de spasmele metamorfozei, fără putința de a mai continua să sape. Trebuia ca zidul să reziste până atunci.

„Unghiile lor sunt moi, își repeta el ca să-și dea curaj. Săpatul în piatră începe să-i rănească și nu se vor gândi să ia o unealtă. Fiarele nu folosesc târnăcopul. Vor trebui să renunțe, vor...”

Se legăna de pe un picior pe altul, de parcă ar fi dansat. Simțea o nevoie dureroasă să urineze, dar nici nu se gândea să se ușureze. După douăzeci de minute, râcăielile se răriră, își pierdură forța, apoi încetară. David se lăsă să cadă pe podea, cu capul în mâini, bolborosind o rugăciune fantezistă, căreia îi inventa cuvintele pe măsură ce o rostea.

„Nu în noaptea asta, zise el printre suspine, n-au să pună mâna pe mine în noaptea asta! N-au să pună mâna pe mine!”

Puțin după aceea se auziră gemetele metamorfozei, înăbușite de grosimea zidului. David se ghemui pe podea și în-

chise ochii, epuizat. Slăbirea bruscă a tensiunii îl făcu să adoarmă fără să-și dea seama. Când deschise ochii, ceasul arăta orele zece. Probabil că soarele strălucea sus pe cer. Nevoia de a urina îi tăia vintrele. Se ușură în găleata plină până la refuz și deschise ușa. Lumina zilei care cădea prin fereastra îngustă îl izbi drept în față, umplându-l de o bucurie incontrollabilă, care îl făcu să dărdăie de plăcere. Culoarul era pustiu. Ieși din casă. Tati și mami zăceau pe peluză, ca două cadavre abandonate de un pluton de execuție. Erau foarte palizi și respirau cu greutate. Tati avea brațele pline de praf de tencuială și degetele mânjite de sânge.

David dădu fuga în casă. Într-o cameră din spatele dulapului fusese săpată o gaură mare, cu marginile neregulate. Tencuiala și molozul fuseseră aruncate la întâmplare, în febra unei furii incontrolabile. Chiar și pe piatră se puteau distinge striatiile lăsate de o unealtă cu mai multe lame... sau de o mână cu gheare înspăimântător de ascuțite. Gaura era adâncă iar cămăruța de supraviețuire – cu siguranță că foarte aproape. Își băgă brațul în gaură și bătu în perete. Suna a gol. Trei-patru centimetri îl despărțeau de cămăruță; scăpase ca prin urechile acului...

Se înfioră și bătu în retragere. Revolverul mare de la centură îl stingherea la mers. Îi era foame, dar avea și senzația de vomă, îi era și cald și frig. Se duse pe peluză să-și observe părinții. Erau trași la față. Metamorfoza, care nu compensase lipsa de hrană, îi epuizase. Chiar și carnea le părea flască, nesănătoasă, amintind de moliciunea mușchilor unui bătrân. Mami respira greu, sacadat, iar coastele foarte proeminente îi ridicau cușca toracică încât ai fi zis că erau gata să-i crape pielea.

David puse capăt acestei contemplații, cu inima plină de sentimente contradictorii. Trebuia să ceară sfatul celor din oraș. Gloanțe nu mai avea, cămăruța de supraviețuire nu mai

constituia o ascunzătoare eficace, pe scurt, situația devenise îngrozitor de complicată și nu știa ce să facă.

Renunță la mașină. Experiența lui limitată în privința conducerii automobilului avea toate șansele să arunce mașina în șanț, și nu voia să se lipsească de acest mijloc de retragere care mai târziu ar fi putut să fie de-a dreptul salvator. Se înarmă cu curaj, coborî panta și o porni în direcția orașului. La fiecare pas, țeava revolverului îi învinețea și mai mult pielea pântecelui. Era răcoare și vântul dimineții uscă în câteva minute sudoarea care îi îmbiba cămașa.

„Anatos va găsi o soluție, își repeta el. Da, o soluție.“

Dar la fiecare zece metri se uita peste umăr ca să se asigure că părinții nu veneau după el.

12

ÎL GĂSI PE INDIAN la fierărie, aplecat peste nicovală, purtând ochelarii de sudură. În fundul hangarului, Buddy și Lenox cărau grinzi subțiri de oțel, insultându-se reciproc, la fiecare manevră greșită.

După ce David povesti cum stătea situația, Anatos aruncă imediat, furios, ciocanul. Unealta ricoșă pe nicovală provocând o jerbă de scânteii.

– Tu ești de vină, vociferă indianul. Aștepți prea mult. Până la urmă trebuie să te hotărăști! Ce speri? Că se vor vindeca subit? Cu cât trece timpul, cu atât li se dezvoltă instinctul; presimt capcanele, devin șireți și din ce în ce mai răi. Va trebuie să te ferești de ei douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și ai să ai în permanență arma la îndemână.

Își scoase șorțul de piele, și, hotărât îl apucă, pe băiat de umeri.

– Vino, îi ordonă el. O să cerem alte muniții de la Bartlow, și ciment cu priză rapidă de la Clinton, zidarul.

– Vrei să astupi zidul? întrebă David.

– Da, dar va fi o cârpăceală, nimic mai mult. Nici măcar nu știu dacă va rezista toată noaptea. Să știi, amice, că e în joc propria ta piele!

Traversară orașul pustiu, parcurgând strada principală în bătaia vântului încărcat de praful care le biciuia fața. În spațele gratiilor de la ferestre, fețe ascunse priveau cu dușmănie pe la câte un colț ridicat de perdea. David simțea ura orașului îngrămădindu-se pe umerii lui ca o greutate invizibilă. Aproape i se părea că aude dialogurile murmurate în penumbra caselor-fortărețe: „El e, fiul lupilor... Încă nu s-a hotărât, e un laș, un egoist, nu va face nimic pentru noi. Nu e bun de nimic... Da, nu e bun de nimic.“

Intrară la Bartlow. Fără să spună o vorbă, Anatos smulse revolverul de la centura lui David și îi răsuci butoiașul pentru a-l arăta șerifului.

– Te-ai lăsat tras pe sfoară, nenișorule, mormăi polițistul. Cu cât aștepti mai mult, cu atât devin mai șireți. Foamea le ascute mintea. Au ajuns deja de două ori până aici, fără să găsească nimic de ronțait. Am interzis circulația în timpul nopții. La apusul soarelui, toată lumea se închide în citadela personală. Populația are antrenament, dar acest gen de situație nu poate dura la nesfârșit. Și pe urmă mai e și drumul, automobiliștii, motocicliștii. După o vreme, părinții tăi vor începe să vâneze pe-acolo. Dacă te omoară, nimeni nu-i va putea alunga de pe colină, vor teroriza regiunea luni în șir, ne vor asedia în fiecare noapte și va fi un adevărat iad...

Se strâmbă agasat și adăugă tăios:

– Încearcă să fii mai îndrăzneț, fir-ar să fie! Știi bine că trebuie s-o faci. De ce să mai aștepti?

– Îmi... îmi cereți să comit o crimă! izbucni David strângând pumnii.

– La dracu! răcni Bartlow. Ce crimă? Un act de civism, asta-ți cer! Sunt niște ucigași, cei mai răi care pot să existe, iar tu ești în legitimă apărare, nimeni nu te va învinui dacă o să le înfigi un glonț între ochi!

Anatos înșfăcă munițiile pe care șeriful i le dăduse dintr-un sertar și încarcă butoiașul.

– Destul cu vorba, interveni el. Trebuie să astupăm gaura cât mai repede dacă vrem ca cimentul să se usuce până diseară.

Părăsiră biroul șerifului și se duseră la zidar. David așteptă afară. Buddy și Lenox își făcură apariția în mare viteză, la volanul unei camionete antediluviene. După ce încărcară sacii, micul grup porni pe drumul spre colină. Anatos conducea cu prudență. În spate, ajutoarele indianului aruncau în jur priviri neliniștite.

– Și dacă sar pe noi? Te-ai gândit la asta? zice Lenox.

– Ziua dorm, îi explică răbdător David. Azi sunt foarte slăbiți, pentru că n-au putut să mănânce nimic în timpul nopții. Sunt sigur că nu vor deschide ochii până la apusul soarelui.

– Da, mormăi Buddy. Dar atunci va trebui să-ți ferești curul, pentru că o să le fie al dracului de foame!

– Va fi un adevărat măcel, aprobă Lenox. Găurește-i în seara asta, tipule, că altfel ești curățat!

– DAR SUNT PĂRINȚII MEI! răcni David. Nu înțelegeți ce înseamnă asta?

– Lăsați gura! ordonă Anatos, crispându-și mâinile pe volan. Să nu vă mai aud! Sunt de acord cu tine, țâncule, e o treabă scârboasă, dar numai tu poți s-o faci. Orice discuție e inutilă. Tot ce pot face pentru tine e să te ajut să câștigi puțin timp, DAR ASTA E TOT!

Era palid și părea și el grozav de înspăimântat. Când camioneta ajunsese în vârful colinei, coborâră în grabă, cu sacii de ciment pe umăr, și se repeziră în interiorul casei, evitând

să treacă prea aproape de Andy și Isa care zăceau mai departe culcați în iarbă.

– O să-ți astupăm blestemata aia de gaură, zise Lenox lac de nădușeală. Dar, pe toți dracii, diseară încearcă să-ți amintești că ai rânză-n tine și poartă-te ca un tip adevărat!

David izbucni în lacrimi în timp ce hăitașii pătrundeau în casă, dar nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție.

Anatos și prietenii lui lucrară o oră încheiată.

– Nu sunt sigur că asta va fi destul, zise indianul, punând mâna pe umărul lui David. Până diseară voi încerca să gădesc altceva. O chestie care îți va permite să mai câștigi puțin timp, dar ăsta va fi ultimul răgaz, micuțule. Pe urmă va trebui să faci pasul...

– Da, răcni Lenox, m-am săturat de scrupulele tale infantile.

Anatos îl repezi, apoi grupul sări în camionetă. Nici unul dintre cei trei nu avea chef să stea pe colină nici măcar o secundă în plus. Imediat ce mașina porni pe pantă în jos, David se simți copleșit de un cumplit sentiment de singurătate.

Începea să-l doboare oboseala, își simțea pleoapele ca de plumb. Consideră că era mai prudent să doarmă în cămăruța de supraviețuire, pentru a evita orice surpriză dezagrabilă. Mai aruncă o ultimă privire părinților săi, apoi dădu fuga până în cămăruță, unde se încuie. Lungit pe saltea, cu revolverul la îndemână, încercă să vadă clar în sufletul lui, dar sentimentele îi apărură sub forma unei încâlceli de noduri imposibil de descurcat. Andy și Isa îi provocau oroare și era surprins că se detașase de ei așa de mult încât îi considera ca pe niște străini. În ciuda acestui dezgust, David nu se putea gândi cu răceală să-i împuște.

Epuizarea îi întrerupse gândurile și îl făcu să alunece ușor spre toropeală. Își zise că nu risca cine știe ce. Andy și Isa

nu se vor scula mai înainte de apusul soarelui, iar până atunci cimentul care astupa gaura se va usca. Iar dacă se apucau să sape, zgomotul ghearelor avea să-l trezească imediat. Închise ochii. Oricum, trebuia să doarmă dacă voia să poată înfrunta oboselile nopții. Începu să spere că monștrii, găsind gaura astupată, nu vor avea răbdare să mai sape o dată și se vor repezi la poalele colinei, încercând să găsească o pradă mai ușoară. Anatos vorbise de un mic subterfugiu... Poate avea de gând să aducă un alt cal. Sau o vacă bătrână.

David adormi cu acest gând liniștitor. Avea nevoie de un răgaz.

Deschise ochii opt ore mai târziu, cu inima bătându-i gata să se spargă, trezit din somn de sentimentul unei catastrofe înspăimântătoare. Abia se ridicase într-un cot, când o explozie făcu să se cutremure fundația casei, provocând năruirea câtorva etajere. David se ridică în momentul în care a doua explozie făcea să vibreze solul și să-i bubuie timpanele. Exploziile veneau de undeva de jos, în timp ce aerul se umplea de un miros de produse chimice.

David se repezi spre ușă. Tati încerca să arunce ușa în aer cu dinamită? Nu, gândea aiurea, monștrii nu se foloseau de șiretlicuri omenești pentru a-și captura prada, nu se bizuiau decât pe unghiile și pe colții lor. Nu-ți poți imagina un vârcolac aprinzând fitilul și astupându-și urechile pentru a se feri de vacarmul exploziei. De altfel, exploziile veneau mai de departe... din exterior. David le situă instinctiv la poalele colinei, în locul unde drumul în pantă se întâlnea cu câmpia, dar nu înțelegea ce se întâmplă. Dinamită? Puseseră capcane pe drum? Dar pentru ce, dacă se știa că aceste creaturi sunt invincibile?

Se făcuse din nou tăcere. David își lipi urechea de ușă. I se păru că aude în depărtare ecoul unei tânguiri sfâșietoare.

Era o lamentare prelungă, care se frângea în suspine insuportabile. Imediat avu convingerea că era mami. Nu era o voce omenească, ci o voce de femelă monstruoasă, totuși vocea ei... Era rănită, suferea și gemea la poalele colinei.

Monștrii erau invincibili, fie, dar asta nu însemna că gloanțele ricoșau din carnea lor! David își mușcă buzele, amintindu-și de alicele intrate în carnea tatălui său... văzuse rana cu marginile ciopârțite...

Dinamită... Cineva pusese explozibil pe drumul colinei, barând calea cu o sfoară legată la un sistem de aprindere rudimentar. Cineva...

ANATOS! Țsta era deci mijlocul imaginat de el pentru a câștiga timp? Să-i rănească pe monștri pentru a le împiedica mișcările. David se simți invadat de un val de ură. Îl detestă imediat pe indian și uneltirile lui. O rănise pe mami, poate că îl omorâse pe tati... Ce știa el despre supraviețuirea vârcolacilor? Dinamita era cu totul altceva decât niște alice de vânătoare sau o rană de cuțit. O astfel de explozie putea să te ciopârțească, suflul era în stare să-ți smulgă membrele, capul.

Își reținu hohotul de plâns. Strigătul răsună din nou în noapte, sfredel de suferință care nu mai avea nimic amenințător. Era țipătul unei ființe rănite de moarte, nu urletul unei fiare avide de masacru. Trebuia să se ducă în ajutorul părinților lui. Trebuia să iasă din cămăruța în care stătea ascuns ca un laș și să alerge la poalele colinei...

Unde era cutia de prim-ajutor? În portbagaj? Undeva în casă? Încercă să-și revadă în minte regulile de prim-ajutor pe care ar fi trebuit să le știe din tabăra de vară de anul trecut. Garou, artere rupte, care erau astupate... Dumnezeule! Atunci ascultase distrat, spunându-și că asta era treaba instructorilor. Azi se blestema pentru superficialitatea lui.

Garouri... Trebuia luate niște măsuri de precauție, nu mai știa care, împotriva riscurilor de cangrenă când se țineau legate arterele prea multă vreme.

Mami echipase trusa de prim-ajutor, și David nu știa dacă pusese în ea și altceva decât medicamente fanteziste de genul coloniei sau alcoolului de mentă.

Ridică prima bară de siguranță, apoi și pe a doua. În momentul în care întredeschidea ușa își dădu seama că își uitase revolverul. Se văzu nevoit să se întoarcă pentru a-l lua, dar această greșală se dovedi suficientă pentru a-i zdruncina certitudinile și a fi cuprins de îndoială.

Și dacă toate astea nu erau decât un șiretlic? Un șiretlic pentru a-l atrage afară și...

Dușul rece îl țintui locului. Totuși auzise exploziile și...

Vârcolacii sunt invincibili. Și dacă, râzându-și de flăcările exploziilor și de biata cursă a lui Anatos, fiarele se gândiseră să profite de acest incident pentru a-l atrage afară pe David? Poate că erau acolo, pe peluză, ascunși de o parte și de alta a ușii, întregi, nevătămați, cu părul puțin părțit, modulând tânguiri de durere falsificate cu abilitate...

Invincibili sunt vârcolacii... David își înăbuși un geamăt. Nehotărârea îl chinuia, nu știa ce să facă. Să meargă înainte sau să se întoarcă și să se ascundă în fundul dulapului.

Poate că n-ar fi fost prea târziu dacă aștepta să se facă ziuă. Tati și mami s-ar fi golit de tot sângele.

Un val de luciditate venind din străfundul inteligenței îi șoptea că toată această poveste cu vârcolaci era grotescă. *Îi văzuseră măcar o dată, o singură dată sub înfățișarea lor de bau-bau?*

NU, NU, de trei ori nu!

Dar dacă se lăsase înșelat de o rețea de presupuneri neadevărate, de afurisita lui de imaginație, de credulitatea superstițioasă a câtorva țărani înapoiți?

Tati și mami poate că nu erau decât niște victime ale unor emanații... toxice, halucinogene...?

Făcu un pas înainte, dar lumina albicioasă a lunii care cădea pe peluză îl țintui locului.

De o parte și de alta a ușii... Amândoi cu ghearele ridicate.

Apucă revolverul. Dar va avea măcar timp să se folosească de el? Poate că, în acest moment, primejdia era în spatele lui. Se întoarse brusc pe călcâie, cercetând cu privirea adâncurile casei.

Geamătul, ceva mai slab, rupse tăcerea nopții.

Mureau, și el stătea acolo prosteste, împiedicat în poveștile lui de adormit copiii. Poate că, intervenind de urgență, mai puteau fi salvați; hemoragiile puteau fi oprite... *Nu există vârcolaci*, își murmura el. *Astea sunt povești pentru copii.* Dar frica îl ținea pe loc, îl țintuia de pardoseală. Își imagina fiarele spintecate, ciopârțite, dar având încă reflexul de a-i smulge capul în momentul în care se va apleca asupra lor. Atâta vreme cât le mai rămânea o unghie, una singură, continuau să reprezinte un pericol pentru el. Nu trebuia să-și facă nici o iluzie.

Chinuit de angoasă, David se trase înapoi pentru a se întoarce în cămăruța de supraviețuire. Trebuia să aștepte zorii și să intervină după ce creaturile redeveneau umane. Blestemându-l pe Anatos pentru șiretlicurile lui de piele-roșie, băiatul se ghemui pe saltea, clănțănind din dinți.

Și orele trecură astfel, cumplit de lungi. Din când în când îl podideau lacrimile și își astupa urechile pentru a nu mai auzi gemetele îndepărtate ale celor două fiare rănite. Avea mintea plină cu imaginile unui câmp de bătălie. Vedeai cai morți, cu abdomenul spart de ghiulele, acoperind cu măruntaiele lor cadavrele călăreților secerați de mitralii. I se părea

că vântul aducea până la el miros de praf de pușcă și de sânge.

Până la răsăritul soarelui își roase unghiile și își mușcă buzele. Abia atunci, clătinându-se, cu cearcăne mari la ochi, cu fața umflată de plâns, ieși din casă să caute în portbagajul mașinii trusa de prim-ajutor.

După aceea coborî drumul în pantă, cu revolverul la centură, sub cămașă, ținând în mână cutia de tablă marcată cu tradiționala cruce roșie. După ultima cotitură a drumului zări pământul răvășit de explozie și pomii cu scoarța sfâșiată. La poalele colinei, în câmpie, se vedeau două cratere. Tati zăcea în pământul răscolit, cu fața în sus și ochii vitroși. Mami atârna de un copac. Erau goi iar sângele, uscându-se pe corpul lor, făcuse din ei niște statui de argilă roșie. David văzu imediat tăietura de la pânțele lui tati. Era o fantă largă prin care ieșea masa albăstruie a intestinelor, ale căror meandre palpitau ca niște șerpi jupuiți ce nu se puteau hotărî să moară. Frânturi de piatră îi crestaseră de-o parte și de alta abdomenul și se zăreau oasele coastelor care luceau în soare prin crăpătura rănilor deschise.

David căzu în genunchi. Mami fusese proiectată de suflu și se înfipsea în crengile de jos ale unui brad care o crucificase împiedicând-o astfel să cadă. Așchii de lemn îi ieșeau din umeri și din coapse, ca niște vârfuri de lănci. Mai rău decât atât, explozia îi smulsese sânii și, în locul lor, două găuri larg deschise își revărsau sângele pe tors, lăsând să picure un terci de cheaguri. David își ascunse fața în mâini. Capul începu să-i huruie și, un moment, crezu că va leșina.

Anatos îi asasinase părinții... Anatos le întinsese o cursă oribilă. O furie răzbunătoare puse stăpânire pe el și își zise că o va lua la goană până în sat ca să-i împuște pe toți complotiștii din Willoughby. Da, îi va lichida pe indian, pe șerif și pe cei doi derbedei aroganți și... pe toată lumea! Va omorî

pe toată lumea! Un geamăt risipi ceața mâniei care îi întunecase mintea.

Era mami, care se tânguia cu gura întredeschisă, plină de o salivă amestecată cu mult sânge, care îi năclăia limba. Mutilată, ciopârțită, și totuși trăia. David se repezi spre ea, încercând să o elibereze din grapa de crengi în care era înfiptă. Nu știa cum să facă. Așchiile de lemn alunecau afară din răni cu un zgomot spongios, de-a dreptul oribil. Își încordă mușchii, o prinse cu amândouă mâinile de după mijloc și trase. Rănilor deschise ale pieptului mutilat i se striviră de cămașă, pătând-o cu două cercuri stacojii.

– O să fie bine, mami, repeta el, clătinându-se sub greutatea tinerei femei inconștiente, o să fie bine...

O așeză pe iarbă și îi curăță fața. Isa gemu, din gură îi apărură o spumă roșiatică și mâna ei stângă începu să râcăie iarba.

„Trăiește, exultă David. Trăiește!”

Se întoarse spre tati, încercând, cu palmele în formă de cupă, să împingă masa intestinală în interiorul răni larg deschise. Nu-i mai era frică, nu mai plângea, nu mai tremura. Acționa cu hotărârea rece a unui chirurg. Fața lui Andy era sfâșiata de la bărbie până la rădăcina părului. Obrazul spart lăsa să se vadă emailul dinților și osul maxilarului. Ochiul stâng nu mai era decât un terci maroniu și vitros, pe care David nu îndrăzni să-l atingă. Se scutură. Deodată își dădu seama că nu putea să facă mai mult decât atât. Era nevoie de un medic. Cât mai repede! Lăsă baltă trusa de prim-ajutor și o luă la fugă spre oraș.

Își suci gleznele pe pietrele inegale fără ca, din pricina asta, să-și încetinească alergarea. Pe la jumătatea drumului, se lăsă pe o bornă, să-și tragă sufletul. Într-o parte i se pusese un junghi care parcă îi sfâșia plămânii la fiecare inspirație. Gâfâia, îi curgeau bale ca unui alergător de maraton ajuns

la capătul puterilor, iar fața îi căpătase o nuanță violacee. Cu toate astea, băiatul își reluă cursa, ajunse în sfârșit la marginea orașului și se năpusti pe strada principală. Sosirea lui îi încremeni pe toți gură-cască aflați pe trotuare. Câteva femei se închină instinctiv, în timp ce conversațiile încetau. Cei din prăvălii rămăseseră cu gesturile suspendate. Copiii de pe străzi își întrerupeau joaca pentru a-l privi pe David, cu ochii holbați, cu o expresie de răutate plină de viclenie întipărită pe față.

David alerga cu picioare de plumb, ținând o mână pe mânerul revolverului vârât la centură. Prin vâlul roșu, așezat de epuizare înaintea ochilor, băiatul îl zări pe Anatos intrând în biroul șerifului. Furia îl cuprinse din nou și, cu arma în mână se năpusti în biroul lui Bartlow, deschizând ușa cu o lovitură de umăr. Indianul și șeriful cel gras înmărmuriră și, preț de o secundă, David zări panica din privirea lor.

– Ticălosule! urlă el la indian. Mi-ai rănit părinții, ticălosule...

Dar era la capătul puterilor, și vorbele care îi ieșeau din gură se transformau într-un gălgâit oribil. Bartlow ridică mâinile, făcând un semn care îl îndemna să se potolească.

– Liniștește-te, micuțule, îi strigă el. Nu e chiar atât de grav, nu e chiar atât de grav.

– Nu sunteți decât niște asasini! izbucni el. Un oraș de asasini.

Fața lui Anatos se crispă de mânie.

– Cretin mic ce ești! șuieră el. Dinamita a vrut să-ți ofere un răgaz. La dracu! Când mă gândesc că porcăria aia era gata să ne pocnească în mâini când o meșteream!

Bartlow dăduse ocol biroului, cu un aer plouat și cu mâinile în sus. Când ajunse la un metru de David, șeriful își ridică piciorul, cu o suplețe remarcabilă, și lovi în mâna băiatului. Revolverul zbură prin încăpere și ateriză într-un dulap

al cărui geam îl făcu țandări. În clipa următoare, șeriful îl apucă pe David de pieptii cămășii și îl palmui scurt.

– Tâmpitelule, bombăni el. Îți închipui că poți să dai buza la mine, amenințându-mă cu arma în văzul lumii, și să nu pățești nimic?

Mâna grea a șerifului lovi încă o dată, spărgând buza copilului. Anatos interveni.

– La naiba, mormăi el. Nu e decât un copil. Vino-ți în fire.

– Nu e un copil, vociferă șeriful. E fiul lupilor. Tu nu pricepi că-i protejează? E complicele lor.

– Lasă, interveni Anatos, Știi foarte bine că era gata să-l înfulece de câteva ori. Trebuie doar să-i lăsăm puțin timp.

Indianul reuși să-l împingă înapoi pe șeriful cel gras care spumega de furie. Mulțimea se strânsese la ferestrele biroului și urmărea tot ce se întâmpla înăuntru.

– Părinții mei, gemu David. Sunt grav răniți, trebuie adusă o ambulanță, chemat un doctor...

Se repezi la telefon, dar Bartlow îl prinse de gulerul cămășii și îl aruncă în capătul celălalt al încăperii. David se împiedică de un scaun care se răsturnă.

– Asasinilor! zise el, printre lacrimile care îi curgeau și-roaie pe față.

Anatos se lăsă în genunchi lângă el. Avea fața agitată de ticuri nervoase și se vedea bine că făcea eforturi mari pentru a-și păstra calmul.

– Nu te agita, puștiule. Părinții tăi nu riscă nimic. La naiba, i-am ologit puțin ca să-i mai potolesc. E ca o mașină căreia i-ai spart o roată, înțelegi? *Am făcut-o ca să-ți dau un răgaz...*

Dar David nu auzea nimic, mintea lui rămăsese blocată asupra imaginilor însângerate ale viscerelor ieșite afară. Îi ve-

nea să muște, să zgârie, să facă rău. Anatos îl apucă aspru de umeri și îl scutură.

– Peste patruzeci și opt de ore vor fi vindecați! îi strigă el în față. Amintește-ți ce ți-am spus. Rănile lor se vor închide, totdeauna se întâmplă așa. *Nu pot fi uciși, nimeni din Willoughby nu le poate face un rău mortal. E ca și cum ar fi imunizați împotriva tuturor.*

David se smulse din mâinile lui. Indianul mințea, Bartlow mințea. Nimerise într-un oraș de nebuni, de imbecili prizonieri ai unor superstiții din altă epocă.

– Sunteți toți țicniți! vociferă el, cu o spumă roșie la gură. Nu există vârcolaci. De altfel nu i-am văzut niciodată transformându-se. NICIODATĂ! Voi mi-ați împuiat capul cu asta... Nu sunteți decât o sectă de debili mintal. Da, o sectă! O sectă!

Simțea nevoia să tăgăduiască oroarea. Voia să fie chemată o ambulanță, tati și mami să fie duși la un spital, iar acolo va povesti totul și era sigur că i se va spune că nimic din toate astea nu există. Da, asta voia să audă! *Un medic se va apleca spre el, îl va mângâia pe păr și îi va spune: „S-a sfârșit băiețelule! N-a fost decât un coșmar. Ne vom ocupa de părinții tăi și în curând se vor vindeca.”*

Va pomeni de emanații halucinogene, de intoxicație neurologică, va găsi o explicație naturală, foarte simplă, LINIȘTITOARE.

Făcu o nouă tentativă să ajungă la telefon, dar Bartlow îl prinse de păr mai înainte de a fi putut pune mâna pe aparat și îl aruncă brutal afară. David se rostogoli pe verandă în timp ce șeriful urla la el:

– Du-te și suprimă-i, scârbă fricoasă! Asta se așteaptă de la tine... Sămânță de găozar. Du-te și omoară-i și cară-te!

Era scos din fire și nu se mai controla. Mai înainte ca David să se poată ridica de jos, șeriful se repezi la el și îl

lovi cu cizma în coaste, aruncându-l în țărână. Fu semnalul iureșului. Din toate părțile începu să plouă cu lovituri. În special femeile și copiii îl loveau. Mamele își atătau progeturile cum asmuți un câine împotriva unui vagabond.

– Lașule! urlau ele. Din cauza lui trăim îngroziți de spaimă. Pedepsiți-l, trebuie pedepsit! Să-l învățăm minte!

Folosindu-și coarda ca pe un bici, o fetiță îl plesni pe David drept peste față, spărgându-i arcada dreaptă. O sumedenie de degete mici și vâscoase se abătură asupra adolescentului, smulgându-i hainele, zgâriindu-l, trăgându-l de păr. Simți că o mână de copil i se strecura între picioare pentru a-i răsuci testiculele. Cei mai mici îl mușcau ca niște căței turbați, fără să-i lase nici o clipă de răgaz.

– Pedepsiți-l! strigau mamele cuprinse de isterie. E un laș, un laș! Din cauza lui poate că veți muri mâine!

Câteva femei căzuseră în genunchi și se loveau peste piept, spunând rugăciuni. O femeie grasă își zgâria fața și își smulgea părul din cap, guițând ca o scroafă. David fu apucat de glezne și târât prin țărână. Pietrele îi juleau burta și pieptul. Doi puștani, rânjind, îi smulseră pantalonii și slipul. Fetița cu coarda se ținea după el, biciuindu-l cu toată puterea, dar coarda încerca acum să-l lovească peste pânțe și peste părțile genitale.

–Nu-l omorâți! se auzi strigătul îndepărtat al indianului. El e singurul care poate...

Încercă să intervină, dar mulțimea compactă îl împinse înapoi fără menajamente. David se rostogolea prin praf, încercând să se protejeze cum putea mai bine, apărându-și sexul cu mâinile. I se părea că înghite sânge și sfărâmături de dinți. Pielea capului îl durea atât de tare, încât avea impresia că fusese scalpat.

– Lașule! Lașule! scanda mulțimea de fanatici. Copilul lupilor. Purificați copilul lupilor!

David se rostogoli încă o dată, cu fața la pământ, zgâriindu-și de pietre obrajii. Un țânc de cinci ani se așeză călare pe el și începu să-i înfigă în anus gâtul unei sticle de bere. David urlă și se debarasă de el cu o lovitură de pumn care sparse gura puștiului.

Simți că era luat pe sus. În clipa următoare, era aruncat într-un jgheab de adăpat și câteva mâini îi apăsară fața pentru a-i ține capul sub apă. Fulgere roșii îi trecură pe dinaintea ochilor și simți cum se duce la fund. În momentul în care plămânii erau gata să-i cedeze, o mână de bărbat îl apucă de subsuori și îl trase la suprafață. Se prăbuși pe marginea jgheabului, sughițând, vomând, în timp ce vocea preotului îi răsuna în urechi ca bubuitura unui tunet.

– Vreți să distrugeți singura armă pe care o avem? vocifera el. Idioților! Dacă moare, va trebui să suportați foamea fiarelor până când regiunea va fi total devastată. Ați mai trăit asta de câteva ori. Chiar nu aveți nici un dram de minte?

Printre pleoapele umflate, David zări cum Anatos și Hăitașii își croiau drum prin mulțime.

– La dracu! făcu Buddy lăsându-se în genunchi în fața jgheabului. E pe jumătate mort.

– Doctorul, ordonă indianul. Du-te după Morisson. Spune-i să vină imediat.

David ghici că îl scoteau din jgheab și îl lungeau ușurel pe pământ. Durerea care îi copleșea tot corpul era străbătută de junghiuri sfâșietoare. Nu mai simțea putere să-și miște nici brațele, nici picioarele. Își zise că poate avea toate oasele rupte. Saliva îi era cleioasă, prea groasă ca să fie numai salivă, și plină cu frânturi mici de dinți. Auzea, undeva, departe, glasul lui Hossecker care îndemna mulțimea la înțelepciune. În ciuda puterii sale oratorice, preotului îi fusese destul de greu să domine corul bocitoarelor intrate parcă în transă.

După câteva minute, copilul mai simți pe cineva lângă el. Simți două mâini care îl pipăiau delicat.

– Transportați-l la mine acasă, ordonă o voce necunoscută. Trebuie să-l cos și să-i curăț toate rănille.

– La dracu! șuieră Lenox. Ai crede că a căzut într-o combină.

Când îl ridicară de jos, David urlă de durere.

– Auziți! răcni o femeie din mulțime. Auziți strigătul lupului! E un semn! Un semn!

Tânguirile reîncepură imediat, cu și mai multă disperare.

– Destul! vociferă Anatos. Terminați cu tâmpeniile! Mai era puțin și-l omorați!

David înregistră diferite mișcări și înțelese că Buddy și Lenox loveau cu pumnul în dreapta și în stânga, pentru a-i împinge înapoi pe cei care, înfierbântați de răcnetele bocitoarelor, ar fi vrut să-l linșeze. Fu dus în fugă, fără ca cineva să se preocupe de durerile pe care i le provocau mișcările prea energice. Când zgomotele străzii se auziră cu mai puțină claritate, băiatul știu că îl duseseră în interiorul unei case. Apariția lui fu întâmpinată de strigătele înspăimântate ale unei fete, și auzi o femeie murmurând:

– Oh! Nu, Jim, Nu EL! Doar n-ai să-l ții aici, gândește-te la copii...

– La toți dracii! răcni Anatos. Mișcă-te, doctore! Trebuie să-l coși și să-i oprești tot sângele ăsta, iar rugăciunile mai târziu!

– Nevasta mea are dreptate, protestă cu timiditate o voce mahnită. Am copii și...

– Dacă crapă, copiii dumitale vor servi în curând drept gustare pentru părinții lui! îi tăie vorba indianul. Puștiul ăsta e arma noastră secretă, bagă-ți bine asta în căpătână!

Urmără murmure și tergiversări, apoi David simți un ac de seringă intrându-i în braț, și durerea i se risipi dintr-o dată, lăsând în locu-i o senzație extrem de plăcută, de plutire.

„Îmi părăsesc trupul“, își zise închizând ochii.

Între momentele de inconștientă, David auzea ecourile unei înfruntări verbale. Hossecker venise și el în ajutor și încerca acum s-o liniștească pe soția medicului, care îi răspundea întruna cu gemete îngrozite.

– Îl veți ține aici, explica răbdător preotul. Până când va fi în stare să meargă. Îndoapă-l cu morfină sau cu ce vrei, numai să fie pe picioare cât mai repede posibil. Câtă vreme rămâne inconștient, vom fi dezarmați, vulnerabili...

– Aici? se tângui soția doctorului. Dar dacă le face vreun rău copiilor mei? Bessi și John sunt atât de mici. Ar putea să-i muște, să-i...

– Nu e decât un copil! bombăni preotul. Blestemul nu are nici un efect asupra lui. Nu se va transforma în lup în mijlocul salonului vostru, dacă asta vrei să știi!

– Atunci va trebui să-l ținem încuiat! pretinse femeia, cu o voce încăpățânată. Să-l încuiem bine și... și să-l legăm! Da, să-l legăm!

David nu mai ascultă conversația. Auzea lângă urechea lui clinchetul instrumentelor chirurgicale. I se deschise gura și i se extraseră cu penseta fragmentele de dinți înfipite în limbă, dar nu simțea nici un fel de durere. Nici un fel de durere.

Își zise că era foarte posibil ca povestea asta să dureze mult și hotărî să adoarmă. „Sunt pe un nor, gândi el. Un nor de frișcă.“

Nu se simțise niciodată atât de bine.

În mod ciudat, o visă pe mătușa May, sora mai mare a mamei sale, femeia aceea urâtă, cu față de carton înțepenit.

Când era mic, David credea că mătușa May purta o mască, din cauza lipsei de mobilitate a trăsăturilor ei. Ceva îi șoptea că mătușa May nu ar fi condamnat pedeapsa cumplită pe care o suferise. „Te pregătește pentru durerile ispășirii“, i-ar fi șoptit ea. Parcă o și vedea apropiindu-se de el precum un înger negru și sever, cu Biblia într-o mână și în cealaltă cu cravașa.

Mătușa May. De fiecare dată când o săruta, îi simțea mirosul de jeg amestecat cu colonie. Nu se spăla niciodată, din smerenie, ca să rămână umilă. Aplicase copiilor ei pedepsele cele mai perverse, sub pretextul de a le alunga din suflete demonul desfrâului. Nevasta medicului îi amintea de mătușa May. Probabil că adormea în fiecare seară, ca și ea, cu mâna pe Biblie, durând-o încă spatele de loviturile de curea pe care și le aplicase, în fața oglinzii, cu câteva momente mai înainte. Nu, mătușa May nu ar fi dezaprobat linșajul, ar fi văzut în asta o experiență profitabilă, benefică. David o ura pe mătușa May.

13

CÂND ÎȘI RECĂPĂTĂ CUNOȘTINȚA, David stătea întins pe un pat dintr-o cameră cu mobilier demodat dar confortabil. Simțea junghiuri în tot corpul și era înfășurat în pansamente mai rău decât o mumie. Îi era sete și avea în gură un cumplit gust de sânge. Vru să se miște, dar îl legau curele de piele de mâini și de picioare. Curelele îl țineau cu membrele depărtate, prinse de barele de cupru ale patului. Era gol și îi aruncaseră un cearșaf peste corpul spălat cam de mântuială. Își lăsă capul din nou pe pernă. Se simțea rău, avea greață. Junghiurile care îl săgetau din când în când nu anunțau nimic bun. Nu era greu de ghicit că durerea se grăbea să-l asalteze din nou.

Auzi scârțâitul unei uși și făcu un efort să ridice capul. Niște țânci de șase-șapte ani stăteau în prag, cu ochii mijiți de curiozitate și o gură dușmănoasă. Un băiat și o fată îmbrăcați identic. Probabil John și Bessie.

– Mi-e sete, murmură David. Ați putea să-mi dați ceva de băut?

Vocea îi şuiera ciudat, de parcă limba umflată l-ar fi împiedicat să articuleze corect cuvintele. Cei doi copii se apropiară cu buzele strânse, transformate într-o simplă linie. Erau blonzi și semănau foarte mult. Pe tricourile lor se putea citi: *Să fim vigilenți, să protejăm animalele din regiunea noastră!* David pufni într-un râs nervos, care îi provocă dureri de dinți.

– Tu ești fiul lupilor? zise arțăgos băiatul.

– Nu trebuie să ne apropiem de tine, recită fata. Ești mai rău decât un animal sălbatic. Ai putea să ne dai turbare.

– Mi-e sete, gemu David. Doar atât.

Țâncii schimbă o privire și își înăbușă un rânjet rău prevestitor.

– John? zise David brusc neliniștit. Trebuie să fie o carafă pe noptieră, dacă ai putea...

Bessie ridicase cearșaful ca să examineze corpul rănit. Vizibil dezamăgită, fata îi șopti fratelui ei:

– Are păsărica la fel ca a ta, nu e un animal...

– Pentru că e încă deghizat în om, zise cu gravitate băiatul. Dar noaptea se acoperă cu păr și merge în patru labe.

– Adevărat? întrebă Bessie, mai mult curioasă decât îngrijorată.

– Așa a spus mămica, o asigură John. E o scârboșenie vie, care o să ne facă o grămadă de necazuri.

– Mi-e sete, imploră David. Pe masă...

– *Ți-e sete! Ți-e sete! Ți-e sete!* repetă băiețelul, sărind pe loc. Păi o să-ți dăm să bei, mda! O să-ți dăm biberonul!

Bessie izbucni într-un râs strident și bătu din palme.

– Daa! daa! biberonul! aprobă ea.

John se cățăra pe pat, zdruncinând îngrozitor corpul rănit al lui David care nu-și putu reține o tânguie de durere. Băiețelul se ridică sus pe saltea, cu picioarele proțăpate de o parte și de alta a capului celui rănit.

– O să capeți de băut, zise el desfăcându-și șlițul.

David își întoarse instinctiv capul într-o parte în momentul în care jetul de urină îl izbea drept în față. Avu impresia că îi udau rănilor cu apă de mare și se zbatu, dar curelele îi limitau foarte strict mișcările.

Bessie se tăvălea pe jos de răs.

– Ce zici! făcu John. E bun pipi-cola?

– Ce se întâmplă acolo sus? făcu o voce de femeie dintr-o altă încăpăre. Parcă vă interzisesem să urcați.

John sări imediat din pat și se încheie la pantaloni. Bessie se prefăcu că începe să plângă și se lipi de fratele ei.

– El e de vină! El e de vină! urlă copilul, în momentul în care o femeie slabă apărea grăbită în prag. Noi am vrut să-i dăm să bea apă și el a încercat să ne muște!

– Da! Da! îi întări Bessie spusele. Și a mai și făcut pipi peste tot.

Femeia se repezi spre progeniturile ei și le trase afară din încăpăre aruncând spre David o privire îngrozită.

– Știam eu! strigă ea pe culoar. Nu trebuia să-l primim aici. Sunt sigură că mirosul lui îi va atrage părinții. Dumnezeu! La noi vor veni prima dată, la noi! Vei fi răspunzător de moartea noastră, Jim!

– Dar sunt medic, protestă slab bărbatul ei. E de datoria mea să...

– Nu e om! urlă femeia, pe un ton isteric. E un animal... Un monstru. Când era pe masa de operație trebuia să-i injectezi otravă, ca la câinii bolnavi.

– Janice! protestă medicul. Nu-l putem ucide, știi bine pentru ce!

– *Dar n-o va face!* hohoti soția lui. Bartlow a spus că n-o va face, că e un laș, un...

– Destul, zise bărbatul, sătul de atâta tăărăboi. Nu va rămâne decât o zi sau două, atâta tot. Stai departe de camera aia, și gata. Și nu lăsa copiii să se ducă acolo.

– Dar el i-a atras, zise Janice. A încercat să-i muște. Oh! cum poți fi complicele unor astfel de orori?

Se trânti o ușă. Cearta dintre soți se auzea acum mai vag. David închise ochii. Urina intrase în pansamente și îi ardea fața și pieptul. Deși era extrem de slăbit, simți cum îl cuprinde furia. Detesta orașul acela și pe locuitorii lui, îi detesta cu o ură devastatoare și fără remușcări. Își dădu seama că ar fi vrut să-i vadă murind unii după alții, să le vadă casele prăbușindu-se, să le vadă biserica arzând, să le vadă animalele crăpând pe loc și putrezind în mijlocul străzilor. Simțea că se sufocă și trăgea de curelele de piele iritându-și încheietura mâinilor, când deodată se deschise ușa. Un bărbat slab, cu o calviție precocă, veni la căpătâiul său. Părea stingherit și ochii lui evitau să-l privească pe David în față.

– Nu trebuie să-i porți pică nevestei mele, murmură el, cu un ton de scuză; e foarte nervoasă. Nu s-a născut aici, și i-a fost totdeauna greu să se învețe cu regulile blestemului.

– Mi-e sete, se limită să repete David.

Medicul turnă puțină apă într-un pahar pe care îl apropie cu prudență de buzele crăpate ale copilului.

– Înțeleg prin ce treci, zise el. Cel care v-a închiriat această casă v-a jucat o festă urâtă.

– A cui e? întrebă David.

– Nu se mai știe exact, mărturisi Morisson. A fost vândută și revândută de zeci de ori în cursul ultimilor o sută de ani. De fiecare dată lucrurile s-au sfârșit prost, dar mereu se găsește cineva care să semneze un nou contract, cineva care să închirieze acest coșmar... Poate că asta face parte din blestem, cine știe?

Se duse la fereastră și o deschise ca să verifice soliditatea barelor.

– Părinții mei, gemu David. Sunt grav răniți, ar trebui... Morisson îl liniști cu un gest.

– Nu-ți face griji pentru rănilor lor, zise el, cu un zâmbet nervos. Se vor vindeca singure. Aceste... *creaturi* au o vitalitate extraordinară. Totul nu va dura mai mult de patruzeci și opt de ore. Așa s-a întâmplat totdeauna. Bartlow a folosit un întreg arsenal încercând să lupte împotriva „locuitorilor” colinei. Nu a reușit niciodată. Îmi amintesc că acum vreo cinci-șase ani și-a procurat chiar o bazooka de contrabandă. O bazooka!

Râsul îi răsună spart, plin de tristețe. Apoi neliniștea puse din nou stăpânire pe fața lui.

– Cu toate astea indianul a greșit, zise el cu o voce înăbușită. De fiecare dată când oamenii au rănit un vârcolac, asta n-a făcut decât să-i amplifice ura și dorința lui de distrugere. Părinții tăi se vor întoarce, micuțule. Măine sau poimăine. Iar furia lor va fi cumplită. Simt că vor pustii orașul.

– De ce vă e frică? ironiză David. Trăiți într-o fortăreață. Noaptea ridicați podul mobil, și gata!

Jim Morisson dădu trist din cap. Lumina lămpii îi lumina profilul cu bărbie slabă.

– Nu e chiar atât de simplu, obiectă el. Emanațiile casei de pe colină devin, cu timpul tot mai tari și mai puternice. Fabrică monștri din ce în ce mai periculoși, într-un timp extrem de scurt. Au fost suficiente câteva zile pentru ca părinții tăi să cadă victimă acestor emanații. Pe vremuri, lucrurile mergeau mult mai încet. Asta mă sperie cel mai tare. Sunt sigur că într-o zi gratiile și barele n-au să ne mai protejeze. Va trebui să ne decidem să plecăm...

Morisson trase sertarul noptierei și scoase o seringă și o fiolă.

– Îți voi face un analgezic, zise el regăsindu-și tonul de medic. Va trebui să eviți mișcările pentru a permite rănilor să se sudeze. Ți-am făcut treizeci și cinci de cusături.

David se încordă în așteptarea injectiei.

– Vei putea s-o faci? îl întrebă dintr-o răsuflare.

– Ce? gemu băiatul.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc! șuieră Morisson, cu o voce înțepată. Vei putea... *să-ți ucizi părinții?*

– Dumneata ai putea să-ți ucizi copiii? replică David.

Medicul lăasă să-i cadă umerii.

– Nu știu, mărturisi el. N-ar trebui să mai poți trăi după așa ceva...

Își îndreaptă spatele, puse la loc seringă, în sertar și își șterse de cămașă mâinile umede.

– Vei primi de mâncare, zise el cu o jenă vădită. Regret, dar nu pot să te dezleg, nevasta mea nu mi-ar ierta-o. Te voi hrăni eu însumi, cu lingura.

14

DAVID DORMEA MULT sub efectul analgezicelor. Morisson venea din când în când cu un bol de supă caldă și se așeza la căpătâiul bolnavului pentru a-i da să mănânce. Vorbea puțin și se ferea tot timpul să-l privească în ochi. David nu putu să-și dea seama dacă medicului îi era rușine pentru că îl ținea legat ca să asculte de capriciile isterice ale nevestei sale sau îi era într-adevăr frică de el. La sfârșitul mesei, Morisson așeza o ploscă între picioarele adolescentului și îi cerea politicos să-și facă nevoile.

În cameră nu era nici un fel de ceas, așa că David pierdu foarte repede noțiunea timpului. Dormea, se trezea tresărind și adormea din nou. Curelele cu care era legat îi răneau mâinile și picioarele. Într-un moment de trezire, îl zări pe Anatos la capătul patului. Indianul era încins cu șorțul lui de piele și se legăna de pe un picior pe altul.

– E-n regulă? întrebă el. Nu te sâcâie prea tare doamna Morisson?

Se asigură că ușa era bine închisă, apoi veni mai aproape și se lăsă în genunchi la căpătâiul lui David.

– Știi, îi zise el direct, ieri m-am dus până la colină, în locul unde ascunsesem dinamita. Nu mai e nimic.

– Nimic? îngână David, abia mișcându-și gura rănită.

– Părinții tăi și-au luat zborul, șopti Anatos. După cum ți-am spus. S-au târât până la casă, pentru a se expune radiațiilor emise de ziduri. Acum sunt pe cale să se refacă. Casa din vârful colinei strălucește în fiecare noapte, formând o pată verde pe cer, de parcă în mijlocul luminișului ar arde un foc uriaș. Niciodată n-am mai văzut asta. E ca și cum...

– Ca și cum ce? întrebă David gâfâind.

– La naiba! Ca și cum casa s-ar grăbi în draci! izbucni indianul. Cred că am o făcut o mare prostie. Radiațiile pietrelor de lună îi vor „repara“, îi vor „reconstrui“ în funcție de agresiunea suferită. Asta înseamnă că vor fi de zece ori mai puternici decât înainte! Înțelegi?

David înțelegea. În ziarul de știință popularizată, băiatul citise ceva în legătură cu insectele care digerau otrăvurile din comerț, rezistau intoxicației și dădeau naștere unei progeneruri imunizate împotriva tuturor insecticidelor. Supergândaci pe care nimic nu-i mai putea otrăvi.

– Prejudiciul a fost prea important, se lamentă Anatos. Metamorfoza va acționa în consecință. Le va înzeci protecțiile corporale, sporindu-le puterea de distrugere.

Părea cu adevărat îngrijorat, și picături de sudoare îi broboneau fruntea înnegrită de fumul de la fierărie.

– În oraș ce se-aude? întrebă David.

– Oamenilor le e frică rău, mărturisi Anatos. Simt că de data asta grilajele și blindajele nu vor mai rezista. Alergăm întruna de la o casă la alta pentru a întări mijloacele de protec-

ție. În zori, vreo două-trei familii au șters-o de-aici. Fermierii s-au adunat să hotărască asupra unei ofrande...

– O ofrandă?

– Da, vor să lege două-trei vaci la intrarea în sat, pentru a-i determina pe lupi să nu meargă mai departe. Dar n-o să țină. De data asta vor veni să ne extermină, să ne pedepsească...

Indianul se ridică în picioare și scoase din buzunarul șorțului un obiect înfășurat într-o cârpă unsuroasă. David înțelese că era vorba de revolverul lui Bartlow. Anatos îl așează în sertarul noptierei, printre fiole și seringi.

– Ai impresia că mă voi putea servi de el așa legat cum sunt? zise David, și rânjetul i se transformă într-o grimasă de durere.

– Nu-ți face iluzii, șopti Anatos. Te vor înzdrăveni pentru înfruntarea finală și, imediat ce te vei ține cât de cât pe picioare, te vor arunca în drum, cu pușcoci cu tot. Asta se va întâmpla pe la apusul soarelui, peste douăzeci și patru sau peste patruzeci și opt de ore. Te vei trezi, deodată, singur în fața primăriei, cu toate casele baricadate în jurul tău, și de data asta nu te vei mai putea ascunde nicăieri...

– Seamănă cu un western, zise David. Șeriful proțăpît pe strada principală, așteptându-i pe pistolarii cei răi, în timp ce toți fricoșii din oraș se ascund care pe unde apucă...

– În privința ălor „răi“, te asigur că n-ai să fii dezamăgit, îi zise indianul mergând spre ușă. Prinde puteri, țâncule, vei avea nevoie, crede-mă. Vei avea nevoie.

În clipa următoare, se pierdea pe culoar. David încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă. Avea brațele anchi-lozate de curelele care îi stinghereau circulația sîngelui, iar buricele degetelor își pierduseră deja sensibilitatea. Ascultă

cu atenție și își dădu seama că întreg orașul era plin de larma ciocanelor și ferăstraiei. Oamenii consolidau în grabă clădirile și toate deschizăturile. Și-i închipuia pe locuitorii din Willoughby cedând în fața fricii și zidindu-și ferestrele. Se zideau de vii pentru a scăpa de ghearele monștrilor. Unii probabil că plănuiseră deja să se închidă în pivniță și să sudeze ușa în urma lor. Alții amenajaseră ascunzători secrete, dulapuri ascunse în spatele unei biblioteci culisante, și aveau să se pitească acolo cu un sandvici, o sticlă cu apă și o găleată pentru nevoi.

Frica invada irezistibil orașul, paralizând activitatea economică. Oamenii de la ferme uitau să mulgă vacile și să dea de mâncare la păsări. În fond, la ce bun? De vreme ce toate aceste prăzi vor fi, poate, devorate chiar în aceeași seară?

Teroarea va coborî de pe colină, de pe acea colină care strălucea în întuneric cu o ciudată lumină fosforescentă, o lumină rece și totuși mai cumplită decât focul care ar fi incendiat o pădure. Fiarele vor veni, îngrozitoare ca niciodată, furioase că fuseseră rănite, ciopârțite... și vor fi înarmate așa cum nu mai fuseseră vreodată înainte. Se vor năpusti asupra orașului, vor forța acele case-fortărețe, cu ușurința cu care ai desface o cutie de conserve, spărgând carapacele derizorii și obținându-și porția de carne proaspătă.

David simțea sudoarea curgându-i pe corp și iritându-i rănilor. În momentul acela se auzi scârțâitul ușii, și în cameră intrară în vârful picioarelor copiii lui Morisson.

– Tot nu are păr pe el, observă Bessie. Aș vrea să-l aud făcând ca lupul, ca la televizor. N-ar putea să scoată un urlet?

– Ai auzit, lepădătură? bombăni John. Sora mea vrea să faci ca lupu.

– Duceți-vă la naiba! le răspunse David smucindu-se în legături.

Nu putu să spună mai mult pentru că John îi trase un pumn în coapsă, acolo unde un ciob de sticlă îi făcuse o tăietură mai mare de douăzeci de centimetri. Durerea îl sufocă.

– Fă ca lupu! mârâi tâncul.

– Da, făcu Bessie ai cărei ochi luceau de excitare. Urletul tău de adunare.

– Idioato! zise David, în momentul în care o a doua lovitură îi deschidea suturile de la genunchi.

Țipă de durere și simți ceva cald și umed îmbibându-i pansamentul. În disperare de cauză, cu lacrimi în ochi, dădu capul pe spate și le făcu pe plac cu o imitație jalnică de urlet. Bessie bătu din palme. „Mai fă! Mai fă!“ exclamă ea tropăind de plăcere.

– Ai văzut? zise fratele ei triumfător. E un lup adevărat. Ca să n-o muște pe mămica, o să-i punem botnița pe care am făcut-o.

Se apropie de pat scoțând de sub cămașă o îmbinare de curele de piele prinse grosolan între ele. Îmbinarea stângace forma un fel de mască deasă.

– Pune-i-o! zise fetița. În felul ăsta nu-i va putea face nici un rău mamei noastre.

John se aruncă asupra lui David, lipindu-i de față cagula de piele prea strânsă. Presiunea curelelor apăsă îngrozitor asupra rănilor și cartilajelor nasului rupt. De data asta adolescentul urlă fără nici o reținere.

– Strânge! Strânge bine! șuieră Bessie.

John se războia stângaci cu curelele și cu cataramele ruginite. Fiecare forțare însemna o apăsare intolerabilă asupra nasului fracturat.

– Mami! zise deodată fetița. Vine mămica, să fugim!

Plecară în grabă, și David îi auzi fugind pe covorul de pe coridor pentru a se ascunde într-una din camerele de la etaj, mai înainte ca Janice Morisson să ajungă în capătul de sus al scării. David încercă să se debaraseze de botniță, dar câteva catarama erau deja închise, făcând eliberarea imposibilă. Își lăsă capul să-i cadă pe pernă, cu ceafa inundată de sudoare. Imediat ușa se deschise și în cameră intră Janice. Era palidă la față și se vedea bine că era cuprinsă de o mare agitație.

– Te-am auzit urlând, zise ea gâfâind. Știu foarte bine ce încerci să faci... Vrei să-i atragi aici ca să te elibereze, dar n-am să mă las, îmi voi apăra copiii!

– Vorbești anapoda, bolborosi David. Dacă părinții mei vin aici, voi fi în pericol ca și voi, ca și toți locuitorii orașului. Nu vor face vreo deosebire și mă vor ucide fără să ezite nici măcar o secundă...

– Nu te cred! i-o reteză femeia cea slabă. Sunteți de același sânge. Adineauri urlai ca un lup, comunicai cu ei!

– Nu se poate comunica cu ei! protestă David. Când se transformă, nu mai au nimic omenesc. Încearcă să înțelegi asta! Și scoate-mi afurisita asta de botniță!

– Nici pomeneală! urlă ea. Dacă soțul meu a hotărât să-ți blocheze maxilarele, înseamnă că te consideră periculos.

– Nu soțul, se înfurie David, ci mucoșii dumitale!

– Taci din gură! strigă Janice cu o voce stridentă. Îți interzic să vorbești de copiii mei. Dacă vei încerca să le faci vreun rău, îi voi apăra. Jim e prea slab, crede că datoria lui e să te îngrijească, dar se înșeală. Eu, în locul lui, ți-aș fi injectat o doză zdravănă de otravă.

În ochii ei se aprinse o scânteie de nebunie.

– Ceea ce am să și fac dacă n-ai să stai liniștit, bolborosi ea. Voi lua o fiolă și o seringă din dulăpiorul de medicamente și, dacă n-ai să încetezi cu urletele, am să-ți injectez în vene atâta otravă, încât să-ți pocnească inima.

– Nu-i chemam, protestă slab David.

– Ba da, ba da, se încăpățână nevasta medicului. Tocmai le spuneai unde se află casa noastră. Știi bine că vor veni să te elibereze, ești produsul împerecherii lor. Te tragi din ei, ești un monstru ca și ei... Un viitor lup...

Balele i se scurgeau pe bărbie și își zgâria frenetic umerii prin mătasea bluzei. Cu privirea rătăcită, femeia se dădu înapoi spre ușă.

– Nu uita ce ți-am spus, zisea ea cu o voce tăioasă. La următorul urlet, mă duc după seringă. Când vei fi mort, liniștea se va întoarce din nou în această casă. Îi voi spune lui Jim să-ți așeze cadavrul în strada principală. Da, așa voi face...

Femeia închise ușa, și David auzi cheia răsucindu-se în broască. Suspină. Înfruntarea îl epuizase, și pe cearșaful care îi acoperea corpul gol se vedeau pete mari de sudoare. Simțea o nevoie acută de a urina, dar nu îndrăznea să strige. Făcu pe el, fiindu-i cu neputință să mai reziste.

Își petrecu ziua într-o stare de descurajare, tresărind de fiecare dată când scârțâia o treaptă, înspăimântat la gândul că ar putea s-o vadă pe nebună ivindu-se, în mână cu seringă plină de otravă. Nimeni nu-i aduse de mâncare. Spre seară, Morisson intră în cameră cu un bol de supă. Părea epuizat. Se așază la căpătâiul rănitului și îl debarasă de botniță, apoi, fără să scoată o vorbă, ridică pansamentele și examinează starea rănilor.

– Te miști prea mult, zise el. Ai rupt suturile, va trebui să-ți pun alte copci.

David îi povesti pe scurt ce se petrecuse în timpul dimineții, dar Morisson îl ascultă distrat.

– Janice e nervoasă, se mulțumi el să spună. Îi e frică și ei, ca tuturor celor din Willoughby. Unele persoane îți consideră scrupulele puțin cam suspecte. Părerea lor e că ar fi trebuit de multă vreme să-ți fi suprimat părinții. Unii vorbesc de complicitate. Ba s-au găsit câțiva care să pretindă că metamorfoza te-a afectat în parte și pe tine... și că peste puțin timp te vei transforma.

– Dar dumneata ce crezi? murmură David.

– Nu știu. Ești la o vârstă de trecere, în curând secrețiile hormonale se vor schimba. Nu peste mult timp vei avea barbă, glandele...

– Sunt suspect, nu? îl întrebă David.

Medicul își feri privirea.

– Nu știu. Nu vreau să mă gândesc la asta. Treaba mea este să te vindec cât mai repede cu putință. După aceea nu mai știu. Îți voi da pastile împotriva durerilor, și Bartlow...

– Bartlow o să mă scoată în stradă la căderea nopții, zise David apăsând pe fiecare cuvânt. Știi asta. O să mă aruncați în stradă, în timp ce toată lumea din Willoughby se va fereca în casă. Asta e, nu? Asta e scenariul prevăzut de municipalitate?

– Ți-l voi trimite pe reverendul Hossecker, zise Morisson. Pretinde că nu e cazul să ai nici un scrupul, că trebuie să te consideri ca un soldat în fața dușmanului. Omorând acești monștri, faci un bine comunității.

– Nu vreau să-l văd pe Hossecker! bombăni David. Vreau să fiu dezlegat și să nu mai fiu considerat un animal feroce.

– Nu pot să fac asta, șopti jalnic medicul. Nevasta mea n-ar tolera.

Imediat ce bolul de supă se goli, Morisson o zbughi afară din cameră, de parcă s-ar fi temut să nu ia cine știe ce boală contagioasă. David moțâi un moment. Ecoul unei altercații violente îl trezi din toropeală. Câteva persoane se certau la parter, și copilul recunoscuse glasul lui Bartlow pe care încercau să-l tempereze modulațiile melodioase ale vocii lui Hossecker.

– În seara asta s-o facem! răcnea șeriful. Pe toți dracii! Ia du-te, doctore, și aruncă o privire la colină, ai zice că în vârful ei strălucește un soare verde! Fiarele s-au vindecat și vor veni direct aici, să-și regleze conturile. Puștiul trebuie să-și joace rolul.

– Nu e posibil, protestă Morisson. E prea slăbit, nu se va putea ține pe picioare.

– Fă-i o injecție, fir-ar să fie! Ești doctor sau ce ești? izbucni Bartlow. Injectează-i ceva să-l stimuleze, că doar știu prea bine că ai dulăpiorul plin de droguri!

– E prea slăbit, se încăpățână Morisson. Dacă îl drogăm, va cădea în letargie sau în comă. Va rămâne înfîpt în mijlocul drumului, rîzând prostește și uitându-se cum se apropie monștrii de parcă ar fi vorba de două mielușele!

– Scoală-l, ordonă Bartlow. Îl vreau în picioare înainte de apusul soarelui. Nu mai fi așa simțitor! Suntem în război, înțelegi? ÎN RĂZBOI!

Din acel moment, discuția degeneră într-un haos, fiecare apucându-se să strige în același timp. Janice Morisson domina, cu văicărelile ei stridente, tumultul vocilor. David și-o închipuia cu ochii ieșiți din orbite, ținându-și copiii strâns lipiți de coapsele sale slabe, statuie vie a datoriei materne.

O adevărată cavalcadă zgudui scara. Cheia se învârti în broască, și ușa se deschise cu atâta violență, încât se lovi de zid. Bartlow se năpusti în încăpere. Avea fața congestionată și își ștergea fruntea cu o batistă enormă.

– Dezleagă-l! bombăni el. Mișcă-te, în mai puțin de o oră se va face noapte.

Morisson se supuse, apoi, luând seringile din sertarul noptierei, îi făcu lui David câteva injecții.

– Încearcă să te ridici, micuțule, murmură el cu o voce albă.

Cu mintea încetoșată, David încercă să se ridice în capul oaselor, dar imediat căzu înapoi pe pat, cuprins de amețală. Bartlow se repezi la el, îl apucă de umeri și îl forță să se ridice.

– Mișcă-ți curul, găozarule! vociferă el. N-ai să-mi faci pe domnișoara cu nevricale. Auzi? Scoală-te!

Șeriful strivea cu mâna lui bătătorită umărul copilului. Deodată, apărut de nu se știe unde, se ivi lângă ei Anatos. Indianul îl apucă pe șerif de guler și îl trase înapoi.

– Destul, Bartlow. Îl omori. Tot din cauza tâmpeniilor tale a ajuns în halul ăsta!

– Tu, piele-roșie... începu șeriful.

David închise ochii, încercând să se izoleze de vacarmul care domnea în încăpere. Auzi pașii altora care veneau, avu impresia că se băteau, că răsturnau mobilele. Hossecker îi îndemna pe bătăuși să-și recapete sângele rece.

– Domnilor! Domnilor! stiga el în gura mare, se apropie noaptea. Potoliți-vă, pentru Dumnezeu!

Drogurile instalau deja în capul lui David o perdea de ceață care anihila orice suferință.

– Vreau să mă uit pe fereastră, zise el cu o voce slabă.

Intervenția lui reinstală brusc tăcerea. Îl ridicară cu grijă, așezându-l într-un fotoliu din fața ferestrei. Anatos nu mințise. O lumină verde strălucea în vârful colinei, de parcă întreaga casă s-ar fi transformat într-un smarald enorm, luminat din interior de o vâlvătaie misterioasă.

– La ora asta sunt vindecați, zise Bartlow, gâfâind. Niciodată până acum casa nu a strălucit așa. Suntem terminați.

Apoi, adresându-se celorlalți, repetă:

– Înțelegeți, dobitocilor? Dacă acest căcăcios nu se hotărăște să aibă curaj, toți suntem buni de abator!

– Încearcă să te ridici, comandă Morisson luându-l pe David de subsuori. Fă câțiva pași...

David se supuse. Drogul îi dădea poftă de râs. Deodată nu mai avea pică pe nimeni. Pe Bartlow îl găsea chiar amuzant, cu fața lui mare și roșie și cu batista cât o cârpă de spălat pe jos. Făcu un pas, apoi încă unul. La al treilea, auzi clar cum crăpau suturile de la coapsă, și un val de sânge inundă pansamentele deja pătate. Totuși nu simți nici o durere.

– Nu-i nimic, zise el. Nu mă doare deloc.

– Vedeți? zise Bartlow triumfător. Spune cu gura lui că nu-l doare deloc. E aproape vindecat.

– Șerifule, copilul ăsta e burdușit de droguri! bombăni medicul. Chiar dacă i-am tăia un braț, el tot ar continua să zâmbească! Nu mă crede idiot. Dacă va continua așa, va pierde mult sânge și va cădea în sincopă. Asta vrei? Să leșine în stradă?

– Vreau să-și facă treaba! Asta e tot! vociferă Bartlow. Dă-i arma și condu-l în fața primăriei!

Anatos aduse revolverul din sertarul noptierei, dar David nu reușea să apuce mânerul cu degetele. Arma era mult prea

grea pentru el. O scăpă. Șocul ciocnirii de parchet acționă perculator și urmă împușcătura. Glonțul sparse un bibelou de porțelan de pe o etajeră. Janice urlă de parcă cineva i-ar fi tăiat burta.

– Vedeți! zise furios Morisson. Asta nu servește la nimic. Nu va putea rezista. Dacă leșină, ar putea să i se oprească inima.

David se legăna, făcând un efort demential să-și păstreze echilibrul. Sângele îi curgea mai departe de-a lungul picio-rului, pătându-i pansamentul cu un roșu strălucitor.

„O să-i pătez covoarele măicuței Janice“, se surprinse el gândind cu o bucurie ascunsă.

– Stai jos, îi ordonă Morisson, nu poți merge mai departe. Trebuie să te pansez.

–Nu! răcni Bartlow întinzând mâinile să-l apuce pe copil.

– Destul! interveni Anatos. Acum ajunge, Bartlow! Va trebui să așteptăm, asta e tot.

Luă revolverul de jos și îl îndreptă spre șerif.

– Indian spurcat, bombăni Bartlow.

– Noi plecăm, doctore, conchise Anatos. Ocupă-te de puști și zăvorăște bine ușile. În noaptea asta o să fie tămbălău.

Apoi părăsi încăperea, împingându-l pe Bartlow înaintea lui.

David îi zări pe stradă. Șeriful vocifera împotriva lui Anatos care se debarasase de armă. Probabil că o lăsase la parter înainte de a ieși. David recăzu în fotoliu, cu ochii spre lumina verde care strălucea în vârful colinei. Morisson se lăsase în genunchi în fața lui și îi smulgea pansamentele.

– O să închidem chestia asta, șoptea el nervos. N-o să te doară, nu-ți fie frică.

Era o recomandare inutilă. Lui David nu-i mai era frică de nimic. Credea chiar că ar fi putut să-i vadă pe mami și pe tati ivindu-se sub înfățișarea lor de bau-bau, fără să-l impresioneze cine știe ce. „Salut, le-ar fi spus el. La naiba, machiorul nu v-a aranjat prea bine!”

– Janice, strigă medicul. Verifică încă o dată ușile și co-boară în pivniță cu copiii.

David își îndreptă privirea spre oraș. Se instala noaptea. Se aprinseseră felinarele, iar pe acoperișul primăriei fuseseră instalate proiectoare pentru a lumina străzile în adâncime și a alunga întunericul din cele mai mici colțuri. Cu toate astea, noaptea devenea tot mai întunecoasă, sufocând lumina artificială. David zări o turmă compactă la marginea orașului. O turmă care mugea și behăia, curprinsă de o groază imposibil de stăpânit.

– Ce e cu animalele alea? bolborosi David.

– O ofrandă, răspunse Morisson punând alte copci. Dar asta nu-i va opri. Nu în seara asta. Nu vin doar să mănânce, *vor să se și răzbune!*

David se apropie de geam, cu privirea ațintită spre câmpia pustie. Câmpia care semăna cu o mare de cerneală neagră. Colina se ridica deasupra ei precum prora unei corăbii enorme, aducătoare de moarte.

– Gata, am terminat, zise Morisson, ridicându-se. Străduiește-te să nu te ia somnul.

– Stinge lumina, gemu David. Nu vreau să mă vadă.

Medicul îi îndeplini dorința. Lustra se stinse, și orașul își etală imediat sub ochii copilului perspectiva pustie. Casele, la care fuseseră sudate alte gratii în timpul după-amiezei, semănau și mai mult cu niște închisori. Unele ferestre fuseseră în întregime zidite, și trotuarele mai erau încă pline de saci

de ciment cu priză rapidă. Ici și colo fuseseră întinse valuri de sârmă ghimpată sau fixate grape de fier cu eficacitate îndoielnică.

Și deodată David *le* simți prezența...

Erau acolo, undeva afară, se apropiau cu pas greu, iar ghearele lor creștau pietrele drumului. Copilul închise ochii. Simțea în el prezența celor doi. Niciodată nu fuseseră atât de puternici, așa de amenințători... AȘA DE FURIOȘI.

Auzi lângă el o bâiguială, răsunând în întunericul camerei, și își dădu seama că era Morisson care, în genunchi, cu capul în mâini, se ruga strângând în palmă un crucifix de aramă.

Animalele legate la intrarea în oraș începură să mugească sfâșietor. Strigătele lor urcau în spirale insuportabile, apoi se frângeau scurt, ca și cum coardele vocale le-ar fi fost sectionate cu o lovitură de gheare.

– Au sosit, murmură David strângând marginile fotoliului. Tocmai au intrat în oraș.

– Isuse Cristoase, se tângui medicul, făcându-și semnul crucii.

15

DEODATĂ, la intrarea în oraș apărură două siluete cu contururi chinuite. Erau două forme vag antropoide, cu proporții hidoase, ale căror membre anterioare atingeau pământul. Lumina lunii le făcea să lucească în mod curios capul și umerii, și David înțelese că erau aproape în întregime acoperiți cu o crustă caloasă. Aceste plăci osificate care le acopereau torsul jucau rolul pieselor articulate ale unei armuri, protejându-i de agresiunile exterioare. Vacile oferite spre sacrificare mugeau mai tare, și întunericul era brăzdat de scânteieri de lame. Era ca strălucirea unei săbii de samurai care ar descrie în beznă arabescuri ucigăse. Lamele loveau în toate sensurile, dâre de oțel pe care abia aveai timp să le zărești.

„Nu sunt săbii, se corectă în gând David. *Sunt ghearele lor!*“

Niște gheare enorme, ce sfâșiau aerul cu un șuierat mătăsos, pătrunzând în carnea animalelor care, înnebunite de

spaimă, trăgeau de frânghiile lor. Preț de câteva secunde, mugetele deveniră din ce în ce mai ascuțite, atingând un registru aproape insuportabil, apoi, brusc, se făcu din nou tăcere. O tăcere cumplită.

– Le-au ucis, bolborosi Morisson. Acum or să le mănânce și or să plece... da, or să plece.

Dar nu credea ce spune. Furia monștrilor nu ar fi fost satisfăcută doar cu câteva vaci slăbănoage. Creaturile, agasate de acest obstacol care le oprea intrarea în oraș, tăiaseră în carne așa cum ai săpa un loc de trecere într-un perete. Nu aveau să se mulțumească cu acea carne bătrână, tare și uscată, când orașul era plin de mirosuri apetisante. David și le închipuia cu capul dat pe spate, adulmecând în noapte. Simțeau mirosul oamenilor ghemuiți în spatele fațadelor, ascunși în masa fortificată a caselor. Simțeau sudoarea femeilor, mirosul de lapte al copiilor, mirosul înțepător care se prelingea la subsuoara bărbaților. Și toate aceste transpirații amestecate se transformau pentru ele într-o aromă delicioasă, într-un sos picant, care le gâdila plăcut papilele gustative. Ospățul se afla acolo, aproape de tot, era de ajuns să smulgă acoperișul acelor case atât de prostește întărite cu fier pentru a băga mâna chiar în oala cu mâncare.

Cu nervii vibrând din cauza drogului, David avea un ciudat sentiment de efervescentă mintală. Se dedubla, era în cameră și în același timp în stradă. În corpul său și în cel al monștrilor. Fuziona cu orașul și cu agresorii lui. Era peste tot, era toată lumea. Bătăile inimii îi asurzeau urechile, făcându-l să nu mai audă văicărelile lui Morisson îngenunchat pe parchet. Nu era sigur dacă vedea cu ochii lui sau cu cei ai monștrilor, dacă era cuprins de oroare sau de o excitație foarte plăcută.

Ceva în el, o voce nesănătoasă, pe care nu o mai auzise până atunci, îi striga: „Ucide! Ucide! Mănâncă! Mănâncă!“ Îl copleșea amețea, creierul i se rotea în interiorul cutiei craniene ca un pește roșu care își pierduse mințile, înăuntrul unui borcan prea mic. Deodată era mândru, mândru că își vede părinții puternici și invincibili, mândru că îi surprinde cumpliți și neîndurători în costumele lor de călăi. Toată viața lor fuseseră niște mediocri, niște tipi fără importanță, care suferiseră, în umbra indiferenței celorlalți, de ironiile și de răutatea din jurul lor... Și iată că, brusc, apăreau cumpliți, distrugători și fără milă. Iată că lumea se înclina și tremura în fața lor, iată că suna ceasul răzbunării.

O satisfacție periculoasă puneă stăpânire pe David. O dorință de complicitate, o exaltare pe care o știa nesănătoasă, dar împotriva căreia nu putea să facă nimic.

„Ucide! Ucide! Mănâncă! Mănâncă!“

Refrenul îl obseda, un refren de răzbunare pe care îi venea să-l scandeze lovind cu amândoi pumnii în capul chel al medicului care bâiguia rugăciuni.

„Ucide-Ucide! Mănâncă-Mănâncă!“

Da, va lovi în cadență, însoțind astfel mișcările de deglutiție ale lui tati și ale lui mami, va lovi până când pe capul chel al lui Morisson vor apărea vânătăi albastrii, va lovi până când oasele calotei craniene se vor desprinde din locul lor. Va lovi...

Trase o gură de aer și își ascunse capul între mâini. Îi ardea obrazii. Febra îi incendia corpul, prin vene îi curgea foc, avea să se aprindă spontan, acolo în fotoliu, și toată familia Morisson avea să piară în flăcări. Janice și Bessie, și John. Toți se vor prăji pe rugul aprins al mobilelor de lemn lăcuit, iar carnea lor va degaja o aromă plăcută, de zahăr ars.

Pe stradă, siluetele masive se legănau printre fațade, etalându-și contururile vagi, din a căror enormitate numai ghearele reflectau lumina Lunii. Niște gheare interminabile, care scoteau clinchete în noapte.

Deodată fiarele se repezără înainte, atacând cu puterea unui pachiderm. Se năpustiră asupra primei case de pe strada principală, și umerii lor acoperiți de straturi caloase făcură să sară tencuiala de pe cărămizi, în timp ce casa răsuna din cauza șocului ca un clopot lovit de un ciocan. Ghearele începură imediat să râcăie piatra, fără să ia în seamă deschizăturile blocate de bare. Cărămizile se fărâmițau într-o ceață de pulbere roșie, în timp ce loviturile puternice în zid provocau crăpături mari în fațadă.

„Strategia dulapului, gândi David. Ocolesc obstacolul. Se știu destul de puternice pentru a deschide o breșă în câteva minute. De data asta, ghearele lor nu-i vor trăda! Casa le-a făcut mai puternice, mai tăioase!”

Fiecare lovitură de labă sfâșia adânc zidul care se fărâmița ca un castel de nisip prea uscat. Simțurile amplificate ale lui David îl făceau să priceapă gemetele de groază ale celor dinăuntru. De data asta nimic nu-i va proteja împotriva furiei fiarelor, nici gratiile, nici blindajele. Tati și mami erau mai puternici decât toți vârcolacii care terorizaseră până atunci orașul Willoughby. Casa făcuse din ei niște fiare uci-gașe, indestructibile, pe care nimic nu le mai putea domoli. Ghearele zgâriau fațada, loviturile de umăr împrăștiu cărămizile, și în curând se deschise o breșă, o gaură prin care avea să pătrundă moartea, o moarte sub forma ei cea mai cumplită.

Una din creaturi se năpusti în cavitate, forțând deschizătura, care se mări. În noapte se auziră urlete de spaimă.

Strigăte de femei și de copii. Se auzi un foc de pușcă, dar alicele ricoșară pe plăcile osoase ale monștrilor. Urmă un îngrozitor vacarm de mobile răsturnate, apoi ușa blindată a casei se deschise brusc, și o fetiță sări în stradă, alergând în zigzag, cu țipătul stins în adâncul gurii deschise.

Avea pe cap o tichie roșie, foarte ciudată, și se clătina dând din mâini. Când trecu prin fața casei lui Morisson, David își dădu seama că nu purta nici o bonetă, că fusese scalpată de la nivelul sprâncenelor și că bila roșie care strălucea în lumina Lunii era de fapt cutia craniană dezvelită, o bilă de os de care mai rămăseseră lipite ici și colo fâșii de piele cu câteva smocuri de păr. Alerga în zigzag, cu ochii dați peste cap, la un pas de sincopă. Un bărbat ieși din casă, cu hainele sfâșiate. Avea brațul stâng secționat de la nivelul umărului, și în mâna dreaptă ținea o pușcă cu țeava răsucită. Acea armă-tirbușon avea ceva care îți stârnea răsul, un răs trist și disperat. David se gândi fără să vrea la vechile filme comice difuzate uneori la televizor. Tunul care face explozie, luând forma unei flori de metal, revolverul care...

Una dintre creaturi se repezi pe urmele bărbatului mutilat. Laba i se înfipse în pântecul necunoscutului, intră până la cot și apucă oasele coloanei vertebrale de parcă ar fi fost coada unei măhuri.

David își dezlipi fața de geam. Nu voia să vadă mai mult. Din stradă se auzeau acum tânguiri sfâșietoare, care te îngrozeau. Se auzi un zgomot de carne ruptă, însoțit de pocnetul tendoanelor smulse.

„Zgomote de măcelărie, gândi el. Zgomote de abator.”

Îi rămăsese întipărită pe retină imaginea fetiței cu bonetă roșie, *cu bonetă de os*. Nu putea să se mai bucure de puterea

monștrilor, să ia parte la revanșa lor. Trebuia să facă ceva, să acționeze...

„Haide, îi șoptea vocea cea rea, pentru ce atâta indignare? Poate că e chiar puștoaica aceea care te-a biciuit cu coarda zilele trecute, scârba aceea micuță care voia să-ți lovească puțica, să te doară cât mai tare, cine știe? *În fond a primit ce-a meritat!*”

David se zbătea pe fotoliu. Nu! Nu! Nu se mai putea identifica cu ei. Ura orașul și populația lui bigotă, dar nu putea să lase creaturile să-și continue masacrul.

Afară se auzi urletul unei femei. O femeie pe care o sfâșiau fără grabă. *O femeie pe care o mâncau de vie...*

„Sfâșiau sexul femeilor, pentru a-și vârî capul în pânțele lor și a le devora intestinele“, spusese într-o zi Anatos.

David îl lovi peste umăr pe Morisson, care tresări, își pierdu echilibrul și căzu pe parchet.

– Fă-mi o injecție și lasă-mă să ies, zise el, privindu-l ținută în ochi pe medic.

– O injecție? bâigui Morisson care părea mort de spaimă.

– Da, trebuie să pot merge până la parc. Acolo mă voi așeza pe o bancă și îi voi atrage la mine. Asta voiai, nu? Asta voiați cu toții?

– De... de acord, se bâlbâi medicul, târându-se spre noptieră.

David îl auzi scotocind printre seringi și fiole. Nu aprinsese lustra și lucra numai la lumina Lunii.

– E... e periculos, spuse el cu un ultim reflex de conștiință profesională. S-ar putea să-ți cedeze inima.

– Haide, îi retează vorba David, nimeni n-o să te acuze de greșeală profesională.

Morisson înfipse acul pe pipăite și apăsă pe piston prea repede. Lichidul gros formă o bășică dureroasă sub pielea copilului. Vena, dilatată la maximum, stătea gata să plesneas-

că. Durerea se atenuă însă foarte repede, și David se simți cuprins de o ciudată senzație de plutire.

– Hainele mele, îi zise el lui Morisson. Îmbracă-mă.

Medicul deschise un șifonier din care scoase o cămașă și o pereche de pantaloni murdari, cu care îl îmbracă stângaci pe bolnav. Apoi David se cramponă de marginea fotoliului și se ridică. Prin minte îi treceau cu mare viteză imagini grotesti, de parcă ar fi fost proiectate de un aparat dereglat. Revedea „coșmelia” și tipii care bombardau grădina cu sticle de bere umplute cu pișat, îl revedea pe Billy Schonacker și colecția lui de broaște uscate. Toate astea îi păreau nemai-pomenit de îndepărtate și lipsite de consistență. Erau niște imagini care nu-l mai priveau, frânturi de seriale televizate, lucruri fără substanță, ciudate. Neverosimile. Realitatea, singura realitate erau monștrii care devastau orașul, monștrii care benchetuiau pe străzi. MONȘTRII...

– Ajută-mă, zise el. Ajută-mă să cobor scările.

Morisson îl prinse de braț și îl ajută să iasă din cameră. David privea cum i se mișcau picioarele, fără să se poată convinge că acele apendice îi aparțineau cu adevărat. Acele escrescențe ridicole chiar făceau parte din corpul lui? Era greu de crezut. Ar fi preferat niște roți... Niște roți cu ornamente cromate.

Scutură capul. Nu-și mai putea controla gândurile, dar poate că era mai bine așa. Crima îi va părea mai ușor de săvârșit.

– Dacă te așezi jos, șopti Morisson, încearcă să nu închizi ochii, altfel vei adormi imediat.

Revolverul lăsat de Anatos pe masa din sufragerie avea o strălucire uleioasă.

– Arma, murmură David. Pune-mi-o la centură.

Medicul făcu întocmai. Când ajunseră la ușă, se opriră în fața arhitecturii numeroaselor zăvoare și bare de siguranță. Morisson ezita să deschidă. Medicul degaja un miros rânced, de urină veche, de parcă s-ar fi scăpat în pantaloni.

– Deschizi sau vrei să trec pe sub ușă? îi zise David.

– De acord, de acord, făcu Morisson gâfâind. Dar să ieși repede, te implor, să ieși repede.

Îl lăsă pe David și începu să tragă pe rând zăvoarele. Angrenajele se mișcau cu un zgomot de sculă de precizie, bine unsă. După ce ușa fu eliberată de numeroasele ei puncte de ancorare, Morisson își făcu semnul crucii.

– Noroc, îi zise el cu o voce stinsă. Și ai grijă să nu te ia somnul...

David dădu nepăsător din umeri. Înaintă spre ușă, cu mâna sprijinită de mânerul revolverului. Morisson întredeschise. David se strecură afară. În secunda următoare, ușa se trântea în urma lui.

Strada era pustie, dacă exceptai cadavrul fetiței cu bonetă roșie care zăcea în praful drumului. David merse pe lângă fațadele caselor. Parcul se afla tocmai la capătul străzii principale, la două sute de metri de acolo. Se întrebă dacă va reuși să ajungă până la el. Extremitățile corpului îi amorteau, și degetele nu mai simțeau bine conturul armei de la centură.

„Sunt un copil, își zise el ascultându-și ecoul pașilor. Nimic din ce se întâmplă nu e real. Unui copil nu i se pot întâmpla astfel de lucruri. Peste câteva minute mă voi trezi. Vom fi tot în «coșmelie». Golanii se vor regula sprijiniți de gard, apoi își vor arunca prezervativele peste dovleci. Billy Shonacker va trece pe la mine spre seară, să-mi arate ultima lui descoperire și...”

Dar știa că toate astea sunt minciuni. Nu mai era un copil, era fiul lupilor, purta stigmatul blestemului. Nu va mai cunoaște niciodată inocența sau bucuria. De acum înainte, chiar și în plin soare, umbra lui va fi mai neagră decât a celorlalți oameni, mai neagră decât noaptea cea mai întunecată.

De acum înainte era blestemat.

Nu știa unde se aflau monștrii în acel moment. În fața lui? În spate? Undeva în oraș, ocupați să spargă altă casă și să masacreze alți nenorociți. Își încordă auzul, dar huruitul din urechi îl făcea surd la zgomotele nopții. Corpul lui devenise o mașină stângace, pe care nu era în stare s-o stăpânească. Cel mai rău îl supărau picioarele. Țepene ca două bucăți de lemn, se slujea de ele anevoie, ca de niște catalige. Trecu pe lângă o casă spartă, a cărei fațadă părea să fi suferit impactul unui obuz de tun. Făcu un ocol să nu alunece pe meduzele care acopereau solul în acel loc.

Meduze?

Se opri, își miji ochii încercând să identifice acele lucruri vâscoase împrăștiate la picioarele lui ca niște mici caracatițe roșiatice. Înțelese brusc că privea niște scalpuri... Scalpurile însângerate ale unei întregi familii, care fuseseră împrăștiate pe scândurile verandei. Puteai vedea un păr lung de femeie, ale cărui șuvițe, lipite de sânge, se despărteau într-un fel de tentacule. Cea mai mică dintre meduze avea codițe.

David își înăbuși un râs nervos. Codițele, care cu siguranță că fuseseră blonde, erau împodobite cu panglicuțe roșii ce se asortau de minune cu băltoacele de sânge care acopereau solul. David izbucni în râs în timp ce din ochi îi țâșneau lacrimi. Nu-și mai controla reacțiile nervoase. Ceva îi șoptea să nu-i mai pese de nimic – dacă voia să nu-și piardă definitiv

judcata, să se lungească în rigolă și să închidă ochii și să doarmă.

„O meriți din plin, îi șoptea vocea amicală. După tot ce-ai îndurat, e normal să te odihnești și tu puțin.“

Tentația era copleșitoare. Tot corpul lui tânjea după uitare, după neant. Biluțe multicolore îi explodau în creier – pif! paf! – umplându-l de sonorități ciudate. Fiecare biluță era un mic clopoțel, un cimbalt subțirel și cristalin. Pif! Paf! David păși peste scalpuri, încercând să nu alunece pe fâșiile de piele cu păr. Poate că fetița cu bonetă roșie se va târî până aici ca să încerce una din perucile abandonate în praf. Pe care o va alege? Pe cea cu părul lung și negru sau mica perucă însângerată, cu panglici la codițe... sau pe cealaltă mai sobră, probabil masculină, cu părul tăiat perie și deja încăruntit?

„Îi va trebui o oglindă, își zise David. Poate că ar trebui să mă duc să-i aduc una din casă.“

Simțea brusc dorința de a-i face o plăcere acelei fetițe cu bonetă roșie, care părea atât de singură și de tristă așa cum stătea lungită în pulberea din mijlocul străzii. Se va duce să caute o oglindă, o va sfătui, o va ajuta să-și aleagă noua coafură... În orice caz, nu părul cărunt, despre asta nici nu putea fi vorba.

La naiba, trezește-te! Ai luat-o razna! Trezește-te! Pierzi timp!

Căscă. Nu prea știa ce căuta pe stradă la o oră atât de târzie. Tati și mami nu-i permiteau niciodată să hălăduie pe afară după apusul soarelui, din cauza golanilor și a agresiunilor. Dar poate că aici nu erau golani. Era un oraș liniștit, unde toți oamenii se iubeau. Un oraș fără agresiuni.

Drogul puna stăpânire pe judecata lui, nu mai reușea să despartă visul de realitate. I se păru că, undeva niște oameni urlau, că se năruiau ziduri dar, pe măsură ce-și concentra atenția asupra strigătelor, acestea deveneau din ce în ce mai melodioase, extrem de plăcute. Acei oameni care murmurau își exprimau suferințele prin cântece de operă, pentru a nu-și deranja vecinii; iar mobilele care pârâiau, zidurile care se prăbușeau, toate formau în spatele vocilor un fundal muzical de o mare suavitate.

„Asta e din cauza drogului! își zise David într-o străfulgerare de luciditate. Deraiezi de la realitate. Încearcă să-ți concentrezi atenția asupra a ceea ce faci. Parcul! Trebuie să mergi până la parc!“

Dar corpul lui l-ar fi tras spre muzică și cântece. Revolverul îi atârna stingheritor la centură și fu tentat să se debaraseze de el ca să poată merge mai comod. Dar era oare un revolver sau o mică nicovală? Ochii lui nu reușeau să vadă cu claritate. De ce se înarmase cu o nicovală? Era grotesc și îi rănea șoldul când mergea.

„Mă voi lungi pe pământ, ca fetița cu bonetă roșie, își zise el, și voi dormi până dimineată. Pe urmă o să mă simt mult mai bine. Mult mai bine.“

Se deplasa cu o mare încetineală, cu ochii țintă la parcul care acum se apropia, acum se depărta, de parcă strada principală ar fi fost elastică. Cu siguranță că mica grădină publică era un miraj. Își va pierde cunoștința imediat ce i se va părea că deschide poarta de fier. Din locul unde se afla, zărea o bancă în spatele unei mici peluze. Banca îl hipnotiza, nu mai voia nimic altceva decât să se lungească pe ea și să închidă ochii.

„Cea mai bună soluție, îi zise vocea care îi susura la ureche. Cea mai bună soluție.“

Cea mai bună soluție ca să ce?

Se miră că putea să atingă poarta parcului fără ca ea să-i dispară printre degete. Mai făcu încă vreo zece pași și se lăsă să cadă pe bancă.

Se afla acolo ca să facă ceva, dar nu-și mai reamintea ce anume. O treabă importantă, capitală. Închise ochii, apoi îi deschise. Era nemaipomenit de tentant să te întinzi și să uiți. Dinspre oraș se auziră alte melodii, ca un fel de cântec de leagăn melodios, atât de melodios... Auzea un cor de copii, de copii foarte tineri. Cântau bine, scoțând acutele cu o pricepere desăvârșită. David ar fi vrut din toată inima să învețe să cânte cu ei. Dar cine dirija acel cor? Ce profesori?

Monștrii! Imbecilule! Monștrii!

Un scurtcircuit mental țârâi de-a lungul neuronilor, aducându-l din nou cu picioarele pe pământ. Se pomeni gâfâind, uitându-se cu ochii holbați în noapte, spre strada pustie.

„Atrage-i aici, își zise el. Trebuie să-i aduci spre tine făcându-i să-ți simtă mirosul.“

Își stăpâni biluțele colorate care se loveau ricoșând de pereții interiori ai craniului, se debarasă de haine și își smulse pansamentele. Rănile erau acolo, sub ochii lui, umflături alungite și violacee, cusute strâns cu fire chirurgicale. Întinse degetele și se ajută cu unghiile să rupă firul, trăgând de cusături așa cum ar fi rupt o haină veche. Se auzi un pârâit. Văzu rana de la coapsă deschizându-se, în timp ce un sânge roșu tâșnea prin plasa cusăturilor. Nu simți nici cea mai mică durere. Această anulare a durerii avea ceva fascinant, ireal. Ar fi continuat așa la nesfârșit, sfâșiindu-se de la un capăt la

celălalt, pentru a putea arunca o privire în interiorul propriului său corp.

Nu era rău deloc...

Sângele îi curgea de-a lungul piciorului, căzând, picătură cu picătură, în praful aleii. Se gândi că așa cum era, cu rana deschisă, semăna cu o jucărie din pluș descusută. Pipăi cu mâna printre haine în căutarea revolverului.

„Mirosul meu! strigă el. Îl simțiți? Sunt aici! Vă aștept. Omorâți-mă și n-aveți a vă mai teme de nimeni. Eu sunt dușmanul vostru. SINGURUL VOSTRU DUȘMAN!”

Își închipuia că strigă, numai că vorbele îi ieșeau din gură ca un scâncet de neînțeles. Sângele îi curgea din rană, colorându-i piciorul în roșu. Ai fi zis că purta un ciorap, un singur ciorap stacojiu și obscen.

„Sunt aici“, repetă el. Și trase înapoi, cu degetul, cocoșul armei.

– Sunt aici, gemu el. Veniți, până nu adorm. Sunt atât de obosit.

Închise ochii.

– Tati, mami, hohoti. Vă rog...

Capul îi căzu pe piept, dar se dezmetici îndată și se lipi de speteaza băncii. Două umbre veneau pe strada principală, două umbre ale căror membre anterioare atingeau pământul.

David închise ochii. Simțea o oboseală imensă, și căldura îi părăsea corpul. Moțai câteva secunde și se îndreptă din nou. Acum umbrele erau foarte aproape. În aer se simțea un miros grețos, de abator. Intrară în tufișurile care mărgineau parcul și, preț de un minut, David nu mai auzi decât un pârâit de crenguțe răvășite. Erau acolo, în boscheți, și îl observau. Erau acolo, undeva în spatele zidului de frunze, pregătind

ultimul asalt. Apucă cu amândouă mâinile mânerul revolverului și puse amândouă degetele pe trăgaci.

Greu. Greu ca o nicovală. Nu va reuși în veci să-l ridice la orizontală...

Tufișurile pârâiră. Aerul era plin de un miros de abator.

Și deodată apărură în fața lui, enorme și negre. Lumina Lunii îi lovea drept în spate transformându-i în două siluete imposibil de identificat. David întrezări două mașini de adus moartea, musculoase și diforme, care respirau greoi. Stăteau acolo, la trei-patru metri de bancă, nemișcate, cu unghiile înfipite în pământ.

David ridică arma. Știa că nu va avea timp să apese pe trăgaci, că dintr-un salt, că dintr-un dos de labă, fiarele aveau să-i secționeze capul și mâinile, dar voia să se prefacă, să arate că nu era laș. Fiarele aveau să întindă brațul și să-și înfigă ghearele în orbitele lui, în gură...

Dar nu se întâmpla nimic. Monștrii gâfâiau, exalând un abur gros, cu duhoare de sânge. Poate știau că, exact în acel moment, și pentru prima dată de la metamorfoza lor, se aflau cu adevărat în pericol? Nu, ar fi fost neverosimil.

Simțiseră sângele lui David și veniseră. Instinctul blestemului le indicase calea, iar ele știuseră să recunoască imediat mirosul *prăzii esențiale*. Atunci de ce încremeniseră brusc, cu ghearele adânc înfipite în pământ ca o ancoră care ține pe loc un vapor? Ai fi zis că... *Că se abțineau! Da, asta era! Că îi acordau înadins copilului timp să...*

Ceva scurtcircuita impulsul bestial care le dicta fiecare act. O amintire, o fărâmbă de ceva omenesc. Ceva care blocase mașinăria. Totul avea să dureze numai câteva secunde, doar atât. Cât un suspin, cât un geamăt, cât un mârâit.

Cât?...

Un răgaz. Tati și Mami țineau în frâu fiarele. Și i se părea că îi aude strigându-i în urechi: *Pentru Dumnezeu! Gră-bește-te!!!*

Îi lăsau timp să tragă, îi dădeau o șansă. Ai fi zis că îl implorau, că îi murmurau „scapă-ne de rău!”

Ar fi putut să-l atace pe la spate, să-l prindă la mijloc, să-l lovească din două părți în același timp. Ar fi putut, pur și simplu să aștepte să adoarmă, învins de droguri. Dar ei veniseră direct în fața lui, descoperiți... Lăsându-i timp să...

Timp să...

Degetele lui David înghețaseră pe trăgaci – erau moarte, anchilozate, paralizate de nehotărâre.

– Mami, hohoti el. Tati...

Vocea lui rupse vraja. Văzu ghearele smulgându-se din pământ, cu scrâșnetul unei lame de oțel scoase din teacă. Labele se ridicară, lucind în lumina Lunii.

– D...Daaa...viid, mugi o voce deformată oribil. *Reeepe-de!!!*

Copilul apăsă pe trăgaci în momentul în care prima fiară se arunca asupra lui. Crezu că reculul îi va smulge revolverul din mâini.

„E o prostie, avu el timp să gândească. Nu e decât o mică bucată de plumb. O bucată de plumb, inofensivă.”

Dar creatura, lovită în plin elan, se prăbuși sfărâmând sub greutatea ei scândurile băncii. David fu aruncat la pământ. Cea de a doua fiară scoase un urlet înspăimântător și despică aerul cu ghearele, de parcă ar fi vrut să sfâșie noaptea.

David se ridică, cu mâinile înțepenite pe mânerul armei. Trase de două ori, apoi a treia oară, apoi a patra oară,

fără să-și atingă ținta, din pricină că mâinile îi tremurau. În momentul în care umbra enormă îl acoperea, băiatul mai apăsa încă o dată pe trăgaci. Creatura încremeni, apoi se prăbuși.

David se simți strivit de masa aceea enormă, ca de un stejar trăznit. Își auzi foarte clar coastele pârâind și oasele brațului drept rupându-se cu un zgomot de curpen.

Era strivit de o stâncă enormă, o stâncă din care se scurgea un sânge negru și putred. Se sufoca, îngropat de viu sub cadavrul monstrului care îl ținut la pământ. Vru să se miște, dar un munte îl apăsa.

„Am murit, gândi el. E mai bine așa. E mai bine...”

Apoi își pierdu cunoștința.

16

ÎNCĂPEREA mirosea a dezinfectant, și cearșafurile erau scorțoase. David înțelese imediat că era inutil să se miște, corpul îi era prins într-o capcană de gips și bandaje care nu-i lăsa nici o posibilitate de manevră. Brațul ținut în extensie și faianța de pe pereți îl făcură să presupună că se afla într-un spital. Storul de la fereastră fusese tras în așa fel încât să nu lase să se strecoare decât o lumină cu reflexe albastrui, care învăluia camera într-o penumbră plăcută. Pe unul din pereți se putea vedea afișul unei agenții de turism, o fotografie mare și deteriorată, reprezentând o plajă cu palmieri. Ceva banal, care nu mai însemna nimic.

David închise pleoapele și adormi din nou.

Se trezi de cinci-șase ori, fără să-și poată da seama cât timp trecuse între fiecare perioadă de luciditate. A șaptea oară, zări o infirmieră aplecată deasupra patului. Fiind foarte aproape de ea, putu să bage de seamă cu ușurință că nu purta mare lucru pe sub bluză. Din păcate era grasă și destul de

urâtă. Femeia îl pipăi, îi aranjă pansamentele și îi luă temperatura, fără să-i vorbească. Puțin timp mai târziu îi auzi glasul pe culoar spunând cuiva:

– Băiatul de la 34 s-a trezit. Cine se sacrifică să-i anunțe vestea?

David adormi din nou, de data asta fiind trezit de o durere înțepătoare care îi sfredelea torsul la fiecare inspirație. Avea senzația că un inel de fier înroșit în foc îi strângea plămânii la intervale regulate. Transpira mult și nu putu să-și rețină un geamăt. Infiriera își făcu din nou apariția. Într-adevăr, nu era nici frumoasă, nici grațioasă, iar mișcărilor ei bruste îl speriau pe David de fiecare dată când o vedea apropiindu-se.

– Cum te simți? întrebă ea. Doctorul Simpson va veni imediat să stea de vorbă cu tine. Până atunci odihnește-te.

Își recitase tirada dintr-o răsuflare, ca să prevină o eventuală întrebare. Când părăsi camera, David o auzi șușotind:

– E ciudat că nu a întrebat nimic de părinții lui.

– Asta din cauza șocului, răspunse o voce mai tânără. Probabil că accidentul l-a zguduit rău de tot.

Doctorul Simpson era un tip înalt, cu păr încăruntit, pieptănat cu grijă, și care probabil că făcea ravagii printre infirmiere. Se opri la capătul patului și cercetă foaia de consultații, ca să facă și el ceva.

– Nu mai sunt la Willoughby, nu-i așa? întrebă David. Simpson se încruntă, descumpănit.

– Willoughby? Nu... Cred că e la peste o sută de kilometri de-aici. Ai avut un accident. Mașina părinților tăi s-a izbit de un copac și...

– Ce?

Simpson nu-și putu reține o grimasă.

– Trebuie să fii curajos, zise el, recitând o frază pe care probabil că o auzise într-un serial de televiziune. Părinții tăi...

– Părinții mei au murit, spuse încetișor David.

Medicul suspină ușurat. Se destinse la față, arătându-și astfel fericirea că scăpase de o povară cumplită.

– Bănuiai? zise el. Ai fost aruncat din mașină în momentul șocului și ai fost găsit pe un taluz. Asta ți-a salvat viața.

– Mașina a ars? întrebă David.

– Îți amintești? făcu prudent Simpson. Probabil că încă nu-ți pierduseși cunoștința.

– Nu, suspină David. Nu-mi amintesc, dar bănuiesc...

Replica îl lăsă pe doctor perplex.

Un accident, mașina care lovește un copac sau un stâlp indicator și arde, carbonizând corpurile pasagerilor. Puștiul aruncat afară din mașină în momentul șocului. Cine ticluise această punere în scenă? Bartlow? Și-l imagina foarte bine pe șeriful cel gras, aplecat deasupra lui, în zori, în micul parc devastat, spunându-i lui Hossecker: „E aproape mort, am face la fel de bine să-l lichidăm și pe el. I-am face un serviciu.“

Cine se opusese? Cu siguranță că Anatos. Se dusesse să aducă mașina familiei, în timp ce Morisson extrăgea din corpurile părinților săi proiectilele compromițătoare.

David ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Avea ochii uscați și pleoapele aspre ca glaspapirul. Tati și mami redeveniseră oameni după moarte? Cu siguranță. Căci altfel Bartlow n-ar fi riscat simularea unui accident.

Dusesse mașina departe de orașelul lor, pentru ca nimeni să nu poată face legătura între Willoughby și acești turiști ghinionisti, carbonizați la poalele unui platan.

„Am fi făcut mai bine dacă-l lichidam, repetase Bartlow. Oricum, după toate prin câte a trecut, e numai bun de ospiciu.

Cum o să-și vină în fire, va vorbi de vârcolaci, de monștri. Medicii îl vor pune în cămașă de forță.“

„Nu e chiar atât de sigur, obiectase indianul. E un puști inteligent. Va ști să-și țină gura.“

Dăduseră foc la mașină și fugiseră. Probabil că Anatos anunțase poliția de la o cabină telefonică de pe autostradă: „Un accident, mda, pe autostrada 23... Mda, grav de tot, grăbiți-vă.“

Și dăduseră bir cu fugiții, ca niște lași, lăsându-i șansa supraviețuirii până la sosirea ajutoarelor, iar Bartlow bombă-nise tot timpul la întoarcere: „Totuși era o treabă care trebuia rezolvată între noi. E sâcâitor în draci că am lăsat un martor.“

„Ai spus chiar tu cu gura ta, i-o retezase Anatos. Dacă vorbește, au să-l ia drept un țăcănit. Și, în fond, îi datoram asta.“

„Pe dracu! exclamase Bartlow. Nu-i datorăm nimic. Din cauza familiei lui am avut de suferit, nu a altcuiva...“

David își imagina fără mare greutate scena. Orașul curățat în grabă, spărturile astupate și camuflate, rapoartele de autopsie ticluite pe un colț de masă, cadavrele îngropate. Totul intrase în normal, până data viitoare...

– Când ai fost adus, aveai răni pe corp, zise Simpson. Niște urme de sutură, de parcă ai fi fost deja rănit în momentul accidentului...

– Nu-mi aduc aminte de nimic, zise David. De absolut nimic.

Nu, nu va vorbi de vârcolaci. Nu avea de gând să sfârșească la nebuni, îndobitocit de medicamente, închis într-o celulă capitonată.

– Am uitat, repetă. De parcă aş avea o gaură neagră în cap.

– Nu-i nimic, făcu Simpson liniștitor. Mai târziu o să-ți revină memoria, nu te speria.

După ce Simpson se hotărî în sfârșit să plece, David rămase singur cu durerea lui, dar asta nu-l neliniștea peste măsură. Era sigur că va fi în stare să facă față. Acum avea antrenament.

A doua zi veni un polițist care îi ceru date despre familia lui. David îi repetă povestea cu amnezia și pretinse că are dureri pentru a scurta cât mai mult interogatoriul. Vrând parcă să-l pedepsească pentru această minciună, în cursul după-amiezei durerea deveni insuportabilă, dar o primi cu oarecare ușurare, pentru că îl împiedica să gândească. Febra continua să crească; i se administrară analgezice, care îl făcură să cadă într-un somn plin de coșmaruri.

Visă că nu mai era singur în pat, alături aflându-se fetița cu bonetă roșie. Se apleca spre el să-l sărute pe obraz, și David întorcea capul să nu mai vadă calota roșiatică a acelui craniu dezgolit, care păta perna atât de aproape de capul lui.

„Ai fost curajos, spunea fetița. Mult mai curajos decât toți oamenii din Willoughby. Îmi pare rău că te-am biciuit cu coarda.“

Dar David nu voia să dialogheze cu fantoma aceea cu cap însângerat. Se arcui încercând să scape de ea. Auzi atunci, prin vis, conversația infirmierelor.

– Febra nu scade, spunea una din ele. Mă trec fiorii de toate ororile pe care le povestește.

– Simple coșmaruri, îi răspunse alta. Poate că e un puști care se uită prea mult la televizor. Oricum, cred că a fost anunțat cineva din familia lui.

Fetița cu bonetă roșie se încăpățâna să doarmă în patul lui David. Uneori îl trăgea violent de păr și rânjea la protestele lui.

– Ești rea, spuse David. Ca toți cei din Willoughby. Când o să mă fac mare, o să mă întorc, o să mă duc să locuiesc în casa de pe colină și o să vă devorez pe toți.

Se zbătu cât îl țineau puterile, să o dea jos din pat, iar gesturile lui necontrolate le făcură pe infirmiere să-l lege.

– Nu! urlă el. Dacă mă legați, n-am să mă pot apăra împotriva lui John și Bessie.

– Haide, bombăni o voce de femeie. Ești la spital, nu e nimeni aici cu numele astea.

Îl legară. Făcu în pat, așa cum făcuse acolo, în casa lui Morisson. Ceru un revolver și i se dădu un pahar cu apă.

– O să mă întorc, repeta el. Când voi împlini optsprezece ani, voi închiria casa. Și n-o să puteți să-mi faceți nimic. Veți plăti pentru toate! Pentru toate!

Și, ca să-i înspăimânte, scotea strigătul de adunare. Strigătul lupilor care pornesc la atac.

Noaptea, când deschidea ochii, chema infirmiera de gardă insistând să verifice dacă nu cumva mobilele pluteau deasupra podelei.

– Așa începe totul! explica el. Din cauza gravitației. Gravitația Lunii! Lumina iese din pereți și îi prinde pe oameni în mrejele magiei. Lumina...

– Este extrem de agitat, spuneau niște oameni aplecați asupra lui. infirmiera de gardă a observat o proliferare de fantasmе uimitoare pentru un băiat de vârsta lui. Construcții onirice, cu caracter extrem de morbid. Cred că ar avea nevoie de o asistență psihologică...

– Așteptăm să sosească cineva din familie, răspunse Simpson. Sper că această prezență va avea un efect benefic asupra lui.

Febra scăzu abia a treia zi. Când deschise ochii, mătușa May stătea la căpătâiul său, țeapănă, îmbrăcată într-o rochie neagră prea strâmtă. În mâini ținea o Biblie. Avea unghiile distruse de muncile gospodărești. David o găsi și mai bătrână și mai urâtă ca de obicei. Se îngrășase, și hainele stăteau pe ea căscate la piept, dând la iveală combinezonul roz, de o curățenie îndoielnică. Avea părul prins într-o coadă, și pe cap purta o pălărie de doliu, mică și ridicolă. Toate hainele ei degajau un miros de naftalină. Cum putea o femeie atât de îngrozitoare să fie soră cu mami?

– M-am rugat pentru tine, zise ea imediat ce înțelese că David își recăpătase cunoștința. M-am rugat mult.

Se închină și sărută cu devotament Biblia tocită de atâta întrebuințare.

– *Și te-am și ascultat*, făcu ea cu o voce înăbușită. Căci ai vorbit. Ai vorbit mult.

David vru să protesteze, dar mătușa May îi făcu semn să tacă.

– Nu-ți fie teamă, zise ea. N-am să te las aici, ei nu pot face nimic pentru tine. Am să te duc la noi acasă, cât se poate de repede, și am să mă ocup de tine...

– Mătușă May, zise David gâfâind, cuprins deodată de panică. Nu erau decât niște coșmaruri. Doar niște coșmaruri. Accidentul mi-a tulburat mintea, trebuie să consult un psiholog, da, așa au zis doctorii!

Mătușa May se încruntă, și asta se dovedi de ajuns pentru ca fața ei să capete un aspect cumplit.

– N-ai de ce să te temi de mine, micuțule, zise ea. Știu foarte bine că nu ești nebun. *Eu te cred*.

– Ce? făcu David.

– Ai auzit bine: eu te cred. Nu voi pune vorbele tale la îndoială. Te-am ascultat și, puțin câte puțin, am reconstituit toată povestea. Casa, blestemul... TOTUL.

– Nu, făcu David. Am delirat, din cauza febrei.

Mâna bătrânei îl strânse de umăr ca o gheară.

– Nu e nevoie de psihologi. Ei nu vor putea să facă nimic pentru tine. Nu trebuie să-ți negi fapta. Trebuie să trăiești cu ea... *și să ispășești!*

David își înăbuși un geamăt de groază. Bătrâna se aplecase asupra lui și îl săruta pe obraji. Corpul ei degaja un miros de jeg și de colonie ieftină.

– Micuțul meu! zise ea, suspinând. Ai avut nevoie de mult curaj, dar în anii viitori vei avea nevoie de și mai mult. Te voi conduce pe drumul ispășirii. Ți voi arăta calea mântuirii. Ți jur că-mi voi consacra tot restul vieții purificării tale.

– Nu, murmură David. Trebuie să rămân aici, la nebuni. Sunt smintit, bolnav, am nevoie de calmante!

– Nu, i-o reteză mătușa May, ai nevoie de rugăciuni. Te voi ajuta să ispășești, te voi face să-ți recapeți pacea sufletului. Te voi duce de mână pe cărarea durerii mântuitoare.

– Sunt ținut! strigă David. Complet ținut, auzi? Nu pot să trăiesc în libertate, sunt un pericol pentru toată lumea.

Mătușa May îi mângâie căpșorul.

– Haide, zise ea. Nu te lăsa cuprins de panică. Satana îți dictează această atitudine lașă. Trebuie să ispășești cu noblete, ca un om conștient de păcatul lui însă dornic să se mântuiască. Vei vedea ce bine va fi după aceea, cât de ușurat te vei simți. Mă voi consacra ție, David, micuțul meu. Numai ție. Ți voi reda puritatea, voi stârpi din sufletul tău pata neagră a păcatului.

David ar fi vrut să fugă, să se lase să alunece din pat și să se târască pe pardoseală. Să se târască pe culoar și să-l implore pe Simpson să-l închidă la nebuni.

– Azi, pentru că încă mai ești puțin bolnav vom începe mai domol, zise mătușa May. Pe urmă, bineînțeles, vom trece la viteza superioară...

Ridică cearșaful care acoperea pieptul bandajat și lovi cu Biblia peste coastele fracturate ale copilului. David urlă de durere. Mătușa May îi vârî un prosop în gură.

– Va trebui să te obișnuiești să nu mai strigi, zise ea încetișor. Suferința trebuie să rămână înlăuntrul tău. Numai în felul acesta te va ușura.

Îl lovi încă o dată cu Biblia, mai tare. David se încordă tot.

– Spune după mine: „Îmi pare rău“, murmură mătușa May.

– Îmi pare rău, bolborosi David pe jumătate sufocat de șervet. Îmi pare rău...

Și, foarte ciudat, i se păru că se simte deja mai bine.

SERGE BRUSSOLO, UN IANUS AL IMAGINARULUI

Mai 1968. Străzile Parisului, Lyonului, Marsiliei și ale altor câteva orașe franceze devin neîncăpătoare pentru milioanele de manifestanți anti-gaulliști. Valul liberator al celor ce proclamau, ca unică lege, absența Legii, iar drept ultim tabú, însuși tabúul, a influențat și literatura SF franceză. Prizonieră, până atunci, a unui stil de „space opera” șablonarde, anticipația revine în atenția publicului. Zeci de edituri lansează colecții de profil, sunt traduși masiv autorii „noului val” anglo-saxon (Moorcock, Ballard, Disch etc.). Se naște o nouă generație de scriitori autohtoni, cunoscută îndeobște ca „noul SF francez”. Excesele sale se vor face însă simțite în curând: autorii noii generații se aruncă în hăul politizării șocante, confundând science-fiction-ul cu cocteilurile Molotov, literatura cu manifestele și analiza cu exorcismul violent. Orice tabú anterior este sfărâmat: cărțile acestei perioade sunt pline de violență, sex și droguri și străbătute de un suflu politizat de esență și inspirație maoistă.

Dar ce-i prea mult strică! Publicul francez avea să se sature destul de repede de revoluționarii din noua generație. Majoritatea editurilor vor abandona genul și, la zece ani după „emanciparea” sa, atmosfera SF-ului francez e nebuloasă, cufundată în recesiune. Tinerii autori își văd drastic reduse posibilitățile de exprimare, iar rubricile critice îi pomenesc tot mai rar.

Cu atât mai salutară va fi deci inițiativa unuia dintre „clasicii în viață”, Philippe Curval, care, în 1978, își pune reputația la bătaie, propunând editurii Denoël o antologie consacrată promovării unor noi nume, complet necunoscute. Dând dovadă de la fel de mult curaj și de o formidabilă intuiție, Elisabeth Gille, directoarea colecției *Présence du futur*, își asumă riscul și decide publicarea ei.

Cartea, intitulată inspirat *Futurs au présent* (*Viitoruri la prezent*), conținea, alături de alte șaisprezece texte, o nuveletă intitulată *Funnyway*, semnată de „un practicant al incestului între imaginar și realitate” (după cum îl caracteriza Philippe Curval). Serge Brussolo, ilustrul necunoscut, avea să obțină, datorită ei, Marele Premiu al SF-ului Francez pe 1979.

Cariera sa a debutat, așadar, cu un enorm succes, fără precedent în analele genului. Din acest moment, fenomenalul Brussolo avea să devină vedeta literaturii imaginarului. În 1981, volumul de povestiri *Vue en coupe d'une ville malade* (*Secțiune printr-un oraș bolnav*) recoltează un al doilea Mare Premiu al Sf-ului Francez, iar în 1984, romanul *Les semeurs d'abîmes* (*Semănătorii de abisuri*) își adjudecă Premiul Apollo, performanță realizată până atunci numai de către Michel Jeury și Phillipe Curval. La numai 44 de ani (s-a născut în 1951), Serge Brussolo este autorul a mai bine de șaizeci de volume (culegeri de povestiri și romane), aparținând atât de science-fiction, cât și de genurile conexe: fantastic, horror etc., de parcă

ar fi vrut să umple de unul singur vidul relativ din literatura franceză a imaginarului.

Considerat, după expresia unui critic german, „probabil singurul autor francez de SF valabil și la export“, Brussolo sparge tiparele prea strâmte ale science-fiction-ului convențional, lăsându-se condus mai degrabă de imagini decât de idei. Opera lui Brussolo nu poate fi încadrată într-un gen anume. Întâlnim în textele sale atât grotescul (în sens clasic, dar și estetic) cât și sublimul (în accepțiunea pe care i-o dădea Cornel Robu într-un faimos eseu). Scriitorul e fascinat de detalii, de la cele obscene, insolente, la cele negre, înspăimântătoare ori chiar scabroase. Prin scriitura sa, debordând de imagini perverse, practică ca un uriaș ritual voodoo, Brussolo sculptează, de la o carte la alta, coșmaruri logice de o frumusețe convulsivă. Romanele sale pornesc de la premise normale, izvorâte din lumea contemporană, care însă, pe parcurs, evoluează în deliruri de o plasticitate pe care i-ar invidia-o chiar și Philip K. Dick.

Temele narațiunilor sale gravitează în jurul câtorva idei (câtuși de puțin fixe): obsesia scufundării (în *Syndrome du scaphandrier* – *Sindromul scafandrului*, dar și în *Le carnaval de fer* – *Carnavalul de fier*); căutarea unui Graal ce-și pierde aura de sfințenie în momentul în care este găsit (în *Carnavalul de fier* și *Procédure d'évacuation immédiate des musées-fantômes* – *Procedură de evacuare imediată a muzeelor-fantomă*); încătușarea apăsătoare a unor norme absurde (în *Portrait du diable au chapeau melon* – *Moartea cu melon*); elaborarea unui univers în care convențiile general acceptate își schimbă semnul (în *Ira Melanox* sau *Semănătorii de abisuri*).

O altă obsesie a autorului pare a fi cea a colecțiilor de obiecte stranii: „Doctorul Schelet“ din romanul cu același titlu colecționează cadavre umane; eroul povestirii *Coloana*

a șasea refuză să se despartă de colecția sa ce cuprinde, între altele, „organele sexuale ale tuturor speciilor vii din galaxie”; nuvela *Traietorii și itinerarii ale vântului*, aflată în sumarul volumului *Aussi lourd que le vent (La fel de greu ca vântul* – 1981), surprinde instantanee dintr-un muzeu în care „permutarea moleculară” a permis inversarea substanțelor din care sunt confecționate obiectele expuse: tancuri de porțelan se învecinează cu măciuci de vată și papuci de casă din beton.

Cât despre personajele lui Brussolo, acestea sunt oameni torturați de singurătate, pradă unor manii și obsesii cu origini obscure, bântuiți de îndoieli existențiale provocate de absurditatea trăirii într-o lume bolnavă, de un totalitarism discret, dar cu atât mai eficient, sau fătis, cu trăsături apocaliptice.

Un nume revine frecvent în scrierile brussoliene, și anume David: îl vom găsi, astfel, în postura unui copil ce asistă la violarea sălbatică a mamei sale, în *La nuit du bombardier* – *Noaptea bombardierului*; în *Ira Melanox*, ca infirmier într-un spital pentru cei ce suferă de o stranie maladie a oaselor, o „epidemie de fracturi”; în *Mâncătorii de ziduri*, în *Procedura de evacuare...*, ș.a.m.d. David este numele mărunțelului învingător al biblicului Goliath. Dar, în romanele lui Brussolo, uriașul care trebuie înfrânt nu are chip; amenințarea sa e una ascunsă; el pândește, înarmat până în dinți, cu un rânjt sardonice întipărit pe figură, primul pas greșit al eroului debutat.

Subliniam mai sus faptul că Brussolo nu se cramponează de un anume gen de literatură. Orice etichetare a sa ar fi, cel puțin parțial, eronată. El și-a câștigat o mulțime de fani din rândul împătimiților de science-fiction, dar a stârnit și aplauzele criticii „academice”, cu un roman mainstream amintind de picturile suprarealiste ale lui Magritte, *3, Rue du Bysance (Strada Bizanțului numărul 3* – 1991).

Pentru cititorii români însă, Brussolo înseamnă, deocamdată, doar science-fiction: cele șapte romane traduse purtau sigla SF, iar cele două numere speciale pe care i le-a consacrat „singurul săptămânal de cultură SF, fantasy și horror din Europa“, Jurnalul SF, n-au izbutit decât să ridice, pentru câteva clipe, cortina care învăluie încă multe din fațetele operei sale.

Prin *Coșmar de închiriat*, primul segment al unei trilogii românești, Editura Nemira dezvăluie o altă ipoteză a acestui genial Ianus al imaginarului, aceea de maestru al groazei. Dar, la Serge Brussolo, spaima nu înseamnă acea panică viscerală cu rădăcini freudiene pe care o inspiră scrierile unor Stephen King, Dean R. Koontz ori Ramsey Campbell; e ceva mai profund și mai neliniștitor, e o angoasă ce își strecoară tentaculele catifelate și reci, ca însăși Moartea, până în cele mai întunecoase fîrde ale subconștientului.

„...Este o forță brută ce curge asemenea unui torent, distrugând totul în calea sa, fără să-i pese de construcții savante și de miorlăituri stilistice“, scria, în 1986, Serge Brussolo. „Trag la nimereală în strigoii care mă înconjoară și sper un singur lucru: că voi avea destulă muniție pentru a rezista asediului.“

Horia Nicola Ursu

În curând:

Stephen King SALEM'S LOT

Stephen King DOLORES CLAIBORNE

STEPHEN KING

Pentru a înțelege succesul lui King, trebuie să-l comparați cu Twain și Poe, la care adăugați o măsură generoasă din Philip Roth și Will Rogers. Poveștile lui King dezgroapă rădăcinile miturilor înfipite adânc în mințile noastre.

(Los Angeles Times)

Nici un strigoi nu sare din sifonier, nici un vampir nu rătăcește în nopțile cu lună plină. În schimb, ghearele ascuțite ale lui King ies din teci și sfâșie normalul vieții noastre de zi cu zi. Ce poate fi mai înspăimântător?

(Cosmopolitan)

E greu să-i caracterizezi în câteva cuvinte pe bibliofilii King. Sunt oameni de cele mai diferite profesii: doctori, avocați, șoferi de camion, ingineri, muncitori, actori, profesori etc. Interesul pentru King nu are granițe sociale.

(Din declarația unui librar american)

SALEM'S LOT

Salem's Lot — un orașel din Noua Anglie: case acoperite cu șindrilă albă, străzi umbrite de copaci bătrâni, biserici cu turle înalte și solide. La Salem's Lot, vara aceea fierbinte a fost o vară a întoarcerii acasă. Ben Mears a revenit cu speranța că va scăpa de propriii săi demoni, dar n-a reușit altceva decât să-i schimbe cu o nouă și indescritibilă oroare. O dată cu el a venit și străinul, cu secretul lui la fel de vechi ca și răul pe lume, un secret aducător de distrugere și moarte...

Și mulți vor fi transformați pentru totdeauna: Susan, a cărei dragoste pentru Ben nu o va apăra câtuși de puțin; părintele Callahan, a cărui credință roasă de vreme va fi pusă la o ultimă încercare; Mark, puștiul a cărui lume imaginară va deveni realitate, cel mai apt să înfrunte grozăvia cuibărită în Salem's Lot... Cine va scăpa? Cei care iubesc? Cei care cred? Cei care nu înțeleg?

STEPHEN KING

Când spunem *Stephen King*, suntem imediat ispitiți să ne gândim la istorii ciudate, scene cumplite care se petrec în locuri lugubre, spații populate de fantome, personaje diavolești, forțe magice demonice, blesteme străvechi care se împlinesc în mod sângeros, manifestări bizare etc. Nici unul dintre toate aceste fenomene nu lipsește din repertoriul celebrului autor american, dar ele sunt mai curând *pretexte* decât teme. Însă cărțile lui se cumpără și se citesc atât de copios nu pentru că sunt *horror* — de fapt, nici nu sunt; cuvântul potrivit este *paranormal* —, ci fiindcă e vorba de romane încărcate cu o fascinantă tensiune epică. Preocuparea lui autentică, netrucată pentru zonele dureroase ale omenirii contemporane — iată ce ne face să vibrăm cu adevărat în fața paginilor sale, chiar fără să știm...

DOLORES CLAIBORNE

Așa cum mărturisește chiar ea, e o bătrână „Yankee bitch“. Ea, Dolores Claiborne. O fire spurcată, o gură spurcată, o viață spurcată. Cei din Little Tall Island au așteptat treizeci de ani ca să afle ce s-a întâmplat în ziua blestemată când soțul ei, Joe, a murit. Ziua eclipsei. Dar poliția vrea să știe ce s-a întâmplat ieri, când Vera Donovan, marea doamnă a insulei, a murit subit. Dolores era acolo. Și Dolores vorbește. „Tot ce-am făcut, am făcut din dragoste“, spune ea. Acest roman fascinant este în același timp confesiunea criminalului și pledoaria apărării, este povestea unei căsnicii alunecând treptat spre ură și crimă, este povestea relației bizare dintre două femei. La sfârșitul lui cititorul va afla cât de sălbatică poate fi dragostea, și cât de necruțătoare...

Editor: VALENTIN NICOLAU
Lector: GEORGE ANANIA
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU

Apărut 1995, București

Coli tipar: 16. Format: 16/54 x 84

Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR - sector 1, București

Printed and bound in Germany
by Graphischer Großbetrieb Pößneck GmbH
A member of the Mohndruck printing group

©LECTIA BABEL
PARANORMAL

Casa de pe colină: o fortăreață cenușie, mohorâtă, cu ferestre înguste, ca niște răni nedicatrizate. Orașelul: o fortăreață apărută de gratii, o grădină zoologică în sens invers, asaltată de vizitatori feroce și necruțători. Pădurea: un labirint pustiu, plin de capcane ruginite, fatale cu un secol în urmă, fatale și azi. Pentru David și părinții lui, casa închiriată este poarta secretă către altă lume, care crește ca o tumoare în carnea realității, transformând locurile și oamenii în ceva îngrozitor și străin. Pentru David și părinții lui, casa de pe colină este un coșmar de închiriat...

N
NEMIRA

ISBN 973-569-108-6

**PREȚ 4902 +
98 T.L. = 5000 LEI**